

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

Bruksela, 20 kwietnia 2016 r.
(OR. en)

2014/0032 (COD)

PE-CONS 3/16

AGRI 36
VETER 8
AGRILEG 9
ANIMAUX 4
CODEC 108

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących hodowli zwierząt hodowlanych czystorasowych i mieszańców świni, handlu nimi i wprowadzania ich na terytorium Unii oraz handlu ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu i jego wprowadzania na terytorium Unii oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 652/2014, dyrektywy Rady 89/608/EWG i 90/425/EWG i uchylające niektóre akty w dziedzinie hodowli zwierząt („rozporządzenie w sprawie hodowli zwierząt”)

**ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/...**

z dnia ...

**w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków
dotyczących hodowli zwierząt hodowlanych czystorasowych i mieszańców świni,
handlu nimi i wprowadzania ich na terytorium Unii oraz handlu ich materiałem biologicznym
wykorzystywanym do rozrodu i jego wprowadzania na terytorium Unii
oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 652/2014,
dyrektywy Rady 89/608/EWG i 90/425/EWG
i uchylające niektóre akty w dziedzinie hodowli zwierząt
(„rozporządzenie w sprawie hodowli zwierząt”)**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 i art. 43
ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,
po konsultacji z Komitetem Regionów,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą²,

¹ Dz.U. C 226 z 16.7.2014, s. 70.

² Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Hodowla zwierząt gatunków bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych zajmuje w unijnym rolnictwie strategiczne miejsce pod względem gospodarczym i społecznym oraz wnosi wkład w dziedzictwo kulturowe Unii. Ta działalność rolnicza, która przyczynia się do bezpieczeństwa żywnościowego Unii, jest źródłem dochodów dla ludności wiejskiej. Najlepszym wsparciem dla hodowli zwierząt tych gatunków jest zachęcanie do wykorzystywania do niej zwierząt hodowlanych czystorasowych lub mieszańców świń o udowodnionej wysokiej jakości genetycznej.
- (2) W związku z powyższym, w ramach swojej polityki rolnej, państwa członkowskie starały się konsekwentnie promować produkcję zwierząt gospodarskich o szczególnych cechach genetycznych poprzez ustanawianie norm, niekiedy czyniąc to poprzez inwestycje publiczne. Rozbieżności między tymi normami mogą prowadzić do powstania barier technicznych w handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz w ich wprowadzaniu na terytorium Unii.

- (3) Ramy prawne prawa Unii w zakresie hodowli zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych oraz mieszańców świni zostały określone w dyrektywach Rady 88/661/EWG¹, 89/361/EWG², 90/427/EWG³, 91/174/EWG⁴, 94/28/WE⁵ oraz 2009/157/WE⁶. Celem tych dyrektyw był rozwój hodowli zwierząt gospodarskich w Unii przy jednoczesnym uregulowaniu handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich wprowadzania na terytorium Unii, a w rezultacie utrzymanie konkurencyjności unijnego sektora hodowli zwierząt.

¹ Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń (Dz.U. L 382 z 31.12.1988, s. 36).

² Dyrektywa Rady 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz.U. L 153 z 6.6.1989, s. 30).

³ Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzspółnotowego koniowatymi (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 55).

⁴ Dyrektywa Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca wymogi zootechniczne i rodowodowe przy wprowadzaniu do obrotu zwierząt czystorasowych oraz zmieniająca dyrektywy 77/504/EWG oraz 90/425/EWG (Dz.U. L 85 z 5.4.1991, s. 37).

⁵ Dyrektywa Rady 94/28/WE z dnia 23 czerwca 1994 r. ustanawiająca zasady odnoszące się do warunków genealogicznych i zootechnicznych stosowanych w przywozie z państw trzecich zwierząt, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków oraz zmieniająca dyrektywę 77/504/EWG w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. L 178 z 12.7.1994, s. 66).

⁶ Dyrektywa Rady 2009/157/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. L 323 z 10.12.2009, s. 1).

- (4) Dyrektywy Rady 87/328/EWG¹, 90/118/EWG² oraz 90/119/EWG³ przyjęto, aby zapobiec utrzymywaniu lub przyjmowaniu przez państwa członkowskie przepisów krajowych dotyczących dopuszczania do celów hodowli zwierząt hodowlanych gatunków bydła i świń oraz wytwarzania i wykorzystywania ich nasienia, oocytów i zarodków, co mogłyby stanowić zakaz lub ograniczenie handlu lub przeszkodę w tym handlu w odniesieniu do krycia naturalnego, sztucznego unasienniania bądź pozyskiwania nasienia, oocytów lub zarodków.
- (5) Na podstawie dyrektyw 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/427/EWG, 91/174/EWG, 94/29/WE i 2009/157/WE, po konsultacji z państwami członkowskimi za pośrednictwem Stałego Komitetu ds. Zootechniki ustanowionego decyzją Rady 77/505/EWG⁴, Komisja przyjęła szereg decyzji określających, w odniesieniu do poszczególnych gatunków, kryteria zatwierdzania lub uznawania organizacji hodowlanych i stowarzyszeń hodowców, wpisywania zwierząt hodowlanych do ksiąg hodowlanych i stadnych, dopuszczania zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków owiec i kóz do hodowli i sztucznego unasienniania, oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych gatunków bydła, świń, owiec i kóz oraz określania świadectw hodowlanych lub zootechnicznych dla handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu.

¹ Dyrektywa Rady 87/328/EWG z dnia 18 czerwca 1987 r. w sprawie dopuszczania zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła do celów hodowlanych (Dz.U. L 167 z 26.6.1987, s. 54).

² Dyrektywa Rady 90/118/EWG z dnia 5 marca 1990 r. w sprawie dopuszczania do hodowli czystorasowych świń hodowlanych (Dz.U. L 71 z 17.3.1990, s. 34).

³ Dyrektywa Rady 90/119/EWG z dnia 5 marca 1990 r. w sprawie dopuszczenia do hodowli mieszańców świń hodowlanych (Dz.U. L 71 z 17.3.1990, s. 36).

⁴ Decyzja Rady 77/505/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. ustanawiająca Stały Komitet ds. Zootechniki (Dz.U. L 206 z 12.8.1977, s. 11).

- (6) Komisja ustanowiła również wykaz podmiotów zajmujących się hodowlą w państwach trzecich oraz wzory świadectw hodowlanych lub zootechnicznych do celów wprowadzania na terytorium Unii zwierząt hodowlanych oraz ich nasienia, oocytów i zarodków.
- (7) Dyrektywy 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/427/EWG, 91/174/EWG, 94/28/WE i 2009/157/WE są do siebie bardzo podobne pod względem struktury i treści. Do kilku z nich wprowadzono z czasem zmiany. W celu uproszczenia i zapewnienia spójności prawa Unii należy zoptymalizować przepisy unijne ustanowione w tych dyrektywach.
- (8) W ciągu ostatnich dwudziestu lat Komisja musiała odpowiadać na znaczną liczbę skarg, wniesionych przez hodowców i podmioty realizujące programy hodowlane, w odniesieniu do krajowej transpozycji i interpretacji aktów prawnych Unii w dziedzinie hodowli zwierząt w różnych państwach członkowskich. W celu zapewnienia jednolitego stosowania przepisów unijnych dotyczących hodowli zwierząt oraz uniknięcia przeszkód w handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu, wynikających z rozbieżności w krajowej transpozycji tych dyrektyw, zootechniczne i genealogiczne warunki dotyczące handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich wprowadzania na terytorium Unii powinny zostać określone w rozporządzeniu.
- (9) Ponadto z doświadczenia wynika, że aby ułatwić stosowanie przepisów przewidzianych we wspomnianych dyrektywach, w szeregu tych przepisów należy wprowadzić bardziej precyzyjne sformułowania i spójną terminologię, która jest standardowo stosowana we wszystkich państwach członkowskich. W celu zachowania jasności i spójności prawa Unii należy również wprowadzić więcej definicji, w tym definicję „rasy”.

- (10) Dążenie do osiągnięcia konkurencyjności w sektorze hodowli zwierząt nie powinno prowadzić do zaniku ras o cechach dostosowanych do konkretnych kontekstów biofizycznych. Gdyby liczebność populacji ras lokalnych była zbyt niska, rasy te mogłyby być narażone na niebezpieczeństwo utraty różnorodności genetycznej. Zwierzęce zasoby genetyczne – jako ważna część bioróżnorodności w rolnictwie – stanowią zasadniczą podstawę zrównoważonego rozwoju sektora hodowlanego, a także stwarzają możliwości dostosowania zwierząt do zmieniających się warunków środowiskowych i produkcyjnych oraz zapotrzebowania rynku i potrzeb konsumentów. Akty prawne Unii w dziedzinie hodowli zwierząt powinny zatem przyczyniać się do zachowania zwierzęcych zasobów genetycznych, ochrony bioróżnorodności oraz produkcji typowych produktów regionalnych wysokiej jakości, opierających się na szczególnych dziedzicznych cechach lokalnych ras zwierząt gospodarskich. Akty prawne Unii powinny też wspierać rentowne programy hodowlane mające na celu udoskonalanie ras oraz – w szczególności w przypadku ras zagrożonych i ras autochtonicznych, które nie są powszechnie spotykane w Unii – ochronę ras, a także zachowanie różnorodności genetycznej w ramach jednej rasy i między rasami.

- (11) Poprzez selekcję i hodowlę osiągnięto znaczące postępy pod względem rozwijania cech związanych z wydajnością zwierząt utrzymywanych w warunkach fermowych, co doprowadziło do zmniejszenia kosztów produkcji na poziomie gospodarstw. Jednak w niektórych przypadkach doprowadziło to do niepożądanych skutków ubocznych, wywołując wśród obywateli obawy o dobrostan zwierząt i środowisko. Stosowanie genomiki i wykorzystywanie zaawansowanych technologii informacyjnych, takich jak tzw. precyzyjna hodowla zwierząt, które pozwalają gromadzić duże zbiory danych na temat cech alternatywnych bezpośrednio lub pośrednio związanych z dobrostanem zwierząt i kwestiami dotyczącymi zrównoważonego użytkowania, mogą w znacznym stopniu przyczynić się do rozwiania wątpliwości obywateli i do osiągnięcia celów zrównoważonej hodowli zwierząt pod względem bardziej oszczędnego gospodarowania zasobami oraz większej odporności i wytrzymałości zwierząt. Gromadzenie danych o tych cechach alternatywnych powinno nabrać znaczenia w ramach programów hodowlanych i powinno uzyskać większą wagę przy określaniu celów selekcji. W tym kontekście zasoby genetyczne zagrożonych ras należy uznać za zasób genów, które mogą potencjalnie przyczynić się do osiągnięcia wspomnianych celów w zakresie dobrostanu zwierząt i zrównoważonego użytkowania.
- (12) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do zwierząt hodowlanych gatunków bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych oraz ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, w przypadku gdy zwierzęta te lub potomstwo powstałe z ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu mają zostać wpisane do księgi hodowlanej jako zwierzęta hodowlane czystorasowe lub zarejestrowane w rejestrze hodowlanym jako mieszańce świni, w szczególności z myślą o handlu tymi zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu na terytorium Unii, w tym również w państwie członkowskim, lub o ich wprowadzeniu na terytorium Unii.

- (13) Pojęć „zwierzę hodowlane” czy „zwierzę hodowlane czystorasowe” nie należy rozumieć jako obejmujących wyłącznie zwierzęta, które nadal posiadają zdolności rozrodcze. Wykastrowane zwierzęta – poprzez dotyczące ich dane genealogiczne i zootechniczne – mogłyby bowiem wносить wkład w ocenę jakości genetycznej populacji hodowlanej i w konsekwencji przyczyniać się do wiarygodności rankingów zwierząt hodowlanych opartych na tych wynikach. W zależności od celów programu hodowlanego, brak lub utrata danych w wyniku wyraźnego wyłączenia wykastrowanych zwierząt z wpisywania do ksiąg lub rejestrów hodowlanych prawdopodobnie zniekształciłyby wyniki oceny genetycznej jakości zwierząt hodowlanych, które są powiązane genetycznie z tymi wykastrowanymi zwierzętami.
- (14) Celem ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu przepisów dotyczących zwierząt hodowlanych czystorasowych powinno być umożliwienie dostępu do handlu w oparciu o uzgodnione zasady mające zastosowanie do uznawania związków hodowców zajmujących się rasami oraz zatwierdzania ich odpowiednich programów hodowlanych. W niniejszym rozporządzeniu należy również określić przepisy regulujące wpisywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do sekcji głównej księgi hodowlanej oraz do poszczególnych klas sekcji głównej, jeżeli takie istnieją. W niniejszym rozporządzeniu należy ponadto ustanowić przepisy dotyczące przeprowadzania oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej oraz przepisy dotyczące dopuszczania zwierząt hodowlanych do hodowli, a także treść świadectw zootechnicznych.
- (15) Podobnie, celem ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu przepisów dotyczących mieszańców świni powinno być umożliwienie dostępu do handlu w oparciu o uzgodnione zasady mające zastosowanie do uznawania przedsiębiorstw hodowlanych zajmujących się różnymi rasami, liniami hodowlanymi lub krzyżówkami gatunków świń oraz zatwierdzania ich programów hodowlanych. W niniejszym rozporządzeniu należy również ustanowić przepisy regulujące rejestrowanie mieszańców świni w rejestrach hodowlanych. W niniejszym rozporządzeniu należy ponadto ustanowić przepisy dotyczące oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej oraz przepisy dotyczące dopuszczania mieszańców świni do hodowli, a także treść świadectw zootechnicznych.

- (16) Nie jest właściwym, aby niniejsze rozporządzenie obejmowało kwestie związane z klonowaniem.
- (17) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zapewnienie zharmonizowanego podejścia do handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym przeznaczonym do rozrodu oraz ich wprowadzania na terytorium Unii, a także do niezbędnych kontroli urzędowych w zakresie programów hodowlanych realizowanych przez związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich skutek, złożoność, transgraniczny i międzynarodowy charakter tego środka, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (18) Jakość usług świadczonych przez związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane oraz sposób, w jaki oceniają one i klasyfikują zwierzęta hodowlane, mają wpływ na jakość i dokładność informacji zootechnicznych i genealogicznych gromadzonych lub określonych w odniesieniu do tych zwierząt oraz ich wartości rynkowej. W związku z tym należy wprowadzić przepisy dotyczące uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych oraz zatwierdzania ich programów hodowlanych w oparciu o zharmonizowane kryteria unijne. Przepisy te powinny również obejmować kwestie dotyczące nadzorowania ich przez właściwe organy państw członkowskich w celu zapewnienia, aby ustanowione przez związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane zasady nie prowadziły do różnic między programami hodowlanymi, a w rezultacie do powstawania technicznych barier w handlu w Unii.

- (19) W niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć procedury podobne do procedur ustanowionych w dyrektywach 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/427/EWG, 91/174/EWG, 94/28/WE i 2009/157/WE w odniesieniu do zamieszczania w wykazach uznanych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, w tym również procedury w zakresie aktualizacji, przekazywania i publikowania tych wykazów.
- (20) Realizacja programów hodowlanych dotyczących zwierząt hodowlanych czystorasowych ma ogólnie na celu udoskonalenie w sposób zrównoważony cech produkcyjnych i pozaprodukcyjnych zwierząt danej rasy lub zachowanie danej rasy. Te programy hodowlane powinny obejmować dostatecznie dużą liczbę zwierząt hodowlanych czystorasowych hodowanych przez hodowców, którzy – poprzez hodowlę i selekcję – wspierają i rozwijają u tych zwierząt pożądane cechy lub gwarantują przetrwanie rasy zgodnie z celami przyjętymi powszechnie przez hodowców uczestniczących w tych programach. Podobnie, programy hodowlane dotyczące mieszańców świń, prowadzone są w celu rozwijania pożądanych cech w drodze planowego krzyżowania osobników świń różnych ras, linii hodowlanych lub krzyżówek. Zwierzęta hodowlane (czystorasowe lub mieszańce) uczestniczące w programie hodowlanym wpisuje się do księgi hodowlanej lub do rejestru hodowlanego z podaniem informacji o ich przodkach oraz poddaje się – w zależności od celów hodowlanych określonych w programie hodowlanym – ocenie wartości użytkowej lub innej ocenie, których efektem jest gromadzenie danych o cechach powiązanych z celami tego programu hodowlanego. W przypadku gdy przewiduje to dany program hodowlany, w celu ustalenia wartości hodowlanej zwierząt przeprowadza się ocenę genetyczną, dzięki czemu można sporządzić ranking zwierząt. Te wartości hodowlane oraz wyniki oceny wartości użytkowej, a także informacje genealogiczne stanowią podstawę hodowli i selekcji.

- (21) Prawo do bycia uznanym za związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane spełniające określone kryteria powinno stanowić fundamentalną zasadę prawa Unii w zakresie hodowli zwierząt oraz fundamentalną zasadę rynku wewnętrznego. Ochrona działalności gospodarczej istniejącego uznanego związku hodowców nie powinna uzasadniać odmowy uznania przez właściwy organ kolejnego związku hodowców dla tej samej rasy ani naruszania zasad regulujących rynek wewnętrzny. To samo stosuje się do zatwierdzenia kolejnego programu hodowlanego lub zatwierdzenia geograficznego rozszerzenia istniejącego programu hodowlanego realizowanego dla tej samej rasy lub dla zwierząt hodowlanych tej samej rasy, które mogą zostać pozyskane z populacji hodowlanej związku hodowców realizującego już program hodowlany dla tej rasy. Jednakże w przypadku gdy w państwie członkowskim jeden lub większa liczba uznanych związków hodowców realizują już zatwierdzony program hodowlany dla danej rasy, właściwy organ tego państwa członkowskiego powinien, w pewnych określonych przypadkach, mieć możliwość odmowy zatwierdzenia kolejnego programu hodowlanego dla tej samej rasy, nawet jeżeli ten program hodowlany spełnia wszystkie wymogi niezbędne do jego zatwierdzenia. Jednym z powodów odmowy może być sytuacja, w której zatwierdzenie kolejnego programu hodowlanego dla tej samej rasy zagrażałoby zachowaniu tej rasy lub różnorodności genetycznej w ramach tej rasy w tym państwie członkowskim. Zachowanie tej rasy mogłoby być w szczególności zagrożone w wyniku fragmentacji populacji hodowlanej mogącej prowadzić do większego chowu wsobnego, zwiększenia liczby przypadków odnotowanych wad genetycznych, strat w zakresie potencjału selekcyjnego lub do ograniczenia dostępu hodowców do zwierząt hodowlanych czystorasowych lub do ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.

Inny powód odmowy może być powiązany z niespójnościami w określonych cechach rasy lub w głównych celach tych programów hodowlanych. Niezależnie bowiem od celu programu hodowlanego, a mianowicie zachowanie rasy czy doskonalenie rasy, właściwy organ powinien mieć możliwość odmowy zatwierdzenia kolejnego programu hodowlanego w odniesieniu do tej samej rasy, jeżeli różnice w głównych celach obu programów hodowlanych lub w zasadniczych cechach rasy określonych w tych programach hodowlanych spowodowałyby utratę skuteczności pod względem postępu genetycznego związanego z tymi celami lub pod względem tych cech lub powiązanych z nimi jakichkolwiek innych cech, lub jeżeli wymiana osobników między obiema populacjami hodowlanymi wiązałaby się z ryzykiem selekcji zewnętrznej lub krzyżowania tych zasadniczych cech w pierwotnej populacji hodowlanej. Wreszcie, w przypadku rasy zagrożonej lub rasy autochtonicznej niespotykanej powszechnie na jednym lub większej liczbie obszarów Unii, właściwy organ powinien mieć możliwość odmowy zatwierdzenia kolejnego programu hodowlanego dla tej samej rasy również na podstawie tego, że ten kolejny program hodowlany utrudniłby skuteczną realizację dotychczasowego programu hodowlanego, w szczególności z powodu braku koordynacji lub wymiany informacji genealogicznych i zootechnicznych, co powodowałoby utratę korzyści wynikających ze wspólnej oceny danych zgromadzonych na temat danej rasy. W przypadku odmowy zatwierdzenia programu hodowlanego, właściwy organ powinien zawsze przedstawiać wnioskodawcom uzasadnione wyjaśnienie i dawać im prawo odwołania się od decyzji odmownej.

- (22) Hodowcy powinni mieć prawo opracowywania i realizowania programu hodowlanego na własny użytek bez konieczności zatwierdzenia go przez właściwe organy. Każde państwo członkowskie lub jego właściwe organy powinny jednak zachować możliwość regulowania tych działań, w szczególności w momencie, gdy taki program hodowlany prowadzi do transakcji handlowych dotyczących zwierząt hodowlanych lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu lub zagraża zatwierdzonemu już programowi hodowlanemu dla tej samej rasy.
- (23) Jeżeli celem programu hodowlanego jest zachowanie rasy, uzupełnieniem jego wymogów mogą być środki ochrony *ex situ* i *in situ* lub wszelkie inne narzędzia monitorowania statusu rasy, które zapewniłyby jej długotrwałą i zrównoważoną ochronę. Powinna istnieć możliwość określenia tych środków w programie hodowlanym.
- (24) Stowarzyszenia hodowców, organizacje hodowlane, w tym również organizacje hodowlane będące przedsiębiorstwami prywatnymi, lub podmioty publiczne powinny być uznawane jako związki hodowców tylko wówczas, gdy w ich programach hodowlanych uczestniczą hodowcy i kiedy zapewniają one, aby ich hodowcy mieli swobodę wyboru w zakresie selekcji i hodowli swoich zwierząt hodowlanych czystorasowych, prawo wpisywania potomstwa pochodzącego od tych zwierząt do swoich ksiąg hodowlanych oraz możliwość posiadania prawa własności tych zwierząt.

- (25) Przed wprowadzeniem zmian w zatwierdzonym programie hodowlanym, związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane powinno przedłożyć te zmiany właściwemu organowi, który uznał ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane. Aby uniknąć niepotrzebnych obciążeń administracyjnych dla właściwego organu oraz związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego, związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane powinno informować właściwy organ wyłącznie o zmianach, które mogą w znaczny sposób wpłynąć na program hodowlany. Zmiany takie powinny obejmować w szczególności rozszerzenie obszaru geograficznego, zmiany w celu programu hodowlanego lub zmiany w celach programu hodowlanego w zakresie selekcji i hodowli, zmiany w opisie cech rasy lub w zakresie przekazywania obowiązków osobom trzecim, jak również znaczne zmiany w systemie ewidencjonowania rodowodów lub w metodach wykorzystywanych do oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej, a także wszelkie inne zmiany uznane przez właściwy organ za stanowiące znaczną modyfikację programu hodowlanego. Niezależnie od obowiązkowego przedkładania znaczących zmian właściwemu organowi, związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane powinno - na wniosek właściwego organu - przekazywać mu aktualną wersję programu hodowlanego.
- (26) W razie uznanej potrzeby zachowania lub promowania rozwoju rasy na określonym obszarze lub w przypadku rasy zagrożonej właściwy organ powinien sam mieć możliwość tymczasowego realizowania programu hodowlanego dla tej rasy, pod warunkiem że nie jest już skutecznie realizowany żaden inny program hodowlany dla tej rasy. Właściwy organ realizujący taki program hodowlany nie powinien już jednak mieć tej możliwości, jeżeli możliwe jest przekazanie tego programu hodowlanego podmiotowi spełniającemu wymogi niezbędne do jego prawidłowej realizacji.

- (27) Ponieważ zachowanie zagrożonych ras wiąże się z zakładaniem i uznawaniem związków hodowców posiadających w swoich księgach hodowlanych ograniczoną liczbę zwierząt hodowlanych uczestniczących w ich programach hodowlanych, wielkość populacji hodowlanej zasadniczo nie powinna być uważana za podstawowy wymóg w zakresie uznawania związków hodowców zajmujących się zagrożonymi rasami ani zatwierdzenia ich programów hodowlanych, w szczególności z uwagi na fakt, że uznawanie dokonywane jest na poziomie krajowym.
- (28) W niniejszym rozporządzeniu należy wprowadzić szczegółowe przepisy, w szczególności przepisy dotyczące podniesienia statusu z sekcji dodatkowej do sekcji głównej oraz odstępstw w zakresie oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej, aby uwzględnić szczególny status ras zagrożonych.

- (29) Unia jest umawiającą się stroną Konwencji o różnorodności biologicznej, zatwierdzonej decyzją Rady 93/626/EWG¹, której celem jest w szczególności ochrona różnorodności biologicznej, zrównoważone wykorzystywanie jej elementów oraz uczciwy i sprawiedliwy podział korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych. Zgodnie z tą konwencją umawiające się strony mają suwerenne prawa do własnych zasobów biologicznych oraz są odpowiedzialne za ochronę swojej różnorodności biologicznej i za zrównoważone korzystanie ze swoich zasobów biologicznych. Unia jest także stroną Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów, załączonego do Konwencji o różnorodności biologicznej, zatwierdzonego decyzją Rady 2014/283/UE². Niniejsze rozporządzenie powinno zatem uwzględniać, w stosownych przypadkach, Konwencję o różnorodności biologicznej i protokół z Nagoi oraz należy je stosować bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014³.

¹ Decyzja Rady 93/626/EWG z dnia 25 października 1993 r. dotycząca zawarcia Konwencji o różnorodności biologicznej (Dz.U. L 309 z 13.12.1993, s. 1).

² Decyzja Rady 2014/283/UE z dnia 14 kwietnia 2014 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej o dostępie do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwym i równym podziale korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 231).

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego (UE) nr 511/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 59).

- (30) Związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane uznane w jednym państwie członkowskim powinny mieć możliwość wdrażania swoich zatwierdzonych programów hodowlanych w jednym lub większej liczbie innych państw członkowskich, aby zapewnić optymalne wykorzystanie w Unii zwierząt hodowlanych o wysokiej wartości genetycznej. W tym celu uproszczona procedura powiadamiania powinna zapewniać poinformowanie właściwego organu w innym państwie członkowskim o zamiarze prowadzenia działalności transgranicznej. Sezonowe przemieszczanie się zwierząt hodowlanych zarówno w granicach jednego państwa członkowskiego, jak i na terytorium szeregu państw członkowskich nie powinno jednak obowiązkowo pociągać za sobą rozszerzenia obszaru geograficznego.
- (31) Należy ułatwiać współpracę transgraniczną między związkami hodowców oraz między przedsiębiorstwami hodowlanymi, które chcą do tej współpracy przystąpić, zapewniając jednocześnie swobodę przedsiębiorczości i wyeliminowanie przeszkód utrudniających swobodny przepływ zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.
- (32) Ponieważ właściwy organ mógłby być zmuszony do zatwierdzenia szeregu programów hodowlanych realizowanych przez jeden związek hodowców lub jedno przedsiębiorstwo hodowlane, które uznał, i ponieważ właściwy organ mógłby być zmuszony do rozszerzenia na swoich obszarach programów hodowlanych realizowanych przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane uznane w innym państwie członkowskim, uznanie związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego należy oddzielić od zatwierdzenia jego programów hodowlanych. Jednakże złożeniu wniosku o uznanie za związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, rozpatrywanemu przez właściwy organ, powinno towarzyszyć też dostarczenie wniosku o zatwierdzenie co najmniej jednego programu hodowlanego.

- (33) Różnorodne skargi, które Komisja musiała rozpatrywać w ciągu minionych lat, wskazują na to, że w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić jasne przepisy regulujące relację między związkiem hodowców zakładającym księgę stadną filialną dla konkretnej rasy zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych a związkiem hodowców, który twierdzi, że założył księgę hodowlaną pochodzenia dla tej rasy.
- (34) Niezbędne jest precyzyjniejsze określenie relacji między hodowcami a związkami hodowców, w szczególności w celu zapewnienia ich prawa do uczestniczenia w programie hodowlanym na obszarze geograficznym, dla którego jest on zatwierdzony oraz, jeżeli przewiduje się członkostwo, w celu zapewnienia, aby hodowcom tym przysługiwało prawo do członkostwa. W związkach hodowców powinny obowiązywać zasady umożliwiające rozstrzygnięcie sporów z hodowcami uczestniczącymi w ich programach hodowlanych oraz zapewniające równe traktowanie tych hodowców. Powinny one również określić swoje prawa i obowiązki, a także prawa i obowiązki hodowców uczestniczących w ich programach hodowlanych.
- (35) Hodowcy, których zwierzęta hodowlane są sezonowo przemieszczane w granicach jednego państwa członkowskiego lub na obszarze wykraczającym poza granice krajowe, powinni zachować prawo do uczestniczenia w programie hodowlanym tak długo, jak siedziba ich gospodarstwa znajduje się na obszarze geograficznym objętym tym programem hodowlanym.
- (36) W niniejszym rozporządzeniu należy uwzględnić szczególną sytuację panującą w sektorze hodowli mieszańców świń. Większość przedsiębiorstw prywatnych w sektorze hodowli mieszańców świń dysponuje zamkniętymi systemami produkcji, samemu zarządzając własnym stadem hodowlanym. Dla przedsiębiorstw tych należy zatem przewidzieć szereg odstępstw, w szczególności w odniesieniu do udziału hodowców w programie hodowlanym i prawa do rejestrowania mieszańców świń w rejestrach hodowlanych.

- (37) Definicja „mieszańca świni” obejmuje zwierzęta ze wszystkich poziomów w piramidzie hodowli i selekcji, które wykorzystywane są do optymalizacji krzyżowania poprzez łączenie szczególnych właściwości ich różnych genotypów i wykorzystywanie efektów heterozji. W zależności od poziomu w piramidzie hodowli i selekcji definicja „mieszańca świni” obejmuje rasy, linie hodowlane lub krzyżówki. Niekoniecznie wszystkie zwierzęta są zatem „mieszańcami” w tradycyjnym znaczeniu.
- (38) Doświadczenie zdobyte w szczególności w wyniku stosowania dyrektywy 90/427/EWG oraz, w mniejszym stopniu, dyrektyw 89/361/EWG i 2009/157/WE wskazuje, że dla skutecznego rozstrzygnięcia sporów między hodowcami, z jednej strony, a związkami hodowców, z drugiej strony, konieczne są bardziej precyzyjne przepisy oparte na jasno określonym regulaminie oraz opisie praw i obowiązków hodowców. Cel ten można najlepiej osiągnąć, jeśli spory będą rozstrzygane w ramach systemu prawnego państwa członkowskiego, w którym powstały.
- (39) Związki hodowców, które zakładają i prowadzą księgi hodowlane dla zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych, a także przedsiębiorstwa hodowlane, inne niż przedsiębiorstwa prywatne prowadzące działalność w zamkniętych systemach produkcji, które zakładają i prowadzą rejestry hodowlane dla mieszańców świni, powinny wpisywać zwierzęta hodowlane do swoich ksiąg hodowlanych lub rejestrować je w swoich rejestrach hodowlanych, nie stosując dyskryminacji ze względu na państwo członkowskie pochodzenia tych zwierząt lub ich właścicieli oraz, jeżeli przewidziano to w programie hodowlanym, klasyfikować te zwierzęta zgodnie z ich cechami.

- (40) Związkom hodowców należy również zezwolić na ustanawianie sekcji dodatkowych w celu uwzględniania zwierząt, które nie spełniają kryteriów pochodzenia, lecz wykazują, według związków hodowców, zgodność z charakterystyką rasy określoną w programie hodowlanym dotyczącym danej rasy, w celu krzyżowania tych zwierząt następnie ze zwierzętami hodowanymi czystorasowymi należącymi do rasy objętej programem hodowlanym, aby podnieść status potomstwa poprzez wpis do sekcji głównej księgi hodowlanej. Szczegółowe przepisy dotyczące podniesienia statusu potomstwa tych zwierząt poprzez wpisanie ich do sekcji głównej księgi hodowlanej należy określić na poziomie Unii.
- (41) Podniesienie statusu potomstwa przez wpisanie go do sekcji głównej księgi hodowlanej powinno być dopuszczalne wyłącznie w linii samicy, z wyjątkiem rodziny koniowatych. W odniesieniu do zagrożonej rasy gatunków bydła, świń, owiec i kóz oraz wytrzymałych ras owiec, w których przypadku nie ma wystarczającej liczby czystorasowych samców zarodowych, państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość zezwolenia związkom hodowców na stosowanie mniej surowych zasad podniesienia statusu potomstwa tych zwierząt wpisanych do sekcji dodatkowych przez wpisanie ich do sekcji głównej księgi hodowlanej, aby zapobiec dalszemu pogorszeniu się różnorodności genetycznej tych ras. Należy również wprowadzić przepisy szczególne umożliwiające odtwarzanie ras, które wyginęły lub są poważnie zagrożone wyginięciem. Państwa członkowskie korzystające z tych odstępstw powinny dokonać dokładnej oceny statusu zagrożenia tych populacji hodowlanych i zapewnić bezpieczne zarządzanie zasobami genetycznymi.

- (42) W razie potrzeby stworzenia nowej rasy przez łączenie cech zwierząt hodowlanych czystorasowych różnych ras lub przez gromadzenie zwierząt o dostatecznym stopniu podobieństwa fizycznego, które rozmnażają się już na poziomie stabilności genetycznej wystarczającym do uznania ich za przekształcone w nową rasę, związki hodowców powinny mieć możliwość założenia ksiąg hodowlanych i realizowania programów hodowlanych dotyczących tych nowych ras.
- (43) Żaden przepis niniejszego rozporządzenia nie powinien uniemożliwiać objęcia zwierząt wpisanych do sekcji dodatkowej księgi hodowlanej danej rasy zakresem zobowiązań dotyczących działań rolno-środowiskowo-klimatycznych, o których mowa w art. 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013¹, a tym samym kwalifikowania się do otrzymania wsparcia ze strony organów krajowych lub regionalnych w ramach realizowanych przez te organy programów rozwoju obszarów wiejskich.
- (44) W przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych związki hodowców powinny móc określić w swoich programach hodowlanych zasady, które zabraniają stosowania niektórych technik rozrodu i wykorzystywania niektórych zwierząt hodowlanych czystorasowych, w tym również stosowania ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, lub to stosowanie ograniczają. Związki hodowców powinny na przykład mieć możliwość żądania, aby potomstwo pochodziło wyłącznie z krycia naturalnego. Związki hodowców stosujące ten zakaz lub to ograniczenie powinny określić te zasady w swoim programie hodowlanym, zgodnie z zasadami określonymi przez związek hodowców prowadzący księgę hodowlaną pochodzenia.

¹ Rozporządzenie Parlamentu europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487).

- (45) Zwierzęta hodowlane czystorasowe wpisane do ksiąg hodowlanych powinny być identyfikowane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../...¹⁺.
- (46) W przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych rozporządzenie (UE) .../...⁺⁺ przewiduje, że organy właściwe w dziedzinie zdrowia zwierząt wydają, dla zwierząt z rodziny koniowatych, niepowtarzalny dożywotni dokument identyfikacyjny, co do którego Komisja, w drodze aktów delegowanych, wyda przepisy szczegółowe. W celu jak największego ujednolicenia, pod względem treści i procedury administracyjnej, świadectwa zootechnicznego z dożywotnim dokumentem identyfikacyjnym, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do formatu i treści niepowtarzalnego dożywotniego dokumentu identyfikacyjnego dla zwierząt z rodziny koniowatych.
- (47) Kwestię kwalifikowania się zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych do udziału w konkursach międzynarodowych regulują międzynarodowe porozumienia prywatne. Z uwagi na międzynarodowy wymiar sektora koniowatych Komisja, przygotowując i opracowując odpowiednie akty delegowane i wykonawcze, powinna uwzględniać te porozumienia, tak aby utrzymać kwalifikowanie się tych zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych do udziału w konkursach międzynarodowych.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../... z dnia ... w sprawie przenośnych chorób zwierząt oraz zmieniające i uchylające niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt („Prawo o zdrowiu zwierząt”) (Dz.U. L ...).

⁺ Dz.U.: proszę wstawić numer referencyjny i odpowiadający przypis dla rozporządzenia zawartego w PE-CONS 7/16.

⁺⁺ Dz.U: proszę wstawić numer referencyjny dla rozporządzenia zawartego w PE-CONS 7/16.

- (48) Dopuszczanie zwierząt hodowlanych do celów hodowlanych, a w szczególności do krycia naturalnego lub wspomaganego rozrodu należy uregulować na poziomie Unii, aby zapobiec przeszkodom w handlu, zwłaszcza jeżeli takie zwierzęta hodowlane poddano ocenie wartości użytkowej lub ocenie genetycznej przeprowadzonym zgodnie z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, a w szczególności w załączniku III.
- (49) Przyjmuje się, że państwa członkowskie ani ich właściwe organy nie powinny stosować niniejszego rozporządzenia w celu zakazania, ograniczenia czy utrudnienia wykorzystywania zwierząt hodowlanych czystorasowych lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu do produkcji zwierząt, które nie mają zostać wpisane do księgi hodowlanej albo zarejestrowane w rejestrze hodowlanym jako zwierzęta hodowlane.
- (50) Podczas gdy przepisy dotyczące oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych gatunków bydła, świń, owiec i kóz ocenianych pod kątem pewnej liczby cech były ustanowione na poziomie Unii, liczne wymogi dla różnych ras, sposoby wykorzystania i selekcji zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych uniemożliwiały jak dotąd ich harmonizację. Zasady dotyczące oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej są obecnie ustalane odrębnie dla każdej rasy w księdze stadnej pochodzenia danej rasy.
- (51) W celu uwzględnienia postępu technicznego i naukowego lub potrzeby zachowania cennych zasobów genetycznych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany załącznika III do niniejszego rozporządzenia. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji także uprawnienia wykonawcze, upoważniając ją do ustanowienia jednolitych i bardziej szczegółowych przepisów dotyczących oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, owiec i kóz.

- (52) Powinna istnieć możliwość przeprowadzania oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej przez osobę trzecią wyznaczoną przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane bądź podmiot publiczny, w tym również organ pełniący tę funkcję jako niezależne zadanie. Właściwy organ mógłby udzielić zezwolenia tej osobie trzeciej i przeprowadzić jej ocenę w kontekście zatwierdzenia programu hodowlanego. Związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zlecające przeprowadzenie oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej podmiotowi zewnętrznemu powinny, o ile dane państwo członkowskie lub jego właściwe organy nie postanowią inaczej, pozostać odpowiedzialne za zapewnienie zgodności z wymogami mającymi zastosowanie do tych działań oraz określić wyznaczoną osobę trzecią w swoim programie hodowlanym.

- (53) W zależności między innymi od gatunku lub od rasy mogłaby wystąpić potrzeba zharmonizowania lub usprawnienia metod przeprowadzania oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych wykorzystywanych przez związki hodowców lub przez wyznaczone przez nie osoby trzecie. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze, upoważniając ją do wyznaczenia ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej. W celu modyfikowania, w stosownych przypadkach, zadań tych ośrodków referencyjnych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE. Takie ośrodki referencyjne Unii Europejskiej powinny kwalifikować się do otrzymania wsparcia finansowego Unii zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 652/2014¹. W przypadku czystorasowych zwierząt hodowlanych z gatunku bydła zadania te realizuje Interbull Centre, tj. stała podkomisja Międzynarodowego Komitetu ds. Rejestracji Zwierząt (ICAR), która jest ośrodkiem referencyjnym Unii Europejskiej wyznaczonym na mocy decyzji Rady 96/463/WE².

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 652/2014 z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiające przepisy w zakresie zarządzania wydatkami odnoszącymi się do łańcucha żywnościowego, zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt oraz dotyczącymi zdrowia roślin i materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin, zmieniające dyrektywy Rady 98/56/WE, 2000/29/WE i 2008/90/WE, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002, (WE) nr 882/2004 i (WE) nr 396/2005, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 oraz uchylające decyzje Rady 66/399/EWG, 76/894/EWG i 2009/470/WE (Dz.U. L 189 z 27.6.2014, s. 1).

² Decyzja Rady 96/463/WE z dnia 23 lipca 1996 r. wyznaczającą organ referencyjny odpowiedzialny za współpracę w zakresie ujednoczenia metod badania i oceny wyników w odniesieniu do czystorasowych zwierząt hodowlanych z gatunku bydła (Dz.U. L 192 z 2.8.1996, s. 19).

- (54) Ponadto, w celu udzielania wsparcia związkom hodowców zajmującym się rasami zagrożonymi, w przypadku gdy uznano taką potrzebę, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze, upoważniając ją do wyznaczenia ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej, których szczególnym zadaniem będzie wspieranie opracowania lub harmonizacji metod stosowanych przez te związki hodowców. W celu modyfikowania, w razie konieczności, zadań tych ośrodków referencyjnych należy także przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE. Przy wyznaczaniu tych ośrodków i opisywaniu ich zadań Komisja powinna uwzględniać działalność Europejskiego regionalnego punktu kontaktowego ds. zwierzęcych zasobów genetycznych (ERFP), ustanowionego w ramach globalnego planu działania na rzecz zwierzęcych zasobów genetycznych w Europie przy Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO). Metody opracowane przez te ośrodki nie powinny być wiążące.
- (55) Hodowcy uczestniczący w programie hodowlanym powinni mieć prawo do uzyskania świadectw zootechnicznych dla swoich zwierząt hodowlanych objętych tym programem hodowlanym oraz dla materiału biologicznego tych zwierząt wykorzystywanego do rozrodu. Świadectwa zootechniczne powinny towarzyszyć zwierzętom hodowlanym lub ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu w przypadku gdy są one przedmiotem handlu lub są wprowadzane na terytorium Unii z myślą o wpisaniu tych zwierząt lub potomstwa pochodzącego z ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu do innych ksiąg hodowlanych lub o zarejestrowaniu w innych rejestrach hodowlanych. Ze świadectw zootechnicznych hodowca powinien móc uzyskać informacje o jakości genetycznej i rodowodzie nabytego zwierzęcia. W razie konieczności świadectwa takie powinny być wystawiane na przykład do celów udziału zwierząt hodowlanych w wystawach lub przy okazji umieszczania ich w stacjach oceny czy w ośrodkach sztucznego unasienniania.

- (56) Należy przyjąć, że niniejsze rozporządzenie nie zakazuje państwom członkowskim ani ich właściwym organom wymagania, aby będącemu przedmiotem handlu nasieniu zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych przeznaczonemu do sztucznego unasienniania w celu produkowania zwierząt, które nie mają być zwierzętami czystorasowymi, towarzyszyły informacje o jakości i rodowodzie tego zwierzęcia. Ogólnie zakłada się, że można by zwiększyć konkurencyjność unijnego sektora hodowli zwierząt poprzez udostępnianie materiału biologicznego zwierząt hodowlanych wykorzystywanego do rozrodu, zwłaszcza ich nasienia, oraz powiązanych z nimi informacji na świadectwach zootechnicznych również podmiotom, które rozmnażają zwierzęta bez zamiaru wpisania ich potomstwa do księgi hodowlanej.
- (57) Wprowadzanie zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu na terytorium Unii oraz ich wywóz do państw trzecich są ważne dla unijnego rolnictwa. Wprowadzanie zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu na terytorium Unii powinno zatem odbywać się w warunkach ściśle porównywalnych z zasadami mającymi zastosowanie do handlu w Unii. Zwierzęta hodowlane i ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu powinny jednak kwalifikować się do wpisania do sekcji głównej księgi hodowlanej lub rejestru hodowlanego w Unii, jeśli poziom kontroli przeprowadzanych w państwie trzecim wywozu daje tę samą pewność w odniesieniu do informacji dotyczących rodowodu oraz wyników oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej jak w Unii, a także jeśli podmioty zajmujące się hodowlą dostarczające te informacje i wyniki znajdują się w wykazie prowadzonym przez Komisję. Ponadto podmioty zajmujące się hodowlą w państwach trzecich powinny dopuszczać, na zasadzie wzajemności, zwierzęta hodowlane i ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu pochodzące z odpowiedniego związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego uznanego w Unii.

- (58) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87¹ przewiduje, że Komisja ustanawia nomenklaturę towarową, tj. „Nomenklaturę scaloną” lub w skrócie „CN”, która spełnia jednocześnie wymogi Wspólnej Taryfy Celnej, statystyk w dziedzinie handlu zewnętrznego Wspólnoty i innych polityk Unii dotyczących przywozu lub wywozu towarów. W załączniku I do tego rozporządzenia znajduje się wykaz kodów CN dla zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych oraz nasienia bydła, a także wskazanie, że są one zwolnione z umownych stawek celnych. W takim przypadku zwierzętom tym oraz ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu powinno towarzyszyć odpowiednie świadectwo zootechniczne potwierdzające ich klasyfikację jako zwierząt hodowlanych czystorasowych lub materiału biologicznego takich zwierząt wykorzystywanego do rozrodu. Zwierzętom hodowlanym czystorasowym powinien również towarzyszyć dokument wskazujący, że zostaną one wpisane do księgi hodowlanej prowadzonej przez związek hodowców lub zarejestrowane w rejestrze hodowlanym prowadzonym przez przedsiębiorstwo hodowlane.

¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

- (59) Po wprowadzeniu na terytorium Unii, zwierzęta hodowlane i ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu przechodzą kontrole weterynaryjne zgodnie z dyrektywami Rady 91/496/EWG¹ i 97/78/WE². Zwierzęta hodowlane czystorasowe powinny również przejść niezbędne kontrole w celu zastosowania zwolnienia z umownej stawki celnej za zwierzęta hodowlane czystorasowe.
- (60) Niezbędne jest ustanowienie przepisów dotyczących kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z przepisami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu oraz innych czynności urzędowych przeprowadzanych przez właściwe organy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, które są dostosowane do wymogów sektora hodowli zwierząt. Właściwe organy powinny mieć możliwość przeprowadzania kontroli urzędowych wszystkich podmiotów podlegających niniejszemu rozporządzeniu, w szczególności związków hodowców, przedsiębiorstw hodowlanych, osób trzecich przeprowadzających ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną oraz hodowców, a także - jeżeli wydają one świadectwa zootechniczne - centrów pozyskiwania i przechowywania nasienia, centrów przechowywania zarodków oraz zespołów pozyskiwania lub produkcji zarodków.

¹ Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56).

² Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9).

- (61) Właściwe organy powinny przeprowadzać kontrole urzędowe w celu sprawdzenia zgodności z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu i z wymogami określonymi w zatwierdzonym programie hodowlanym. Kontrole te mogłyby obejmować inspekcję sprzętu wykorzystywanego do kontroli wartości użytkowej lub weryfikację obowiązujących procedur gromadzenia danych zootechnicznych i genealogicznych, lub badanie dokumentów lub systemów wykorzystywanych do przechowywania i przetwarzania takich danych zgromadzonych na temat zwierząt hodowlanych. Takie sprawdzenie mogłoby uwzględniać kontrole jakości lub systemy kontroli służące zapewnieniu dokładności gromadzonych danych, takie jak kontrola pochodzenia przeprowadzana w celu weryfikacji rodowodu zwierzęcia. Właściwe organy mogłyby przeprowadzać kontrole urzędowe w siedzibach, biurach i na sprzęcie hodowców, związków hodowców lub przedsiębiorstw hodowlanych oraz na zwierzętach hodowlanych i materiale biologicznym wykorzystywanym do rozrodu pozyskanym od tych zwierząt hodowlanych objętych programem hodowlanym.
- (62) Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu mowa jest o „innych czynnościach urzędowych”, pojęcie to należy rozumieć jako obejmujące uznawanie związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, zatwierdzanie programów hodowlanych lub udzielanie pomocy innym państwom członkowskim i państwom trzecim.

- (63) Aby ustanowione w niniejszym rozporządzeniu unijne przepisy dotyczące zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu były skutecznie stosowane, niezbędne jest, aby właściwe organy państw członkowskich w razie konieczności współpracowały ze sobą i udzielały sobie nawzajem pomocy administracyjnej. Zgodnie z powyższym, w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić ogólne przepisy dotyczące pomocy i współpracy administracyjnej, podobne do przepisów określonych w tytule IV rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 882/2004¹, z niezbędnymi dostosowaniami.
- (64) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do przyjęcia, w przypadku gdy istnieją dowody na to, że w państwie trzecim dochodzi powszechnie do poważnych naruszeń prawa Unii w zakresie hodowli zwierząt, szczególnych środków w celu ograniczenia konsekwencji takich naruszeń.
- (65) Właściwe organy państw członkowskich powinny również posiadać uprawnienia niezbędne do egzekwowania określonych w niniejszym rozporządzeniu przepisów zootechnicznych i genealogicznych dotyczących zwierząt hodowlanych, w tym dotyczących zawieszenia zatwierdzenia programu hodowlanego lub cofnięcia uznania związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego w przypadku naruszenia przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

¹ Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).

- (66) W stosownych przypadkach Komisja powinna przeprowadzać kontrole w państwach członkowskich, między innymi w świetle wyników kontroli urzędowych przeprowadzanych przez państwa członkowskie, w celu zapewnienia stosowania przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu we wszystkich państwach członkowskich.
- (67) W stosownych przypadkach Komisja powinna przeprowadzać kontrole w państwach trzecich w celu sporządzenia wykazu podmiotów zajmujących się hodowlą z państw trzecich, z których powinno być dozwolone wprowadzanie na terytorium Unii zwierząt hodowlanych, ich nasienia, oocytów i zarodków, w celu określania warunków takiego wprowadzania na terytorium Unii oraz w celu uzyskiwania informacji zootechnicznych i genealogicznych na temat funkcjonowania umów o równoważności. Komisja powinna ponadto przeprowadzać kontrole w państwach trzecich w przypadku gdy jest to uzasadnione jakimkolwiek powracającym lub pojawiającym się problemem związanym ze zwierzętami hodowlanymi lub ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu.
- (68) Sprawdzenie zgodności z przepisami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu przeprowadzana w drodze kontroli urzędowych ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia skutecznego osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia w całej Unii. Zakłócenia funkcjonowania systemu kontroli państwa członkowskiego mogłyby w niektórych przypadkach poważnie utrudnić osiągnięcie tych celów i prowadzić do sytuacji poważnego i powszechnego naruszania tych przepisów. Komisja powinna zatem być w stanie reagować na poważne zakłócenia funkcjonowania systemu kontroli państwa członkowskiego poprzez przyjmowanie środków mających zastosowanie do czasu podjęcia przez dane państwo członkowskie działań niezbędnych w celu usunięcia zakłócenia. Środki takie obejmują zakaz handlu zwierzętami hodowlanymi lub ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu, wprowadzanie szczególnych warunków w odniesieniu do handlu nimi lub jakiegokolwiek inne środki, które Komisja uznaje za stosowne w celu zaradzenia temu powszechnemu naruszeniu.

- (69) Ponieważ dyrektywy 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/427/EWG, 94/28/WE i 2009/157/WE mają zostać uchylone i zastąpione niniejszym rozporządzeniem, niezbędne jest również uchylenie aktów Komisji przyjętych na podstawie tych dyrektyw oraz, w razie konieczności, zastąpienie ich aktami delegowanymi albo wykonawczymi przyjętymi na podstawie odpowiednich uprawnień powierzonych na mocy niniejszego rozporządzenia. W związku z powyższym, te akty Komisji powinny zostać uchylone oraz, w razie konieczności, zastąpione.
- (70) W celu zapewnienia odpowiedniego stosowania niniejszego rozporządzenia oraz uzupełniania go lub wprowadzania zmian do załączników do niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do ustanawiania wymogów dotyczących oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej, zadań ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej i dotyczących ich wymogów oraz treści i formatu świadectw zootechnicznych.
- (71) Przygotowując i opracowując akty delegowane, szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia ...¹⁺. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie, co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie uczestniczyć w spotkaniach ekspertów Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

¹ Dz.U. C ...

⁺ Dz.U.: proszę wstawić datę oraz odpowiadający przypis dla dokumentu w ST 15506/15.

- (72) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących wzorów formularzy, na których państwa członkowskie mają przekazywać do wiadomości publicznej informacje dotyczące wykazu uznanych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, metod weryfikacji tożsamości zwierząt hodowlanych czystorasowych, oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej, wyznaczania ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej, wzorów formularza niepowtarzalnego dożywnotnego dokumentu identyfikacyjnego zwierząt z rodziny koniowatych, wzorów świadectw zootechnicznych towarzyszących zwierzętom hodowlanym i ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu, uznawania równoważności środków stosowanych w państwach trzecich, poważnych zakłóceń działania systemu kontroli państwa członkowskiego oraz ustanowienia szczególnych środków dotyczących wprowadzania na terytorium Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹. W przypadku, gdy Stały Komitet ds. Zootechniki nie wyda żadnej opinii, Komisja nie powinna przyjąć aktu wykonawczego.
- (73) Przepisy ustanowione w dyrektywach 87/328/EWG, 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/118/EWG, 90/119/EWG, 90/427/EWG, 91/174/EWG, 94/28/WE i 2009/157/WE oraz w decyzji 96/463/WE mają zostać zastąpione przepisami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu oraz w aktach delegowanych i wykonawczych Komisji przyjętych na podstawie uprawnień powierzonych na mocy niniejszego rozporządzenia. W związku z powyższym należy uchylić wspomniane akty prawne.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (74) Następujące decyzje Komisji dotyczące między innymi odrębnych dla poszczególnych gatunków kryteriów zatwierdzania lub uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, wpisywania zwierząt hodowlanych do ksiąg hodowlanych, dopuszczania do hodowli i sztucznego unasienniania oraz oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zostały przyjęte zgodnie z dyrektywami 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/427/EWG, 94/28/WE i 2009/157/WE: decyzje Komisji 84/247/EWG¹, 84/419/EWG², 89/501/EWG³, 89/502/EWG⁴,

¹ Decyzja Komisji 84/247/EWG z dnia 27 kwietnia 1984 r. ustanawiająca kryteria uznawania stowarzyszeń i organizacji hodowców, które prowadzą lub zakładają księgi zwierząt zarodowych dla zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. L 125 z 12.5.1984, s. 58).

² Decyzja Komisji 84/419/EWG z dnia 19 lipca 1984 r. ustanawiająca kryteria wpisywania bydła do ksiąg zwierząt zarodowych (Dz.U. L 237 z 5.9.1984, s. 11).

³ Decyzja Komisji 89/501/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiająca kryteria zatwierdzania i nadzoru związków hodowców i organizacji hodowlanych, które zakładają lub prowadzą księgi zwierząt zarodowych świń hodowlanych czystorasowych (Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 19).

⁴ Decyzja Komisji 89/502/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiająca kryteria regulujące dokonywanie wpisów do księgi zwierząt zarodowych świń hodowlanych czystorasowych (Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 21).

89/504/EWG¹, 89/505/EWG², 89/507/EWG³, 90/254/EWG⁴, 90/255/EWG⁵,
90/256/EWG⁶, 90/257/EWG⁷, 92/353/EWG⁸, 96/78/WE⁹ oraz 2006/427/WE¹⁰.

W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić przepisy zastępujące przepisy ustanowione we wspomnianych decyzjach Komisji.

-
- ¹ Decyzja Komisji 89/504/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiająca kryteria zatwierdzenia i nadzoru związków hodowców, organizacji hodowlanych i prywatnych przedsiębiorstw, które zakładają lub prowadzą rejestry świń hodowlanych mieszańców (Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 31).
- ² Decyzja Komisji 89/505/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiająca kryteria regulujące dokonywanie wpisów do rejestrów świń hodowlanych mieszańców (Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 33).
- ³ Decyzja Komisji 89/507/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiająca metody monitoringu osiągnięć i oceny wartości genetycznej świń hodowlanych czystorasowych i mieszańców (Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 43).
- ⁴ Decyzja Komisji 90/254/EWG z dnia 10 maja 1990 r. ustanawiająca kryteria zatwierdzenia organizacji i stowarzyszeń hodowców, które zakładają lub prowadzą księgi zwierząt zarodowych owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz.U. L 145 z 8.6.1990, s. 30).
- ⁵ Decyzja Komisji 90/255/EWG z dnia 10 maja 1990 r. ustanawiająca kryteria regulujące dokonywanie wpisów do księgi hodowlanej owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz.U. L 145 z 8.6.1990, s. 32).
- ⁶ Decyzja Komisji 90/256/EWG z dnia 10 maja 1990 r. ustanawiająca metody monitoringu wydajności i oceny wartości genetycznej owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz.U. L 145 z 8.6.1990, s. 35).
- ⁷ Decyzja Komisji 90/257/EWG z dnia 10 maja 1990 r. ustanawiająca kryteria dopuszczenia do hodowli czystorasowych owiec i kóz hodowlanych oraz wykorzystania ich nasienia, komórek jajowych lub zarodków (Dz.U. L 145 z 8.6.1990, s. 38).
- ⁸ Decyzja Komisji 92/353/EWG z dnia 11 czerwca 1992 r. ustanawiająca kryteria zatwierdzenia lub uznawania organizacji lub stowarzyszeń, które prowadzą lub zakładają księgi stadne dla zwierząt z rodziny koniowatych (Dz.U. L 192 z 11.7.1992, s. 63).
- ⁹ Decyzja Komisji 96/78/WE z dnia 10 stycznia 1996 r. ustanawiająca kryteria wpisu i rejestracji zwierząt z rodziny koniowatych w księgach stadnych do celów hodowlanych (Dz.U. L 19 z 25.1.1996, s. 39).
- ¹⁰ Decyzja Komisji 2006/427/WE z dnia 20 czerwca 2006 r. ustanawiająca metody oceny wartości użytkowej i metody oceny wartości genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. L 169 z 22.6.2006, s. 56).

- (75) W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić również przepisy podobne do przepisów określonych w decyzji Komisji 92/354/EWG¹.
- (76) Następujące akty prawne Komisji zostały przyjęte zgodnie z dyrektywami 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/427/EWG, 94/28/WE i 2009/157/WE: decyzje Komisji 89/503/EWG², 89/506/EWG³, 90/258/EWG⁴, 96/79/WE⁵, 96/509/WE⁶, 96/510/WE⁷ oraz 2005/379/WE⁸, a także rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/262⁹. W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić przepisy zastępujące przepisy ustanowione we wspomnianych aktach prawnych Komisji.

¹ Decyzja Komisji 92/354/EWG z dnia 11 czerwca 1992 r. ustanawiająca niektóre zasady dla zapewnienia koordynacji między organizacjami i stowarzyszeniami, które prowadzą lub zakładają księgi stadne dla rejestrowanych koniowatych (Dz.U. L 192 z 11.7.1992, s. 66).

² Decyzja Komisji 89/503/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiająca świadectwo dla świń hodowlanych czystorasowych, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków (Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 22).

³ Decyzja Komisji 89/506/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. ustanawiająca świadectwo dla świń hodowlanych mieszańców, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków (Dz.U. L 247 z 23.8.1989, s. 34).

⁴ Decyzja Komisji 90/258/EWG z dnia 10 maja 1990 r. ustanawiająca świadectwa zootechniczne dla owiec i kóz hodowlanych czystorasowych, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków (Dz.U. L 145 z 8.6.1990, s. 39).

⁵ Decyzja Komisji 96/79/WE z dnia 12 stycznia 1996 r. ustanawiająca świadectwa zootechniczne dotyczące nasienia, komórek jajowych i zarodków od rejestrowanych koniowatych (Dz.U. L 19 z 25.1.1996, s. 41).

⁶ Decyzja Komisji 96/509/WE z dnia 18 lipca 1996 r. ustanawiająca wymogi rodowodowe i zootechniczne w odniesieniu do przywozu nasienia niektórych zwierząt (Dz.U. L 210 z 20.8.1996, s. 47).

⁷ Decyzja Komisji 96/510/WE z dnia 18 lipca 1996 r. ustanawiająca świadectwa rodowodowe i zootechniczne na potrzeby przywozu zwierząt hodowlanych, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków (Dz.U. L 210 z 20.8.1996, s. 53).

⁸ Decyzja Komisji 2005/379/WE z dnia 17 maja 2005 r. w sprawie świadectw rodowodowych i danych szczegółowych dotyczących zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła oraz ich nasienia, komórek jajowych i zarodków (Dz.U. L 125 z 18.5.2005, s. 15).

⁹ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/262 z dnia 17 lutego 2015 r. określające, na podstawie dyrektyw Rady 90/427/EWG i 2009/156/WE, zasady dotyczące metod identyfikacji koniowatych (rozporządzenie w sprawie paszportu konia) (Dz.U. L 59 z 3.3.2015, s. 1).

- (77) W celu zapewnienia jasności prawa i uniknięcia powielania, akty prawne Komisji, o których mowa w motywach 74, 75 i 76, powinny zostać uchylone z dniem rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. Ponadto, Komisja powinna, co najmniej 18 miesięcy przed dniem rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, przyjąć akty wykonawcze określające wzory formularzy, na których przedstawiane mają być informacje umieszczane w wykazie uznanych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, który państwa członkowskie mają podać do wiadomości publicznej, oraz wzory formularzy świadectw zootechnicznych dotyczących zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu. Należy rozpocząć stosowanie tych aktów wykonawczych do dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (78) Aby zapewnić sprawne przejście organizacjom hodowców, organizacjom hodowlanym, stowarzyszeniom hodowców, przedsiębiorstwom prywatnym lub innym organizacjom czy zrzeszeniom zatwierdzonym lub uznanym z ograniczeniem czasowym lub bez takiego ograniczenia zgodnie z aktami uchylonymi niniejszym rozporządzeniem i w odniesieniu do programów hodowlanych realizowanych przez te podmioty, należy uznać, że podmioty te oraz ich programy hodowlane zostały uznane lub zatwierdzone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W związku z powyższym, podmioty te nie powinny podlegać procedurom uznawania, zatwierdzania i powiadamiania o rozszerzeniu obszaru geograficznego na inne państwa członkowskie określonym w niniejszym rozporządzeniu, natomiast pozostałe przepisy niniejszego rozporządzenia powinny mieć do nich zastosowanie. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby podmioty te stosowały się do wszystkich przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności przeprowadzając w stosunku do nich urzędowe kontrole oparte na analizie ryzyka. W przypadku naruszenia przepisów, właściwe organy powinny zapewnić, aby podmioty te podjęły niezbędne środki w celu zaradzenia tej sytuacji, a w razie konieczności, zawiesić lub cofnąć uznanie tych podmiotów lub zatwierdzenie ich programów hodowlanych.

- (79) Komisja przyjęła niedawno wniosek dotyczący nowego rozporządzenia w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych. To nowe rozporządzenie ma uchylić rozporządzenie (WE) nr 882/2004, dyrektywę Rady 89/608/EWG¹, dyrektywę Rady 90/425/EWG² oraz dyrektywy 91/496/EWG i 97/78/WE. Ma też ono zawierać, z niezbędnymi dostosowaniami, niektóre przepisy określone w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 i wymienionych dyrektywach. Jednak nie jest przewidziane, aby objąć zakresem tego nowego rozporządzenia hodowlę zwierząt. Dla jasności i pewności prawa oraz do czasu uchylecia dyrektyw 89/608/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG oraz 97/78/WE przez to nowe rozporządzenie, niezbędne jest skreślenie odniesień do terminu „zootechniczny” z dyrektyw 89/608/EWG i 90/425/EWG, natomiast dyrektywy 91/496/EWG i 97/78/WE nie wymagają takiej zmiany. Dlatego też należy odpowiednio zmienić dyrektywy 89/608/EWG i 90/425/EWG.
- (80) Do dnia rozpoczęcia stosowania art. 110 rozporządzenia (UE) .../...^{*} związki hodowców realizujące zatwierdzone programy hodowlane dotyczące zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych powinny móc nadal wystawiać dokumenty identyfikacyjne dla tych zwierząt hodowlanych czystorasowych zgodnie z art. 8 ust. 1 dyrektywy 90/427/EWG.

¹ Dyrektywa Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych (Dz.U. L 351 z 2.12.1989, s. 34).

² Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29).

^{*} Dz.U.: proszę wstawić numer referencyjny dla rozporządzenia zawartego w PE-CONS 7/16.

- (81) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie od pierwszego dnia dwudziestego ósmego miesiąca po dniu jego wejścia w życie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie określa:
 - a) zootechniczne i genealogiczne zasady handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich wprowadzania na terytorium Unii;
 - b) zasady uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych oraz zatwierdzania ich programów hodowlanych;
 - c) prawa i obowiązki hodowców, związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych;
 - d) zasady wpisywania zwierząt hodowlanych do ksiąg hodowlanych i rejestrów hodowlanych oraz zasady dopuszczania do hodowli zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - e) zasady przeprowadzania oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych;
 - f) zasady wydawania świadectw zootechnicznych dla zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - g) zasady dotyczące przeprowadzania kontroli urzędowych, w szczególności w związkach hodowców i przedsiębiorstwach hodowlanych, oraz zasady wykonywania innych czynności urzędowych;

- h) zasady pomocy i współpracy administracyjnej oraz zasady egzekwowania prawa przez państwa członkowskie;
 - i) zasady dotyczące przeprowadzania przez Komisję kontroli w państwach członkowskich i państwach trzecich.
2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, w przypadku gdy zwierzęta te lub potomstwo powstałe z ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu mają zostać wpisane do ksiąg hodowlanych jako zwierzęta hodowlane czystorasowe lub zarejestrowane w rejestrach hodowlanych jako mieszańce świni.
3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu w przypadku gdy te zwierzęta i ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu są przeznaczone do wykorzystania w eksperymentach technicznych lub naukowych prowadzonych pod nadzorem właściwych organów.
4. Art. 9 ust.4, art. 13, art. 14 ust. 3 i 4, art. 22 i 24, art. 28 ust. 2 oraz art. 36 ust. 1 nie mają zastosowania do prywatnych przedsiębiorstw uznanych za przedsiębiorstwa hodowlane, które prowadzą działalność w zamkniętych systemach produkcji.
5. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla praw państw członkowskich do podejmowania krajowych środków regulujących realizację programów hodowlanych, które nie zostały zatwierdzone zgodnie z art. 8 ust. 3 i, w stosownych przypadkach, art. 12.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „zwierzę” oznacza zwierzę gospodarskie:
 - a) gatunków bydła (*Bos taurus*, *Bos indicus* i *Bubalus bubalis*);
 - b) gatunku świni (*Sus scrofa*);
 - c) gatunku owcy (*Ovis aries*);
 - d) gatunku kozy (*Capra hircus*); lub
 - e) gatunków z rodziny koniowatych (*Equus caballus* i *Equus asinus*);
- 2) „rasa” oznacza populację zwierząt na tyle jednolitą, aby została uznana za odróżniającą się od innych zwierząt tego samego gatunku przez jedną lub większą liczbę grup hodowców, którzy zgadzają się na wpisanie zwierząt tej populacji oraz informacji o ich znanych przodkach do ksiąg hodowlanych w celu rozmnażania ich cech odziedziczonych poprzez rozród, wymianę i selekcję w ramach programu hodowlanego;
- 3) „zwierzę hodowlane” oznacza zwierzę hodowlane czystorasowe lub mieszańca świni;
- 4) „materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu” oznacza nasienie, oocyty i zarodki pozyskane od zwierząt hodowlanych lub wyprodukowane w wyniku pozyskania od zwierząt hodowlanych do celów wspomaganego rozrodu;

- 5) „związek hodowców” oznacza każde stowarzyszenie hodowców, organizację hodowlaną lub podmiot publiczny, inne niż właściwe organy, uznane przez właściwy organ państwa członkowskiego zgodnie z art. 4 ust. 3 do celów realizacji programu hodowlanego w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych wpisanych do ksiąg hodowlanych prowadzonych lub założonych przez ten związek;
- 6) „przedsiębiorstwo hodowlane” oznacza każde stowarzyszenie hodowców, organizację hodowlaną, prywatne przedsiębiorstwo prowadzące działalność w zamkniętym systemie produkcji lub podmiot publiczny, inne niż właściwe organy, uznane przez właściwy organ państwa członkowskiego zgodnie z art. 4 ust. 3 do celów realizacji programu hodowlanego w odniesieniu do mieszańców świń wpisanych do rejestrów hodowlanych prowadzonych lub założonych przez to przedsiębiorstwo;
- 7) „podmiot zajmujący się hodowlą” oznacza każde stowarzyszenie hodowców, organizację hodowlaną, prywatne przedsiębiorstwo, organizację zajmującą się chowem lub urzędowe służby w państwie trzecim, które w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, świń, owiec, kóz lub koniowatych lub mieszańców świń zostały dopuszczone przez to państwo trzecie w związku z wprowadzeniem na terytorium Unii zwierząt hodowlanych do hodowli;
- 8) „właściwe organy” oznaczają organy państwa członkowskiego, które są odpowiedzialne, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, za:
- a) uznawanie związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych oraz zatwierdzanie programów hodowlanych realizowanych przez nie w odniesieniu do zwierząt hodowlanych;
 - b) kontrole urzędowe dotyczące podmiotów;
 - c) pomoc innym państwom członkowskim i państwom trzecim w przypadku wykrycia naruszeń przepisów;

- d) czynności urzędowe inne niż te, o których mowa w lit. a) i c);
- 9) „zwierzę hodowlane czystorasowe” oznacza zwierzę, które jest wpisane lub zarejestrowane i kwalifikuje się do wpisania w sekcji głównej księgi hodowlanej;
- 10) „mieszaniec świń” oznacza zwierzę gatunku świń wpisane do rejestru hodowlanego, będące wynikiem planowego krzyżowania lub wykorzystywane do planowanego krzyżowania:
- a) świń hodowlanych czystorasowych pochodzących z różnych ras lub linii hodowlanych;
 - b) świń hodowlanych będących wynikiem krzyżowania (hybrydy) różnych ras lub linii hodowlanych;
 - c) świń hodowlanych należących do jednej z kategorii, o których mowa w lit. a) lub b);
- 11) „linia” oznacza genetycznie stabilną i jednolitą podpopulację zwierząt hodowlanych czystorasowych danej rasy;
- 12) „księga hodowlana” oznacza:
- a) każdą księgę hodowlaną, księgę stadną, dokumentację lub nośnik danych, utrzymywane przez związek hodowców, składające się z sekcji głównej oraz, jeżeli związek hodowców tak postanowi, z jednej lub większej liczby sekcji dodatkowych dla zwierząt tych samych gatunków, które nie kwalifikują się do wpisania do sekcji głównej;
 - b) w stosownych przypadkach, każdą odpowiednią księgę prowadzoną przez podmiot zajmujący się hodowlą;

- 13) „sekcja główna” oznacza część księgi hodowlanej, do której wpisywane są lub w której rejestrowane są zwierzęta hodowlane czystorasowe kwalifikujące się do wpisania, wraz ze szczegółowymi informacjami o ich przodkach oraz, w stosownych przypadkach, o ich cechach;
- 14) „klasa” oznacza horyzontalną jednostkę sekcji głównej, do której wpisywane są zwierzęta hodowlane czystorasowe w zależności od ich cech;
- 15) „cecha” oznacza wymierną dziedziczną cechę lub szczególną cechę genetyczną zwierzęcia hodowlanego;
- 16) „wartość hodowlana” oznacza oszacowanie spodziewanego wpływu genotypu zwierzęcia hodowlanego na daną cechę jego potomstwa;
- 17) „rejestr hodowlany” oznacza:
 - a) każdą dokumentację lub nośnik danych utrzymywane przez przedsiębiorstwo hodowlane, w których rejestrowane są mieszańce świni wraz z informacjami dotyczącymi ich przodków;
 - b) w stosownych przypadkach, każdy odpowiedni rejestr prowadzony przez podmiot zajmujący się hodowlą;
- 18) „kontrola urzędowa” oznacza każdy rodzaj kontroli przeprowadzanej przez właściwe organy w celu sprawdzenia zgodności z przepisami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu;
- 19) „inne czynności urzędowe” oznaczają wszelkie czynności inne niż kontrola urzędowa, przeprowadzane przez właściwe organy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, aby zapewnić stosowanie przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu;

- 20) „świadectwo zootechniczne” oznacza świadectwa hodowlane, poświadczenia lub dokumenty handlowe wystawione w formie papierowej lub w formie elektronicznej w odniesieniu do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, zawierające informacje dotyczące rodowodu, identyfikacji oraz, jeżeli są dostępne, wyników oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej;
- 21) „wprowadzanie do Unii” lub „wprowadzanie na terytorium Unii” oznacza działanie polegające na sprowadzeniu zwierząt hodowlanych oraz ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu na jedno z terytoriów wymienionych w załączniku VI spoza tych terytoriów, z wyjątkiem tranzytu;
- 22) „handel” oznacza zakup, sprzedaż, wymianę lub nabycie w inny sposób lub przekazanie w inny sposób tytułu własności zwierząt lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu w Unii, w tym również w państwie członkowskim;
- 23) „podmiot” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną podlegającą przepisom określonym w niniejszym rozporządzeniu, taką jak: związki hodowców, przedsiębiorstwa hodowlane, osoby trzecie, które zostały wyznaczone przez związki hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b), centra pozyskiwania lub przechowywania nasienia, centra przechowywania zarodków, zespoły pozyskiwania lub produkcji zarodków oraz hodowców;
- 24) „rasa zagrożona” oznacza lokalną rasę uznaną przez państwo członkowskie za zagrożoną, genetycznie dostosowaną do jednego lub większej liczby tradycyjnych systemów produkcji lub środowisk w tym państwie członkowskim, której status zagrożenia został naukowo potwierdzony przez organ posiadający niezbędne umiejętności i wiedzę w dziedzinie ras zagrożonych;
- 25) „prywatne przedsiębiorstwo prowadzące działalność w zamkniętym systemie produkcji” oznacza prywatne przedsiębiorstwo posiadające program hodowlany, w którym to programie nie uczestniczą hodowcy, albo w którym uczestniczy ograniczona liczba hodowców, powiązanych z tym prywatnym przedsiębiorstwem zgodą na dostarczanie im mieszańców świni przez to prywatne przedsiębiorstwo lub na dostarczanie mieszańców świni do tego prywatnego przedsiębiorstwa;

- 26) „program hodowlany” oznacza szereg systematycznych działań, w tym rejestrowanie informacji o zwierzętach, selekcję, hodowlę i wymianę zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, które to działania są opracowane i realizowane w celu zachowania lub ulepszenia pożądaných fenotypowych lub genetycznych cech w populacji będącej celem hodowli.

Artykuł 3

Ogólne zasady zootechniczne i genealogiczne dotyczące handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich wprowadzania na terytorium Unii.

1. Handel zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz wprowadzanie tych zwierząt i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu na terytorium Unii nie mogą być zakazywane, ograniczane ani utrudniane z przyczyn zootechnicznych lub genealogicznych innych niż przyczyny wynikające z zasad przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
2. Hodowcy zwierząt hodowlanych, związki hodowców, przedsiębiorstwa hodowlane i podmioty zajmujące się hodowlą nie mogą być dyskryminowane ze względu na ich państwo pochodzenia ani ze względu na państwo pochodzenia ich zwierząt hodowlanych lub materiału biologicznego tych zwierząt wykorzystywanego do rozrodu.

ROZDZIAŁ II
Uznawanie związków hodowców
i przedsiębiorstw hodowlanych w państwach członkowskich
oraz zatwierdzanie programów hodowlanych

SEKCJA 1
UZNAWANIE ZWIĄZKÓW HODOWCÓW
I PRZEDSIĘBIORSTW HODOWLANYCH

Artykuł 4

Uznawanie związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych

1. W odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych, stowarzyszenia hodowców, organizacje hodowlane lub podmioty publiczne mogą składać wnioski do właściwych organów o uznanie za związek hodowców.

W odniesieniu do mieszańców świni, stowarzyszenia hodowców, organizacje hodowlane, prywatne przedsiębiorstwa prowadzące działalność w zamkniętych systemach produkcji lub podmioty publiczne mogą składać wnioski do właściwych organów o uznanie za przedsiębiorstwo hodowlane.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, składa się pisemnie, w formie papierowej albo w formie elektronicznej.

3. Właściwe organy oceniają wnioski, o których mowa w ust. 1. Właściwe organy uznają za związek hodowców każdego wnioskodawcę, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy, oraz za przedsiębiorstwo hodowlane każdego wnioskodawcę, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi, którzy spełniają następujące wymogi:
- a) mają główną siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, w którym znajduje się właściwy organ;
 - b) wykażą w swoim wniosku, że spełniają wymogi określone w załączniku I część 1 w doniesieniu do programów hodowlanych, co do których zamierzają złożyć wnioski o zatwierdzenie zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12;
 - c) w odniesieniu do każdego planowanego programu hodowlanego ich wnioski zawiera projekt programu hodowlanego obejmujący informacje, o których mowa w załączniku I część 2, a ponadto, w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych, informacje, o których mowa w załączniku I część 3;
 - d) składając wniosek, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, składają wniosek o zatwierdzenie co najmniej jednego z tych planowanych programów hodowlanych zgodnie z art. 8 ust. 2.

Artykuł 5

Odmowa uznania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych

1. Do celów art. 4 ust. 1, w przypadku gdy właściwy organ zamierza odmówić uznania wnioskodawcy za związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, przekazuje temu wnioskodawcy uzasadnione wyjaśnienie dotyczące planowanej odmowy. Wnioskodawca ten ma prawo do wystąpienia do właściwego organu o ponowne rozpatrzenie zamierzonej odmowy w terminie 60 dni od dnia otrzymania uzasadnionego wyjaśnienia lub we wcześniejszym terminie jeśli w przepisach krajowych przewidziane są krótsze terminy.
2. W przypadku gdy wskutek ponownego rozpatrzenia, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ wyda decyzję potwierdzającą swoją odmowę, przekazuje wnioskodawcy uzasadnione wyjaśnienie dotyczące decyzji o odmowie uznania w ciągu 90 dni od dnia otrzymania jego wniosku o ponowne rozpatrzenie lub we wcześniejszym terminie jeśli w przepisach krajowych przewidziane są krótsze terminy. Właściwy organ informuje jednocześnie Komisję o swojej decyzji o odmowie uznania, a także o jej powodach.

Artykuł 6

Przedstawianie zmienionych programów hodowlanych w przypadku odmowy i cofnięcia uznania związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego przy braku zatwierdzonych programów hodowlanych

1. W przypadku gdy właściwy organ, który uznał związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 4 ust. 3, odmówi zatwierdzenia programu hodowlanego przedstawionego przez ten związek hodowców lub przez to przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 8, ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane, w terminie sześciu miesięcy po tej odmowie, może przedstawić zmienioną wersję programu hodowlanego.
2. Właściwy organ cofa uznanie związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego, jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie zostanie przedstawiona zmieniona wersja programu hodowlanego i jeżeli ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane nie ma innego programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, zgodnie z art. 12.

Artykuł 7

Wykazy uznanych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych

1. Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych uznanych przez ich właściwe organy zgodnie z art. 4 ust. 3 i posiadających co najmniej jeden program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 3. Państwa członkowskie udostępniają ten wykaz do publicznej wiadomości.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje:
- a) nazwę, dane kontaktowe oraz, jeżeli są dostępne, adres strony internetowej związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego;
 - b) w odniesieniu do każdego związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego znajdującego się w tym wykazie:
 - (i) w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych - nazwę rasy, lub - w przypadku mieszańców świni - nazwę rasy, linii lub krzyżówki, objętych każdym z prowadzonych przez ten związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane programów hodowlanych zatwierdzonych zgodnie z art. 8 ust. 3, a jeżeli związek hodowców korzysta z odstępstw, o których mowa w art. 19 lub w załączniku II część 1 rozdział III pkt 2 - odniesienie do tych odstępstw;
 - (ii) obszar geograficzny, na którym ma być realizowany każdy jego program hodowlany;
 - (iii) w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych, w stosownych przypadkach - nazwę i dane kontaktowe związku hodowców, który prowadzi księgę hodowlaną pochodzenia rasy;
 - (iv) dla każdego programu hodowlanego, jeżeli jest dostępne - odniesienie do strony internetowej, na której udostępnione są informacje dotyczące tych programów hodowlanych.
3. W wykazie przewidzianym w ust. 2 niniejszego artykułu państwa członkowskie zamieszczają również informacje o każdym właściwym organie realizującym program hodowlany zgodnie z art. 38.

4. W przypadku gdy uznanie związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego zostało cofnięte zgodnie z art. 47 ust. 1 akapit trzeci lit e) lub gdy zatwierdzenie programu hodowlanego zostało zawieszono lub cofnięte zgodnie z art. 47 ust. 1 akapit trzeci lit. d), państwa członkowskie bez zbędnej zwłoki zamieszczają w wykazie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, informacje o tym zawieszeniu lub cofnięciu.

W przypadku gdy to uznanie pozostaje cofnięte lub to zatwierdzenie pozostaje zawieszono lub cofnięte przez okres 24 miesięcy, państwa członkowskie ostatecznie usuwają ten związek hodowców, to przedsiębiorstwo hodowlane lub ten program hodowlany z wykazu przewidzianego w ust. 1.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające wzory formularzy, na których przedstawiane mają być informacje umieszczane w wykazie uznanych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych przewidzianym w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

SEKCJA 2

ZATWIERDZANIE PROGRAMÓW HODOWLANYCH

Artykuł 8

Zatwierdzanie programów hodowlanych

realizowanych przez związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane

1. Związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane przedkłada wnioski o zatwierdzenie swoich programów hodowlanych właściwemu organowi, który uznał ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 4 ust. 3.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się pisemnie, w formie papierowej albo w formie elektronicznej.
3. Właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, ocenia te programy hodowlane i zatwierdza je, pod warunkiem że programy te:
 - a) mają jeden lub większą liczbę następujących celów:
 - (i) w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych:
 - doskonalenie rasy,
 - zachowanie rasy,
 - tworzenie nowej rasy,
 - odtworzenie rasy,
 - (ii) w przypadku mieszańców świni:
 - doskonalenie rasy, linii lub krzyżówki,
 - tworzenie nowej rasy, linii lub krzyżówki,
 - b) szczegółowo opisują cele w zakresie selekcji i hodowli;
 - c) spełniają wymogi określone w załączniku I część 2, a ponadto w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych - wymogi określone w załączniku I część 3.

4. Związki hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane mogą zlecać osobom trzecim konkretne zadania techniczne związane z zarządzaniem ich programami hodowlanymi, w tym również przeprowadzanie ocen wartości użytkowej i oceny genetycznej, pod warunkiem że:
- a) związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane pozostają odpowiedzialne wobec właściwego organu za zapewnienie zgodności z wymogami przewidzianymi w załączniku I część 2 i 3;
 - b) nie zachodzi konflikt interesów między tą osobą trzecią a działalnością gospodarzą hodowców uczestniczących w programie hodowlanym;
 - c) strona trzecia spełnia wszystkie wymogi niezbędne do realizacji takich działań;
 - d) te związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane wyszczególniły w swoich wnioskach, o których mowa w ust. 2, zadania, które zamierzają zlecić wraz z nazwami i danymi kontaktowymi tych osób trzecich.
5. W przypadku gdy przez okres co najmniej 24 miesiące żaden z hodowców uczestniczących w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z ust. 3 nie prowadzi gospodarstwa, w którym utrzymuje swoje zwierzęta hodowlane, na określonej części obszaru geograficznego, właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, może wymagać, aby dany związek hodowców lub dane przedsiębiorstwo hodowlane dopasowało obszar geograficzny swojego programu hodowlanego tak, aby nie obejmował on tej określonej części.

Artykuł 9

Zmiany w zatwierdzonym programie hodowlanym

1. Przed wprowadzeniem do programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 3 jakichkolwiek znaczących zmian związanych z wymogami, o których mowa w tymże art. 8 ust. 3, związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane powiadamiają o tych zmianach właściwy organ, który uznał ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 4 ust. 3.
2. Powiadomienie to jest kierowane pisemnie, w formie papierowej albo w formie elektronicznej.
3. Zmiany te uznaje się za zatwierdzone, jeżeli w terminie 90 dni od dnia powiadomienia właściwy organ nie postanowi inaczej.
4. Związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane informują hodowców biorących udział w ich programach hodowlanych w sposób przejrzysty i terminowy o wprowadzonych do ich programów hodowlanych zmianach, które zostały zatwierdzone zgodnie z ust. 3.

Artykuł 10

Odstępstwa od art. 8 ust. 3 dotyczące zatwierdzania programów hodowlanych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 8 ust. 3, właściwy organ, który uznał związek hodowców zgodnie z art. 4 ust. 3, może odmówić zatwierdzenia programu hodowlanego tego związku hodowców, spełniającego wymogi określone w załączniku I część 2, a ponadto, w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych - wymogi określone w załączniku I część 3, jeżeli program hodowlany zagroziłby programowi hodowlanemu realizowanemu przez inny związek hodowców dla tej samej rasy, już zatwierdzonemu w tym samym państwie członkowskim, w odniesieniu do co najmniej jednego z poniższych:
 - a) zasadniczych cech rasy lub głównych celów tego programu hodowlanego;
 - b) zachowania tej rasy lub różnorodności genetycznej w obrębie tej rasy; lub
 - c) w przypadku gdy celem tego programu hodowlanego jest zachowanie tej rasy - skutecznego wdrożenia tego programu hodowlanego:
 - (i) w przypadku rasy zagrożonej; lub
 - (ii) w przypadku rasy autochtonicznej, która nie występuje powszechnie na co najmniej jednym obszarze Unii.

2. Do celów ust. 1 właściwy organ należycie uwzględni następujące kryteria:
- a) liczbę programów hodowlanych już zatwierdzonych dla danej rasy w danym państwie członkowskim;
 - b) wielkość populacji hodowlanych objętych programami hodowlanymi;
 - c) ewentualny wkład genetyczny programów hodowlanych realizowanych przez inne związki hodowców dla tej samej rasy w innych państwach członkowskich lub przez podmioty zajmujące się hodowlą w państwach trzecich.

Artykuł 11

Odmowa zatwierdzenia programów hodowlanych;

W przypadku gdy właściwy organ, który uznał związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 4 ust. 3, odmówi zatwierdzenia programu hodowlanego przedstawionego przez ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 8 ust. 1 lub odmówi zatwierdzenia zmian w programie hodowlanym, zgłoszonych zgodnie z art. 9 ust. 1, organ ten przedstawia związkowi hodowców lub przedsiębiorstwu hodowlanemu uzasadnione wyjaśnienie swojej odmowy.

Artykuł 12

Powiadamianie o programach hodowlanych

realizowanych w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, w którym uznano związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, oraz zatwierdzanie takich programów

1. W przypadku gdy związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zamierza realizować program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 3 także w odniesieniu do zwierząt hodowlanych utrzymywanych w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane zostało uznane zgodnie z art. 4 ust. 3 (do celów niniejszego artykułu zwanym dalej „tym innym państwem członkowskim”), ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane powiadamia właściwy organ, który uznał ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 4 ust. 3, o zamiarze rozszerzenia swojego obszaru geograficznego.
2. Właściwy organ, który uznał ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 4 ust. 3:
 - a) powiadamia właściwy organ tego innego państwa członkowskiego co najmniej 90 dni przed planowaną datą rozpoczęcia programu hodowlanego w tym innym państwie członkowskim oraz, na wniosek powiadomionego organu, przedstawia tłumaczenie powiadomienia na jeden z języków urzędowych tego innego państwa członkowskiego;

- b) na wniosek powiadomionego organu przedstawia, co najmniej 60 dni przed planowaną datą rozpoczęcia programu hodowlanego w tym innym państwie członkowskim, kopię programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 3 wraz z tłumaczeniem, jeżeli zażąda tego ten organ, na jeden z języków urzędowych tego innego państwa członkowskiego, które to tłumaczenie ma zostać dostarczone przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, które występują z wnioskiem.
3. Właściwy organ tego innego państwa członkowskiego może w ciągu 90 dni od dnia otrzymania powiadomienia, o którym mowa ust. 2 lit. a), odmówić zatwierdzenia realizacji na jego terytorium programu hodowlanego w przypadku gdy:
- a) w tym innym państwie członkowskim realizowany jest już zatwierdzony program hodowlany w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych tej samej rasy; oraz
 - b) zatwierdzenie kolejnego programu hodowlanego zagroziłby programowi hodowlanemu realizowanemu przez inny związek hodowców dla tej samej rasy, już zatwierdzonemu w tym innym państwie członkowskim w odniesieniu do co najmniej jednego z poniższych:
 - (i) zasadniczych cech rasy lub głównych celów tego programu hodowlanego;
 - (ii) zachowania rasy lub różnorodności genetycznej w obrębie tej rasy;

(iii) w przypadku gdy celem tego programu hodowlanego jest zachowanie tej rasy - skutecznego wdrożenia tego programu hodowlanego:

- w przypadku rasy zagrożonej, lub
- w przypadku rasy autochtonicznej, która nie występuje powszechnie na co najmniej jednym obszarze Unii.

4. Właściwy organ tego innego państwa członkowskiego, informuje właściwy organ, który uznał związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 4 ust. 3, o konsekwencji powiadomienia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, a jeżeli odmówi zatwierdzenia realizacji programu hodowlanego na swoim terytorium - przedstawia uzasadnienie swojej odmowy.
5. Brak odpowiedzi właściwego organu tego innego państwa członkowskiego na powiadomienie, o którym mowa w ust. 2 lit. a), w ciągu 90 dni od dnia otrzymania tego powiadomienia, stanowi zatwierdzenie.
6. Właściwy organ, który uznał związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 4 ust. 3, bez zbędnej zwłoki informuje dany związek hodowców lub dane przedsiębiorstwo hodowlane o konsekwencji powiadomienia, o którym mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu, a w przypadku odmowy przedstawia temu związkowi hodowców lub przedsiębiorstwu hodowlanemu uzasadnione wyjaśnienie odmowy, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu.

7. W przypadku gdy właściwy organ innego państwa członkowskiego odmówi zatwierdzenia zgodnie z ust. 3, informuje Komisję o swojej odmowie, przedstawiając uzasadnienie tej odmowy.
8. W przypadku gdy właściwy organ tego innego państwa członkowskiego odmówi zatwierdzenia zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, a związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, które zamierza realizować ten program hodowlany w tym innym państwie członkowskim, wystąpi o ponowne rozpatrzenie odmowy, właściwy organ tego innego państwa członkowskiego oraz właściwy organ państwa członkowskiego, który uznał związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 4 ust. 3, współpracują ze sobą w sprawie tego wniosku o ponowne rozpatrzenie.
9. Właściwy organ, który uznał związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 4 ust. 3, informuje właściwy organ tego innego państwa członkowskiego o zmianach w programach hodowlanych zatwierdzonych zgodnie z art. 9 ust. 3.
10. Na wniosek właściwego organu tego innego państwa członkowskiego, związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane działające zgodnie z niniejszym artykułem na terytorium tego innego państwa członkowskiego, przedstawia temu właściwemu organowi zaktualizowane informacje, w szczególności w odniesieniu do liczby hodowców uczestniczących w programie hodowlanym na tym terytorium oraz liczby zwierząt hodowlanych, których ten program dotyczy. Każdy taki wniosek składa się w taki sam sposób jak wnioski do związków hodowców lub przedsiębiorstw hodowlanych uznanych w tym innym państwie członkowskim.

11. Właściwy organ tego innego państwa członkowskiego może cofnąć zatwierdzenie programu hodowlanego przewidziane w niniejszym artykule w przypadku, gdy przez co najmniej 12 miesięcy żaden hodowca nie uczestniczy w tym programie hodowlanym na terytorium tego innego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ III

Prawa i obowiązki hodowców, związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych

Artykuł 13

*Prawa hodowców uczestniczących w programach hodowlanych
zatwierdzonych zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12*

1. Hodowcy mają prawo uczestniczyć w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, pod warunkiem że:
- a) ich zwierzęta hodowlane są utrzymywane w gospodarstwach znajdujących się na obszarze geograficznym tego programu hodowlanego;
 - b) ich zwierzęta hodowlane należą do rasy, w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych, lub rasy, linii lub krzyżówki, w przypadku mieszańców świni, które są objęte tym programem hodowlanym.

2. Hodowcy uczestniczący w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, mają prawo do:
- a) wpisania swoich zwierząt hodowlanych czystorasowych do sekcji głównej księgi hodowlanej założonej dla danej rasy przez związek hodowców zgodnie z art. 18 i 20;
 - b) wpisania swoich zwierząt do sekcji dodatkowej księgi hodowlanej założonej dla danej rasy przez związek hodowców zgodnie z art. 20;
 - c) zarejestrowania swoich mieszańców świni w rejestrze hodowlanym założonym dla tej rasy, linii lub krzyżówki przez przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 23;
 - d) uczestnictwa w ocenie wartości użytkowej i ocenie genetycznej zgodnie z art. 25;
 - e) otrzymania świadectwa zootechnicznego zgodnie z art. 30 ust. 1 i 4;
 - f) otrzymania, na wniosek, zaktualizowanych wyników oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej swoich zwierząt hodowlanych, jeżeli takie wyniki są dostępne;
 - g) dostępu do wszystkich pozostałych usług przewidzianych w związku z tym programem hodowlanym dla uczestniczących hodowców przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane realizujące ten program hodowlany.

3. Oprócz praw określonych w ust. 1 i 2, w przypadku gdy regulamin związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego przewiduje członkostwo, hodowcy, o których mowa w ust. 1, mają również prawo:
- a) zostać członkiem tego związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego;
 - b) uczestniczyć w określaniu i rozwijaniu programu hodowlanego zgodnie z regulaminem, o którym mowa w załączniku I część 1 pkt B ust. 1 lit. b).

Artykuł 14

Prawa i obowiązki związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych

1. W odniesieniu do swoich programów hodowlanych zatwierdzonych zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12 związku hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane mają prawo do określania i realizacji takich programów hodowlanych w sposób niezależny, pod warunkiem że programy te są zgodne z niniejszym rozporządzeniem oraz z wszelkimi warunkami, na jakich zostały zatwierdzone.
2. Związki hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane mają prawo wykluczenia hodowców z udziału w programie hodowlanym w przypadku, gdy hodowcy ci nie przestrzegają zasad określonych w tym programie hodowlanym lub obowiązków określonych w regulaminie, o którym mowa w załączniku I część 1 pkt B ust. 1 lit. b).

3. Oprócz prawa, o którym mowa w ust. 2, związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane, które przewidują członkostwo, mają prawo wykluczyć z członkostwa hodowców, którzy nie wypełniają swoich obowiązków określonych w regulaminie, o którym mowa w załączniku I część 1 pkt B ust. 1 lit. b).
4. Bez uszczerbku dla roli sądów, związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane są odpowiedzialne za rozstrzyganie, zgodnie z regulaminem, o którym mowa w załączniku I część 1 pkt B ust. 1 lit. b), sporów, które mogą powstać między hodowcami oraz między hodowcami a związkiem hodowców lub przedsiębiorstwem hodowlanym w trakcie realizacji programów hodowlanych zatwierdzonych zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12.

ROZDZIAŁ IV
Wpisywanie zwierząt hodowlanych
do ksiąg hodowlanych i rejestrów hodowlanych
oraz dopuszczanie do hodowli

SEKCJA 1
WPISYWANIE ZWIERZĄT HODOWLANYCH CZYSTORASOWYCH
DO KSIĄG HODOWLANYCH ORAZ DOPUSZCZANIE DO HODOWLI

Artykuł 15

Struktura ksiąg hodowlanych

Księgi hodowlane składają się z sekcji głównej, a także, jeżeli zostało to przewidziane w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, z jednej lub większej liczby sekcji dodatkowych.

Artykuł 16

Sekcja główna ksiąg hodowlanych

1. W przypadku gdy związki hodowców określą różne kryteria lub procedury wpisywania zwierząt hodowlanych czystorasowych do poszczególnych klas, te związki hodowców mogą podzielić sekcję główną księgi hodowlanej na klasy:
 - a) według cech tych zwierząt oraz podzielić te klasy według ich wieku lub płci; lub
 - b) według wieku lub płci tych zwierząt, pod warunkiem że te klasy są również podzielone według cech.

W tych kryteriach i procedurach można przewidzieć wymóg, aby przed wpisaniem danego zwierzęcia hodowlanego czystorasowego do określonej klasy sekcji głównej poddać je ocenie wartości użytkowej lub ocenie genetycznej zgodnie z art. 25 lub jakiegokolwiek innej ocenie opisanej w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12.

2. W przypadku gdy w programie hodowlanym określono dodatkowe warunki wpisania do sekcji głównej księgi hodowlanej oprócz tych określonych w załączniku II część 1 rozdział I, związek hodowców realizujący ten program hodowlany określa, w tej sekcji głównej, co najmniej jedną klasę, do której na wniosek hodowcy zostają wpisane zwierzęta hodowlane czystorasowe spełniające jedynie warunki określone w załączniku II część 1 rozdział I oraz w art. 21.

Artykuł 17

Sekcje dodatkowe ksiąg hodowlanych

Związki hodowców mogą również utworzyć w księgach hodowlanych jedną lub większą liczbę sekcji dodatkowych, przeznaczonych dla zwierząt tego samego gatunku, które nie kwalifikują się do wpisania do sekcji głównej, pod warunkiem że zasady określone w programie hodowlanym umożliwiają wpisanie potomstwa tych zwierząt do sekcji głównej zgodnie z zasadami określonymi w:

- a) załączniku II część 1 rozdział III pkt 1 lit. a) – w przypadku samic z gatunków bydła, świń, owiec i kóz;
- b) załączniku II część 1 rozdział III pkt 2 – w przypadku zwierząt zagrożonych ras bydła, świń, owiec i kóz lub wytrzymałych ras owiec; lub
- c) załączniku II część 1 rozdział III pkt 1 lit. b) – w przypadku samców i samic zwierząt z rodziny koniowatych.

Artykuł 18

Wpisywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do sekcji głównej księgi hodowlanej

1. Na wniosek hodowców związku hodowców wpisują lub rejestrują w celu wpisania do sekcji głównej swojej księgi hodowlanej wszelkie zwierzęta hodowlane czystorasowe należące do rasy objętej ich programem hodowlanym, pod warunkiem że zwierzęta te spełniają wymogi określone w załączniku II część 1 rozdział I oraz, w stosownych przypadkach, pod warunkiem że są one potomstwem zwierząt hodowlanych lub pochodzą z ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu zgodnie z zasadami określonymi w art. 21.

2. Związki hodowców nie mogą odmówić wpisania zwierzęcia hodowlanego czystorasowego do sekcji głównej swoich ksiąg hodowlanych z takiego powodu, że zwierzę to jest już wpisane do sekcji głównej księgi hodowlanej tej samej rasy lub, w przypadku programu krzyżowania zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych, innej rasy, założonej przez inny związek hodowców uznany zgodnie z art. 4 ust. 3 lub przez podmiot zajmujący się hodowlą w państwie trzecim, znajdujący się w wykazie, o którym mowa w art. 34.
3. W przypadku gdy sekcja główna księgi hodowlanej jest podzielona na klasy, zwierzęta hodowlane czystorasowe spełniające kryteria wpisania ich do sekcji głównej wpisywane są przez związek hodowców w klasie odpowiadającej cechom tych zwierząt hodowlanych czystorasowych.

Artykuł 19

Odstępstwa od wymogów dotyczących wpisywania zwierząt do sekcji głównej księgi hodowlanej w przypadku tworzenia nowej rasy lub odtworzenia rasy

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 18 ust. 1, w przypadku gdy związek hodowców realizuje program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12 dla rasy, dla której nie istnieje księga hodowlana w żadnym państwie członkowskim ani państwie trzecim znajdującym się w wykazie, o którym mowa w art. 34, ten związek hodowców może wpisywać do sekcji głównej tej nowo założonej księgi hodowlanej zwierzęta hodowlane czystorasowe lub potomstwo zwierząt hodowlanych czystorasowych różnych ras, lub każde zwierzę, które związek hodowców uzna za posiadające cechy tej nowej rasy oraz, w stosownych przypadkach, spełniające minimalne wymogi wartości użytkowej określone w programie hodowlanym.

Związek hodowców korzystający z tego odstępstwa:

- a) określa w swoim programie hodowlanym okres na założenie nowej księgi hodowlanej odpowiedni dla odstępu międzypokoleniowego danego gatunku lub rasy;
- b) zamieszcza odniesienie do każdej istniejącej księgi hodowlanej, do której po raz pierwszy po urodzeniu wpisano zwierzęta hodowlane czystorasowe lub ich rodziców, wraz z oryginalnym numerem rejestracji w tej księdze hodowlanej;
- c) w swoim systemie ewidencjonowania rodowodów wskazuje zwierzęta, które związek hodowców uznaje za założycieli rasy.

2. W przypadku gdy związek hodowców zamierza odtworzyć rasę, która wyginęła lub jest poważnie zagrożona wyginięciem, państwo członkowskie, lub jeżeli tak postanowi, właściwy organ, może zezwolić związkowi hodowców na wpisywanie do sekcji głównej księgi hodowlanej potomstwa zwierząt hodowlanych czystorasowych odtwarzanej rasy, lub zwierząt hodowlanych czystorasowych lub potomstwa zwierząt hodowlanych czystorasowych innych ras, uczestniczących w odtworzeniu tej rasy, lub każdego zwierzęcia, które związek hodowców uzna za posiadające cechy odtwarzanej rasy oraz, w stosownych przypadkach, spełniające minimalne wymogi wartości użytkowej określone w programie hodowlanym, pod warunkiem że:

- a) okres na założenie lub ponowne założenie tej księgi hodowlanej, odpowiedni dla danej rasy, jest określony w programie hodowlanym;

- b) w stosownych przypadkach zamieszczone jest odniesienie do każdej księgi hodowlanej, w której te zwierzęta hodowlane czystorasowe lub ich przodkowie zostały wpisane, wraz z oryginalnym numerem rejestracji w tej księdze hodowlanej;
 - c) zwierzęta uznane przez ten związek hodowców za odtwórców rasy są wskazane w systemie ewidencjonowania rodowodów.
3. Związek hodowców zamierzający skorzystać z odstępstwa, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, lub z odstępstwa, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, określa w swoim programie hodowlanym, o którym mowa w art. 8 ust. 1, szczegółowy plan tworzenia lub odtworzenia rasy.
4. Przed upływem okresów, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu oraz w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu, właściwy organ przeprowadza urzędowe kontrole przewidziane w art. 43.
5. W przypadku tworzenia lub odtwarzania rasy zgodnie z niniejszym artykułem państwa członkowskie udostępniają do publicznej wiadomości informację na ten temat poprzez zamieszczenie stosownej wzmianki w wykazie przewidzianym w art. 7.

Artykuł 20

Wpisywanie zwierząt do sekcji dodatkowych

i podniesienie statusu ich potomstwa poprzez wpisanie do sekcji głównej

1. W przypadku gdy związek hodowców utworzył sekcje dodatkowe zgodnie z art. 17, na wniosek hodowców wpisuje on do odpowiednich sekcji dodatkowych przewidzianych w art. 17 zwierzęta gatunków objętych swoim programem hodowlanym, które nie kwalifikują się do wpisania do sekcji głównej, pod warunkiem że zwierzęta te spełniają warunki określone w załączniku II część 1 rozdział II.
2. Na wniosek hodowców związku hodowców wpisują potomstwo zwierząt, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, do sekcji głównej przewidzianej w art. 16 oraz traktują to potomstwo jak zwierzęta hodowlane czystorasowe, pod warunkiem że potomstwo to spełnia warunki określone w załączniku II część 1 rozdział III.

Artykuł 21

Dopuszczanie do hodowli zwierząt hodowlanych czystorasowych

i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

1. Związek hodowców realizujący program hodowlany dla danej rasy, zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, dopuszcza:
 - a) do krycia naturalnego – każde zwierzę hodowlane czystorasowe tej rasy;
 - b) do sztucznego unasienniania – nasienie pozyskane od zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunku bydła, które przeszły ocenę genetyczną zgodnie z art. 25;

- c) do sztucznego unasienniania – nasienie pozyskane od zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków świń, owiec lub kóz, które przeszły ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną zgodnie z art. 25;
- d) do sztucznego unasienniania – nasienie pozyskane od zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych, które przeszły, jeżeli wymaga tego program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną zgodnie z art. 25;
- e) do transferu zarodków – oocyty pozyskane i wykorzystane do wytwarzania zarodków in vitro oraz zarodki uzyskane metodą in vivo otrzymane z wykorzystaniem nasienia, o którym mowa w lit. b) lub c) niniejszego ustępu, pod warunkiem że te oocyty i zarodki zostały pozyskane od zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, świń, owiec lub kóz, które przeszły ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną zgodnie z art. 25;
- f) do transferu zarodków – oocyty pozyskane i wykorzystane do wytwarzania zarodków in vitro oraz zarodki uzyskane metodą in vivo otrzymane z wykorzystaniem nasienia, o którym mowa w lit. d) niniejszego ustępu, pod warunkiem że te oocyty i zarodki zostały pozyskane od zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych, które przeszły, jeżeli wymaga tego program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną zgodnie z art. 25;

g) do oceniania samców zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, świń, owiec i kóz – nasienie pozyskane od zwierząt hodowlanych czystorasowych, które nie przeszły oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej, pod warunkiem że to nasienie jest wykorzystywane jedynie do celów oceny tych samców zwierząt hodowlanych czystorasowych w granicach limitów ilościowych niezbędnych dla umożliwienia temu związkowi hodowców przeprowadzenia takich ocen zgodnie z art. 25.

2. W przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych, na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, związek hodowców może zakazać lub ograniczyć wykorzystywanie jednej lub większej liczby technik rozrodu, o których mowa w tym ustępie, lub wykorzystywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do jednej lub większej liczby tych technik rozrodu, w tym również wykorzystywania ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, pod warunkiem że taki zakaz lub takie ograniczenie jest określone w jego programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12.

Każdy taki zakaz lub ograniczenie, które jest przewidziane w programie hodowlanym związku hodowców, który założył księgę hodowlaną pochodzenia rasy zgodnie z załącznikiem I część 3 pkt 3 lit. a), są wiążące w odniesieniu do programów hodowlanych realizowanych przez związki hodowców, które zakładają filialne księgi hodowlane dla tej samej rasy zgodnie z załącznikiem I część 3 pkt 3 lit. b).

3. W przypadku rasy zagrożonej związek hodowców może zakazać lub ograniczyć wykorzystywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych tej rasy, w tym również wykorzystanie ich materiału biologicznego do rozrodu w przypadku gdy mogłoby ono zagrozić zachowaniu tej rasy lub jej różnorodności genetycznej.

4. Nasienie, o którym mowa w ust. 1 lit. g), pozyskane od samców zwierząt hodowlanych czystorasowych, które są wpisane do sekcji głównej księgi hodowlanej założonej przez związek hodowców realizujący program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, jest dopuszczane przez inny związek hodowców realizujący zatwierdzony program hodowlany dla tej samej rasy w tym samym lub innym państwie członkowskim na takich samych warunkach i zgodnie z takimi samymi limitami ilościowymi dotyczącymi oceny wartości użytkowej i, w stosownych przypadkach, oceny genetycznej, jak te mające zastosowanie do ich własnych samców zwierząt hodowlanych czystorasowych.
5. Do celów ust. 1 i 4 materiał biologiczny zwierząt hodowlanych czystorasowych wykorzystywany do rozrodu, o którym mowa w tych ustępach, jest pozyskiwany, produkowany, przetwarzany i przechowywany w centrum pozyskiwania lub przechowywania nasienia lub przez zespół pozyskiwania lub produkcji zarodków zatwierdzony do celów wewnątrzunijnego handlu tymi towarami zgodnie z prawem Unii dotyczącym zdrowia zwierząt.
6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 5, państwo członkowskie może zezwolić na pozyskiwanie, produkowanie, przetwarzanie i przechowywanie w celu wykorzystania na terytorium tego państwa członkowskiego materiału biologicznego zwierząt hodowlanych czystorasowych wykorzystywanego do rozrodu w centrum pozyskiwania lub przechowywania nasienia, centrum przechowywania zarodków, przez zespół pozyskiwania lub produkcji zarodków lub przez personel posiadający specjalne kwalifikacje, zatwierdzone zgodnie z ustawodawstwem tego państwa członkowskiego.
7. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. b), c) oraz e), w przypadku gdy celem programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12 jest zachowanie rasy lub zachowanie różnorodności genetycznej w obrębie rasy, ocena wartości użytkowej lub ocena genetyczna są przeprowadzane jedynie wtedy, gdy ten program hodowlany wymaga takiej oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej.

Artykuł 22

Metody weryfikacji tożsamości

1. W przypadku gdy zwierzęta hodowlane czystorasowe gatunków bydła, owiec, kóz oraz koniowatych wykorzystywane są do pozyskiwania nasienia do sztucznego unasienniania, związki hodowców wymagają, aby te zwierzęta hodowlane czystorasowe były identyfikowane poprzez analizę grupy krwi lub inną odpowiednią metodę zapewniającą co najmniej ten sam poziom pewności, taką jak analiza DNA.
2. W przypadku gdy zwierzęta hodowlane gatunków bydła, świń, owiec, kóz oraz koniowatych są wykorzystywane do pozyskiwania oocytów i zarodków oraz zwierzęta hodowlane gatunków świń wykorzystywane do pozyskiwania nasienia do sztucznego unasienniania, związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane mogą wymagać, aby te zwierzęta hodowlane były identyfikowane za pomocą jednej z metod, o których mowa w ust. 1.
3. Na wniosek państwa członkowskiego lub europejskiego stowarzyszenia zajmującego się hodowlą zwierząt danych gatunków, Komisja może przyjąć akty wykonawcze zatwierdzające metody weryfikacji tożsamości zwierząt hodowlanych, pod warunkiem że oferują one co najmniej ten sam poziom pewności co analiza grupy krwi tych zwierząt hodowlanych, uwzględniając postęp techniczny i zalecenia ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej, o których mowa w art. 29, ICAR lub Międzynarodowego Towarzystwa Genetyki Zwierząt (ISAG). Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

SEKCJA 2
REJESTRACJA MIESZAŃCÓW ŚWINI
W REJESTRACH HODOWLANYCH I DOPUSZCZANIE DO HODOWLI

Artykuł 23

Rejestracja mieszańców świni w rejestrach hodowlanych

1. Przedsiębiorstwa hodowlane, na wniosek swoich hodowców, rejestrują w swoim rejestrze hodowlanym każdego mieszańca świni tej samej rasy, linii lub krzyżówki, który spełnia wymogi określone w załączniku II część 2.
2. Przedsiębiorstwa hodowlane nie mogą odmówić zarejestrowania w swoich rejestrach hodowlanych mieszańców świni, które zostały zarejestrowane, zgodnie z załącznikiem II część 2, w rejestrze hodowlanym założonym dla tej samej rasy, linii lub krzyżówki przez przedsiębiorstwo hodowlane uznane zgodnie z art. 4 ust. 3 w tym samym lub w innym państwie członkowskim.

Artykuł 24

*Dopuszczanie do hodowli mieszańców świni i ich materiału biologicznego
wykorzystywanego do rozrodu*

1. Przedsiębiorstwo hodowlane realizujące program hodowlany dla mieszańców świni danej rasy, linii lub krzyżówki, zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, dopuszcza:
 - a) do krycia naturalnego – każdego mieszańca świni tej samej rasy, linii lub krzyżówki, jak określono w tym programie hodowlanym;

- b) do sztucznego unasienniania – nasienie pozyskane od mieszańców świni, które przeszły, jeżeli wymaga tego program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną zgodnie z art. 25;
 - c) do transferu zarodków – oocyty pozyskane i wykorzystane do produkcji zarodków in vitro oraz zarodki uzyskane metodą in vivo otrzymane z wykorzystaniem nasienia, o którym mowa w lit. b), pod warunkiem że te oocyty i zarodki zostały pozyskane od mieszańców świni, które przeszły, jeżeli wymaga tego program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną zgodnie z art. 25;
 - d) do oceniania samców mieszańców świni – nasienie pozyskane od tych mieszańców świni, które nie przeszły oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej, pod warunkiem że to nasienie jest wykorzystywane jedynie do celów oceny tych mieszańców świni w granicach limitów ilościowych niezbędnych dla umożliwienia temu związkowi hodowców przeprowadzenia takich ocen zgodnie z art. 25.
2. Samce mieszańców świni, które są zarejestrowane w rejestrze hodowlanym założonym przez przedsiębiorstwo hodowlane realizujące program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, oraz ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu są dopuszczane przez inne przedsiębiorstwo hodowlane realizujące program hodowlany dla tej samej rasy, linii lub krzyżówki w tym samym lub innym państwie członkowskim na takich samych warunkach i zgodnie z takimi samymi limitami ilościowymi dotyczącymi oceny wartości użytkowej i, w stosownych przypadkach, oceny genetycznej, jak te mające zastosowanie do ich własnych mieszańców świni.

3. Do celów ust. 1 i 2 materiał biologiczny mieszańców świni wykorzystywany do rozrodu, o którym mowa w tych ustępach, jest pozyskiwany, produkowany, przetwarzany i przechowywany w centrum pozyskiwania lub przechowywania nasienia lub przez zespół pozyskiwania lub produkcji zarodków zatwierdzony do handlu wewnątrzunijnego tymi towarami zgodnie z prawem Unii dotyczącym zdrowia zwierząt.
4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, państwo członkowskie może zezwolić na pozyskiwanie, produkowanie, przetwarzanie i przechowywanie w celu wykorzystania na terytorium tego państwa członkowskiego materiału biologicznego mieszańców świni wykorzystywanego do rozrodu w centrum pozyskiwania lub przechowywania nasienia, w centrum przechowywania zarodków, przez zespół pozyskiwania lub produkcji zarodków lub przez personel posiadający specjalne kwalifikacje, zatwierdzony zgodnie z prawodawstwem tego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ V

Ocena wartości użytkowej i ocena genetyczna

Artykuł 25

Metody oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej

W przypadku gdy związek hodowców, przedsiębiorstwo hodowlane lub osoba trzecia wyznaczona zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b) przeprowadza ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną zwierząt hodowlanych, ten związek hodowców, to przedsiębiorstwo hodowlane lub ta osoba trzecia zapewniają przeprowadzenie takiej oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej zgodnie z zasadami określonymi w:

- a) załączniku III - w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunku bydła, świń, owiec i kóz oraz w przypadku mieszańców świni;

- b) programie hodowlanym realizowanym przez ten związek hodowców, zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12 - w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych.

Artykuł 26

Przekazane uprawnienia i uprawnienia wykonawcze dotyczące wymogów w zakresie oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 61 dotyczących zmian w załączniku III w odniesieniu do oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, owiec i kóz w celu uwzględnienia:
 - a) postępu naukowego;
 - b) rozwoju technicznego; lub
 - c) potrzeby zachowania wartościowych zasobów genetycznych.
2. Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające jednolite zasady dotyczące przeprowadzania oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunków bydła, owiec i kóz, o których mowa w niniejszym artykule, w tym również dotyczące interpretacji wyników tych ocen. Przyjmując te akty wykonawcze, Komisja uwzględnia postęp techniczny i naukowy lub zalecenia odpowiednich ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej, o których mowa w art. 29 ust. 1, lub, w przypadku ich braku, zasady uzgodnione przez ICAR. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

Artykuł 27

Przeprowadzanie oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej

1. W przypadku gdy ocena wartości użytkowej lub ocena genetyczna ma być przeprowadzana zgodnie z programem hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, związku hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane:
 - a) przeprowadzają ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną samodzielnie; lub
 - b) wyznaczają osoby trzecie, którym zlecone ma być przeprowadzanie oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej.
2. Państwo członkowskie lub, jeżeli to państwo członkowskie tak postanowi, jego właściwe organy, może wymagać, aby – do celów wyznaczenia osób trzecich, zgodnie z ust. 1 lit. b) – te osoby trzecie posiadały upoważnienie do przeprowadzania oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej zwierząt hodowlanych wydane przez to państwo członkowskie lub przez jego właściwe organy, z wyjątkiem przypadków gdy te wyznaczone osoby trzecie są podmiotami publicznymi podlegającymi kontroli tego państwa członkowskiego lub jego właściwych organów.
3. Państwo członkowskie lub, jeżeli to państwo członkowskie tak postanowi, jego właściwe organy, korzystające z przepisu, o którym mowa w ust. 2, zapewniają, aby upoważnienia były wydawane osobom trzecim, o których mowa w tym ustępie, jeżeli posiadają one:
 - a) pomieszczenia i sprzęt niezbędny do przeprowadzania oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej;
 - b) odpowiednio wykwalifikowany personel; lub

- c) zdolność do przeprowadzania oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej zgodnie z art. 25.
4. Na zasadzie odstępstwa od art. 8 ust. 4 lit. a), państwo członkowskie lub jego właściwy organ mogą postanowić, że osoba trzecia upoważniona zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu lub wyznaczony podmiot publiczny podlegający kontroli państwa członkowskiego lub jego właściwych organów, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, są odpowiedzialne wobec tego właściwego organu za zapewnienie zgodności z wymogami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu mającymi zastosowanie do tej zlecanej oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej.
5. Związki hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane samodzielnie przeprowadzające ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną, lub osoby trzecie wyznaczone przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, lub osoby trzecie upoważnione przez państwo członkowskie lub jego właściwe organy, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, mogą zobowiązać się do przestrzegania zasad i standardów ustanowionych przez ICAR lub mogą uczestniczyć w działaniach prowadzonych przez ośrodki referencyjne Unii Europejskiej, o których mowa w art. 29.
- Wyniki takiego zobowiązania lub uczestnictwa w takich działaniach mogą być brane pod uwagę przez właściwe organy przy uznawaniu tych związków hodowców lub przedsiębiorstw hodowlanych, zatwierdzaniu ich programów hodowlanych, upoważnianiu tych osób trzecich lub przeprowadzaniu urzędowych kontroli wobec tych podmiotów.
6. Związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane udostępniają do publicznej wiadomości szczególne informacje o podmiotach, które przeprowadzają ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną.

Artykuł 28

Obowiązki związków hodowców, przedsiębiorstw hodowlanych i osób trzecich przeprowadzających ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną

1. W przypadku gdy związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane przeprowadza ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną zwierząt lub zleca te działania osobom trzecim zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b), ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane przekazuje na wniosek właściwego organu, o którym mowa w art. 8 ust. 3 lub, w stosownych przypadkach, w art. 12 ust. 5, następujące informacje:
 - a) zapis wszystkich danych wynikających z oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej dotyczących zwierząt hodowlanych z gospodarstw znajdujących się na terytorium, na którym działa właściwy organ;
 - b) szczegółowe informacje dotyczące metod rejestrowania informacji o cechach;
 - c) szczegóły modelu opisywania użytkowości wykorzystywanego do analizy wyników oceny wartości użytkowej;
 - d) szczegółowe informacje dotyczące metod statystycznych wykorzystywanych do analizy wyników oceny wartości użytkowej dla każdej ocenianej cechy;
 - e) szczegółowe informacje dotyczące parametrów genetycznych stosowanych dla każdej ocenianej cechy, w tym również, w stosownych przypadkach, szczegółowe dane dotyczące oceny genomowej.

2. Związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane lub, na wniosek tego związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego, osoba trzecia wyznaczona przez ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b), udostępniają do publicznej wiadomości i aktualizują wyniki oceny genetycznej zwierząt hodowlanych, których nasienie jest wykorzystywane do sztucznego unasienniania zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. b), c) i d) oraz z art. 24 ust. 1 lit. b).

ROZDZIAŁ VI

Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej

Artykuł 29

Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej

1. W przypadku gdy istnieje uznana potrzeba wspierania harmonizacji lub doskonalenia metod oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych, wykorzystywanych przez związki hodowców lub osoby trzecie wyznaczone przez związki hodowców zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b), Komisja może przyjąć akty wykonawcze wyznaczające ośrodki referencyjne Unii Europejskiej odpowiedzialne za wnoszenie naukowego i technicznego wkładu w harmonizację lub doskonalenie tych metod.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

2. W przypadku gdy istnieje uznana potrzeba wspierania ustanowienia lub harmonizacji metod wykorzystywanych przez związki hodowców, osoby trzecie wyznaczone przez związki hodowców zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b), właściwe organy lub inne organy państw członkowskich zajmujące się zachowaniem ras zagrożonych lub zachowaniem różnorodności genetycznej w obrębie tych ras, Komisja może przyjąć akty wykonawcze, aby wyznaczyć ośrodki referencyjne Unii Europejskiej odpowiedzialne za wnoszenie naukowego i technicznego wkładu w ustanowienie lub harmonizację tych metod.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

3. Wyznaczanie przewidziane w ust. 1 i 2 odbywa się w następstwie publicznej procedury selekcji i jest ograniczone w czasie lub podlega regularnej kontroli.
4. Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej wyznaczone zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu muszą:
- a) spełniać wymogi określone w załączniku IV pkt 1; oraz
 - b) być odpowiedzialne za zadania określone w:
 - (i) załączniku IV pkt 2 - w przypadku ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej wyznaczonych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu;
 - (ii) załączniku IV pkt 3 - w przypadku ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej wyznaczonych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu;

jeżeli zadania te są ujęte w rocznych lub wieloletnich programach prac ośrodków referencyjnych, opracowanych zgodnie z celami i priorytetami właściwych programów prac przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 36 rozporządzenia (UE) nr 652/2014.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 61 dotyczących zmian:

- a) wymogów dotyczących ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej określonych w załączniku IV pkt 1;
- b) zadań ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej określonych w załączniku IV pkt 2 i 3.

W aktach delegowanych przewidzianych w niniejszym ustępie należy uwzględnić się:

- a) gatunki zwierząt hodowlanych czystorasowych, w odniesieniu do których metody oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej mają zostać zharmonizowane lub udoskonalone, a także postęp naukowy i techniczny w zakresie oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej; lub
- b) rasy zagrożone, w odniesieniu do których metody zachowania tych ras lub zachowania różnorodności genetycznej w obrębie tych ras mają zostać ustanowione lub zharmonizowane, a także postęp naukowy i techniczny w tych obszarach.

6. Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej wyznaczone zgodnie z ust. 1 lub 2 podlegają prowadzonym przez Komisję kontrolom w celu sprawdzenia, czy:

- a) spełniają wymogi określone w załączniku IV pkt 1;

- b) wykonują zadania określone w:
- (i) załączniku IV pkt 2 - w przypadku ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej wyznaczonych zgodnie z ust. 1;
 - (ii) załączniku IV pkt 3 - w przypadku ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej wyznaczonych zgodnie z ust. 2.

Jeżeli wyniki takiej kontroli ujawnią, że ośrodek referencyjny Unii Europejskiej nie spełnia wymogów określonych w załączniku IV pkt 1 lub nie wykonuje zadań określonych w załączniku IV pkt 2 lub 3, Komisja może przyjąć akty wykonawcze zmniejszające wkład finansowy Unii przyznany zgodnie z art. 30 rozporządzenia (UE) nr 652/2014 lub cofające wyznaczenie jako ośrodka referencyjnego Unii Europejskiej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

ROZDZIAŁ VII

Świadectwa zootechniczne

Artykuł 30

Wydawanie, treść i format świadectw zootechnicznych towarzyszących zwierzętom hodowlanym i ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu

1. W przypadku gdy hodowcy uczestniczący w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, występują o świadectwa zootechniczne dla swoich zwierząt hodowlanych lub materiału biologicznego tych zwierząt wykorzystywanego do rozrodu, związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane realizujące ten program hodowlany wydają takie świadectwa.
2. Świadectwa zootechniczne towarzyszące zwierzętom hodowlanym lub ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu wydawane są wyłącznie przez:
 - a) związki hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane realizujące programy hodowlane dotyczące tych zwierząt hodowlanych zatwierdzone zgodnie z art. 8 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12;
 - b) właściwe organy, o których mowa w art. 8 ust. 3 lub, w stosownych przypadkach, w art. 12 ust. 2 lit. a), jeżeli organy te tak zadecydują; lub
 - c) podmioty zajmujące się hodowlą ujęte w wykazie, o którym mowa w art. 34, realizujące programy hodowlane dotyczące tych zwierząt hodowlanych.

3. Związki hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane zapewniają terminowe przekazywanie świadectw zootechnicznych.
4. W przypadku gdy zwierzęta hodowlane, które zostały wpisane do księgi hodowlanej prowadzonej przez związek hodowców lub zarejestrowane w rejestrze hodowlanym prowadzonym przez przedsiębiorstwo hodowlane, lub ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu, są przedmiotem obrotu, oraz w przypadku gdy te zwierzęta hodowlane lub potomstwo wyprodukowane z tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, mają zostać wpisane lub zarejestrowane do innej księgi hodowlanej lub w innym rejestrze hodowlanym, tym zwierzętom hodowlanym lub ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu towarzyszą świadectwa zootechniczne.

Związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, wysyłające zwierzęta hodowlane lub ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu, które prowadzą księgę hodowlaną lub rejestr hodowlany, w których wpisane lub zarejestrowane są te zwierzęta, wydają to świadectwo zootechniczne.

5. W przypadku gdy zwierzęta hodowlane, które zostały wpisane do księgi hodowlanej lub zarejestrowane w rejestrze hodowlanym prowadzonym przez podmiot zajmujący się hodowlą ujęty w wykazie, o którym mowa w art. 34, lub materiał biologiczny tych zwierząt wykorzystywany do rozrodu, wprowadza się na terytorium Unii oraz w przypadku gdy te zwierzęta hodowlane lub potomstwo wyprodukowane z tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu mają zostać wpisane do księgi hodowlanej prowadzonej przez związek hodowców lub zarejestrowane w rejestrze hodowlanym prowadzonym przez przedsiębiorstwo hodowlane, tym zwierzętom hodowlanym lub ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu towarzyszą świadectwa zootechniczne.

Te świadectwa zootechniczne są wydawane przez podmioty zajmujące się hodowlą ujęte w wykazie zgodnie z art. 34, które prowadzą księgę hodowlaną lub rejestr hodowlany, w których wpisano lub zarejestrowano te zwierzęta hodowlane, lub przez urzędowe służby w wysyłającym państwie trzecim.

6. Świadczenia zootechniczne, o których mowa w ust. 4 i 5, muszą:
- a) zawierać informacje określone w odpowiednich częściach i rozdziałach załącznika V;
 - b) być zgodne z odpowiednimi wzorami formularzy świadectw zootechnicznych przewidzianymi w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie ust. 10.
7. Związek hodowców lub podmiot zajmujący się hodowlą, które przeprowadzają ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną zgodnie ze swoim programem hodowlanym, lub które zlecają te zadania osobom trzecim, w przypadku związku hodowców zgodnie z art. 27 ust.1 lit. b), określają w świadectwie zootechnicznym wydanym dla zwierzęcia hodowlanego czystorasowego lub jego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu:
- a) wyniki tej oceny wartości użytkowej;
 - b) aktualne wyniki tej oceny genetycznej; oraz
 - c) wady genetyczne i szczególne cechy genetyczne danego zwierzęcia hodowlanego lub dawców tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu w odniesieniu do tego programu hodowlanego.
8. Przedsiębiorstwo hodowlane lub podmiot zajmujący się hodowlą, które przeprowadzają ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną zgodnie ze swoim programem hodowlanym, lub które zlecają te zadania osobom trzecim, w przypadku przedsiębiorstwa hodowlanego zgodnie z art. 27 ust.1 lit. b), jeżeli jest to wymagane w ramach tego programu hodowlanego, określają w świadectwie zootechnicznym wydanym dla mieszańca świni lub jego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu:
- a) wyniki tej oceny wartości użytkowej;
 - b) aktualne wyniki tej oceny genetycznej; oraz

- c) wady genetyczne i szczególne cechy genetyczne danego zwierzęcia hodowlanego lub dawców tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu w odniesieniu do tego programu hodowlanego.
9. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 61 dotyczących zmian treści świadectw zootechnicznych określonej w załączniku V w celu dostosowania ich tak, aby uwzględniały:
- a) postęp naukowy;
 - b) rozwój techniczny;
 - c) funkcjonowanie rynku wewnętrznego; lub
 - d) potrzebę zachowania wartościowych zasobów genetycznych.
10. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające wzory formularzy świadectw zootechnicznych dla zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

Artykuł 31

Odstępstwa od wymogów dotyczących wydawania, treści i formatu świadectw zootechnicznych dla handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 30 ust. 2 lit. a), właściwe organy mogą zezwolić, aby materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu towarzyszyło świadectwo zootechniczne wydane, na podstawie informacji otrzymanych od związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego, przez centrum pozyskiwania lub przechowywania nasienia lub zespół pozyskiwania lub produkcji zarodków, zatwierdzone do celów wewnątrzunijnego handlu tym materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu zgodnie z prawem Unii dotyczącym zdrowia zwierząt.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 30 ust. 6 lit. b), właściwy organ może zezwolić na niestosowanie wzorów formularzy, o których mowa w art. 30 ust. 6 lit. b), pod warunkiem że:
 - a) w przypadku zwierząt hodowlanych gatunków bydła, świń, owiec i kóz informacje określone w załączniku V część 2 rozdział I lub w załączniku V część 3 rozdział I znajdują się w innych dokumentach towarzyszących tym zwierzętom hodowlanym, wydanych przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane;
 - b) w przypadku materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu pozyskiwanego od zwierząt z gatunku bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych:
 - (i) informacje dotyczące dawców tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu znajdują się w innych dokumentach lub w kopiach oryginalnego świadectwa zootechnicznego towarzyszącego temu materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu, lub też przed wysłaniem tego materiału biologicznego lub po jego wysłaniu informacje te są udostępniane na wniosek przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, lub przez inne podmioty, o których mowa w ust. 1;

(ii) informacje dotyczące nasienia, oocytów lub zarodków znajdują się w innych dokumentach towarzyszących temu nasieniu, tym oocytom lub tym zarodkom, wydanych przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, lub przez inne podmioty, o których mowa w ust. 1.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 30 ust. 7 lit. a) i b) oraz art. 30 ust. 8 lit. a) i b), w przypadku gdy wyniki oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej są publicznie dostępne na stronie internetowej, związki hodowców, przedsiębiorstwa hodowlane lub inne podmioty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, mogą w świadectwie zootechnicznym lub w dokumentach, o których mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu, odesłać do strony internetowej, na której można uzyskać dostęp do tych wyników.

Artykuł 32

Odstępstwa od wymogów dotyczących formatu świadectw zootechnicznych wydawanych dla zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 30 ust. 6, w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych informacje określone w załączniku V część 2 rozdział I umieszcza się w unikalnym dożywotnim dokumencie identyfikacyjnym zwierząt z rodziny koniowatych. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 61 dotyczące treści i formatu takich dokumentów identyfikacyjnych.
2. Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające wzory formularza unikalnego dożywotniego dokumentu identyfikacyjnego zwierząt z rodziny koniowatych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w przypadku gdy wyniki oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej są publicznie dostępne na stronie internetowej, właściwe organy mogą zezwolić, aby informacje określone w załączniku V część 2 rozdział I pkt 1 lit. m) nie były ujęte w dokumencie, o którym mowa w ust. 1, pod warunkiem że związek hodowców odeśle w tym dokumencie do tej strony internetowej.
4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, właściwe organy mogą zezwolić, aby informacje określone w załączniku V część 2 rozdział I pkt 1 lit. m) i n) znajdowały się w innych dokumentach wydawanych przez związek hodowców dla zwierząt hodowlanych czystorasowych wpisanych do księgi hodowlanej prowadzonej przez ten związek hodowców.

Artykuł 33

Odstępstwa od wymogów dotyczących wydawania, treści i formatu świadectw zootechnicznych w celu wprowadzania na terytorium Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 30 ust. 2 lit. c) i ust. 5, materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu może towarzyszyć świadectwo zootechniczne wydane w imieniu podmiotu zajmującego się hodowlą na podstawie informacji otrzymanych od tego podmiotu zajmującego się hodowlą, przez centrum pozyskiwania lub przechowywania nasienia lub zespół pozyskiwania lub produkcji zarodków, zatwierdzone do celów wprowadzania na terytorium Unii tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu zgodnie z prawem Unii dotyczącym zdrowia zwierząt.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 30 ust. 6 lit. b), wzory formularzy, o których mowa w art. 30 ust. 6 lit. b), nie muszą być wykorzystywane, jeżeli:
 - a) informacje określone w odpowiednich częściach i rozdziałach załącznika V znajdują się w innych dokumentach towarzyszących zwierzęciu hodowlanemu lub jego materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu;

- b) podmiot zajmujący się hodowlą realizujący program hodowlany lub inny podmiot, o którym mowa w ust. 1, dostarczą wyczerpujący wykaz tych dokumentów, oświadczą, że informacje określone w odpowiednich częściach i rozdziałach załącznika V znajdują się w tych dokumentach, oraz poświadczą treść tych dokumentów.
3. Na zasadzie odstępstwa od art. 30 ust. 7 lit. a) i b) oraz art. 30 ust. 8 lit. a) i b), w przypadku gdy wyniki oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej są publicznie dostępne na stronie internetowej, podmioty zajmujące się hodowlą lub inne podmioty, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, mogą w świadectwie zootechnicznym lub w innych dokumentach, o których mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu, odesłać do strony internetowej, na której można uzyskać dostęp do tych wyników.

ROZDZIAŁ VIII

Wprowadzanie na terytorium Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

Artykuł 34

Umieszczanie w wykazie podmiotów zajmujących się hodowlą

1. Komisja prowadzi, aktualizuje i publikuje wykaz podmiotów zajmujących się hodowlą.

2. Komisja włącza do wykazu przewidzianego w ust. 1 jedynie podmioty zajmujące się hodowlą, w odniesieniu do których otrzymała od urzędowych służb państwa trzeciego dokumentację wykazującą, że podmioty zajmujące się hodowlą spełniają następujące wymogi:
- a) realizują programy hodowlane, które są równoważne z programami hodowlanymi zatwierdzonymi zgodnie z art. 8 ust. 3 i realizowanymi przez związki hodowców dla tej samej rasy lub realizowanymi przez przedsiębiorstwa hodowlane dla tej samej rasy, linii lub krzyżówki w odniesieniu do:
 - (i) wpisywania zwierząt hodowlanych do ksiąg hodowlanych lub rejestrowania ich w rejestrach hodowlanych;
 - (ii) dopuszczania zwierząt hodowlanych do hodowli;
 - (iii) wykorzystywania do badań i hodowli materiału biologicznego zwierząt hodowlanych wykorzystywanego do rozrodu;
 - (iv) metod stosowanych do oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej;
 - b) są nadzorowane lub kontrolowane przez urzędowe służby w tym państwie trzecim.
 - c) przyjęły regulamin w celu zapewnienia, aby zwierzęta hodowlane wpisane do ksiąg hodowlanych przez związki hodowców lub zarejestrowane w rejestrach hodowlanych przez przedsiębiorstwa hodowlane, oraz potomstwo wyprodukowane z materiału biologicznego takich zwierząt hodowlanych wykorzystywanego do rozrodu były wpisywane lub kwalifikowały się do wpisania bez dyskryminowania ze względu na państwo pochodzenia w prowadzonej przez ten podmiot zajmujący się hodowlą księdze hodowlanej tej samej rasy - w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych - lub w prowadzonym przez ten podmiot zajmujący się hodowlą rejestrze hodowlanym tej samej rasy, linii lub krzyżówki - w przypadku mieszańców świń.

3. Komisja włącza również do wykazu przewidzianego w ust. 1 niniejszego artykułu odniesienie do tych państw trzecich, które stosują środki uznane za równoważne zgodnie z art. 35, w tym również odniesienie do wszystkich podmiotów zajmujących się hodowlą w tych państwach trzecich.
4. Komisja bez zbędnej zwłoki usuwa z wykazu wszelkie podmioty zajmujące się hodowlą, które przestały spełniać co najmniej jeden z wymogów, o których mowa w ust. 2.

Artykuł 35

Równoważność środków stosowanych do hodowli zwierząt w państwach trzecich

1. Komisja może przyjąć akty wykonawcze uznające środki stosowane w państwie trzecim za równoważne ze środkami wymaganymi na mocy niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do:
 - a) uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, przewidzianego w art. 4;
 - b) zatwierdzania programów hodowlanych związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, przewidzianego w art. 8;
 - c) wpisywania zwierząt hodowlanych czystorasowych do ksiąg hodowlanych i rejestrowania mieszańców świń w rejestrach hodowlanych, przewidzianego w art. 18, 20 i 23;
 - d) dopuszczania zwierząt hodowlanych do hodowli, przewidzianego w art. 21, 22 i 24;
 - e) wykorzystywania do celów oceny i hodowli materiału biologicznego zwierząt hodowlanych wykorzystywanego do rozrodu, przewidzianego w art. 21 i 24;

- f) oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej przewidzianych w art. 25.
- g) kontroli urzędowych wobec podmiotów przewidzianych w art. 43.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

- 2. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1, są przyjmowane na podstawie:
 - a) dogłębnej analizy informacji i danych przekazanych przez państwo trzecie, które dąży do uznania stosowanych przez siebie środków za równoważne ze środkami wymaganymi na mocy niniejszego rozporządzenia;
 - b) w stosownych przypadkach – zadowalającego wyniku kontroli przeprowadzonej przez Komisję zgodnie z art. 57.
- 3. W aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 1, można określić szczegółowe ustalenia regulujące wprowadzanie zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu na terytorium Unii z danego państwa trzeciego, oraz akty te mogą obejmować:
 - a) format i treść świadectw zootechnicznych towarzyszących tym zwierzętom hodowlanym lub ich materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu;
 - b) szczegółowe wymogi mające zastosowanie do wprowadzania na terytorium Unii tych zwierząt hodowlanych lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu oraz kontroli urzędowych tych zwierząt hodowlanych lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, jakie należy przeprowadzić w momencie wprowadzania na terytorium Unii;

- c) w razie konieczności – procedury sporządzania i zmieniania wykazów podmiotów zajmujących się hodowlą, znajdujących się w danym państwie trzecim, z którego dopuszczone jest wprowadzanie na terytorium Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.
4. Komisja bez zbędnej zwłoki przyjmuje akty wykonawcze uchylające akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy jakikolwiek warunek uznawania równoważności środków ustanowionych w momencie przyjmowania tych aktów przestaje być spełniony. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

Artykuł 36

Wpisywanie do ksiąg hodowlanych lub rejestracja w rejestrach hodowlanych zwierząt hodowlanych i potomstwa wyprodukowanego z ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, które wprowadzono do Unii

1. Na wniosek hodowcy związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane wpisuje do sekcji głównej swojej księgi hodowlanej lub rejestruje w swoim rejestrze hodowlanym wszelkie zwierzęta hodowlane, które wprowadzono do Unii, oraz potomstwo wyprodukowane z materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, które wprowadzono do Unii, w przypadku gdy:
- a) to zwierzę hodowlane lub dawcy tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu są wpisane do księgi hodowlanej lub zarejestrowane w rejestrze hodowlanym prowadzonym przez podmiot zajmujący się hodowlą w wysyłającym państwie trzecim;
 - b) ten materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu spełnia warunki określone w art. 21 ust. 1 lub 2, jeśli wymaga tego program hodowlany realizowany przez ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane;

- c) to zwierzę hodowlane odpowiada cechom rasy lub, w przypadku mieszańców świń, cechom rasy, linii lub krzyżówki określonym w programie hodowlanym realizowanym przez ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane;
 - d) podmiot zajmujący się hodowlą, o którym mowa w lit. a), jest ujęty w wykazie podmiotów zajmujących się hodowlą przewidzianym w art. 34.
2. Państwa członkowskie lub właściwe organy nie mogą zakazywać, ograniczać ani utrudniać z powodów o charakterze zootechnicznym lub genealogicznym wprowadzania na terytorium Unii zwierząt hodowlanych lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu oraz późniejszego wykorzystywania tych zwierząt lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, w przypadku gdy te zwierzęta hodowlane lub dawcy tego materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu są wpisani do księgi hodowlanej lub zarejestrowani w rejestrze hodowlanym prowadzonym przez podmiot zajmujący się hodowlą ujęty w wykazie podmiotów zajmujących się hodowlą ustanowionym zgodnie z art. 34.

Artykuł 37

Sprawdzanie uprawnienia do umownej stawki celnej

w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych wprowadzanych do Unii

1. W przypadku gdy podmiot odpowiedzialny za przesyłkę zwierząt hodowlanych czystorasowych występuje o zastosowanie umownej stawki celnej do zwierząt hodowlanych czystorasowych przewidzianej w rozporządzeniu (EWG) nr 2658/87 w odniesieniu do wysyłanych zwierząt:
- a) zwierzętom tym musi towarzyszyć:
 - (i) świadectwo zootechniczne zgodnie z art. 30 ust. 5 lub art. 32;

(ii) dokument wskazujący, że mają one zostać wpisane do księgi hodowlanej prowadzonej przez związek hodowców lub zarejestrowane w rejestrze hodowlanym prowadzonym przez przedsiębiorstwo hodowlane;

b) przeprowadza się kontrole tej przesyłki w punktach kontroli granicznej, w których przeprowadza się kontrole dokumentów, kontrole tożsamości i kontrole fizyczne, o których mowa w art. 4 dyrektywy 91/496/EWG.

2. Celem kontroli przewidzianych w ust. 1 lit. b) jest sprawdzenie, czy:

a) przesyłce towarzyszą dokumenty, o których mowa w ust. 1 lit. a);

b) zawartość i oznakowanie przesyłki odpowiadają informacjom podanym w dokumentach, o których mowa w ust. 1 lit. a).

ROZDZIAŁ IX

Właściwe organy realizujące program hodowlany w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych

Artykuł 38

Właściwe organy realizujące program hodowlany w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych

1. Jeżeli w państwie członkowskim lub na terytorium, na którym działa właściwy organ, nie ma organizacji hodowlanych, stowarzyszeń hodowców lub podmiotów publicznych realizujących program hodowlany w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych należących do gatunków bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych, ten właściwy organ może podjąć decyzję o realizacji programu hodowlanego w odniesieniu do tej rasy, pod warunkiem że:
 - a) istnieje potrzeba zachowania takiej rasy lub wprowadzenia jej do państwa członkowskiego lub na terytorium, na którym działa ten właściwy organ; lub
 - b) rasa ta jest rasą zagrożoną.

2. Właściwy organ realizujący program hodowlany zgodnie z niniejszym artykułem podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, aby nie miało to negatywnych skutków dla:
 - a) organizacji hodowlanych, stowarzyszeń hodowców lub podmiotów publicznych w zakresie możliwości uznania ich za związki hodowców zgodnie z art. 4 ust. 3;

- b) związków hodowców, w zakresie możliwości zatwierdzenia ich programów hodowlanych zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12.

3. W przypadku gdy właściwy organ realizuje program hodowlany w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych, ten właściwy organ musi:

- a) dysponować wystarczającą liczbą wykwalifikowanych członków personelu oraz odpowiednimi pomieszczeniami i sprzętem, aby skutecznie wdrażać ten program hodowlany;
- b) posiadać zdolność przeprowadzania kontroli niezbędnych do rejestracji rodowodów zwierząt hodowlanych czystorasowych objętych tym programem hodowlanym;
- c) posiadać wystarczająco dużą populację zwierząt hodowlanych czystorasowych oraz wystarczającą liczbę hodowców na obszarze geograficznym objętym tym programem hodowlanym;
- d) posiadać zdolność generowania - lub posiadać dane już wygenerowane dla niego - oraz wykorzystywania danych zgromadzonych na temat zwierząt hodowlanych czystorasowych, które są niezbędne do realizacji tego programu hodowlanego;
- e) przyjąć regulamin w celu:
 - (i) uregulowania rozstrzygania sporów z hodowcami uczestniczącymi w tym programie hodowlanym;
 - (ii) zapewnienia równego traktowania hodowców uczestniczących w tym programie hodowlanym;
 - (iii) określenia praw i obowiązków hodowców uczestniczących w tym programie hodowlanym.

4. Program hodowlany, o którym mowa w ust.1, zawiera:
- a) informacje o jego celu, którym ma być zachowanie rasy, doskonalenie rasy, tworzenie nowej rasy lub odtworzenie rasy, lub jakiegokolwiek połączenie tych celów;
 - b) nazwę danej rasy objętej tym programem hodowlanym w celu uniknięcia pomyłek w przypadku podobnych zwierząt hodowlanych czystorasowych innych ras wpisanych do innych istniejących ksiąg hodowlanych;
 - c) szczegółowe cechy rasy objętej tym programem hodowlanym, w tym wskazanie podstawowych cech;
 - d) informacje o obszarze geograficznym, na którym jest realizowany;
 - e) informacje o systemie identyfikacji zwierząt hodowlanych czystorasowych, który ma zapewniać wpisywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do księgi hodowlanej tylko w przypadku, gdy zostaną zidentyfikowane indywidualnie oraz zgodnie z prawem Unii dotyczącym zdrowia zwierząt odnoszącym się do identyfikacji i rejestracji zwierząt danego gatunku;
 - f) informacje o systemie rejestracji rodowodów zwierząt hodowlanych czystorasowych wpisanych lub zarejestrowanych oraz kwalifikujących się do wpisania do ksiąg hodowlanych;
 - g) cele programu hodowlanego w zakresie selekcji i hodowli, ze wskazaniem celów głównych tego programu hodowlanego oraz, w stosownych przypadkach, szczegółowych kryteriów oceny związanych z tymi celami w zakresie selekcji zwierząt hodowlanych czystorasowych;

- h) w przypadku gdy program hodowlany wymaga oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej:
 - (i) informacje na temat systemów wykorzystywanych do generowania, rejestracji, przekazywania i wykorzystywania wyników oceny wartości użytkowej;
 - (ii) informacje na temat systemów wykorzystywanych do przeprowadzania oceny genetycznej oraz, w stosownych przypadkach, do oceny genomowej zwierząt hodowlanych czystorasowych;
 - i) w przypadku ustanowienia sekcji dodatkowych zgodnie z art. 17 lub podziału sekcji głównej na klasy zgodnie z art. 16 - zasady podziału księgi hodowlanej i kryteria lub procedury dotyczące przypisywania zwierząt do tych sekcji lub klasyfikowania ich do tych klas;
 - j) w przypadku gdy w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych program hodowlany zakazuje lub ogranicza stosowanie jednej lub większej liczby technik rozrodu, lub wykorzystywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do jednej lub większej liczby technik rozrodu, zgodnie z art. 21 ust. 2 - informacje o tych zakazach lub ograniczeniach;
 - k) w przypadku gdy właściwy organ zleci osobom trzecim konkretne czynności techniczne odnoszące się do zarządzania jego programem hodowlanym - informacje o tych czynnościach, a także nazwę i dane kontaktowe wyznaczonych osób trzecich.
5. W przypadku gdy właściwy organ realizuje program hodowlany w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych, oprócz wymogów określonych w ust. 3 i 4 zastosowanie mają wymogi określone w załączniku I część 3 pkt 1, 2, 3, 4 lit. a) i pkt 4 lit. c).

6. W przypadku gdy właściwy organ realizuje program hodowlany w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych, ten właściwy organ informuje w sposób przejrzysty i terminowy hodowców uczestniczących w tym programie hodowlanym o wszelkich wprowadzanych do niego zmianach.
7. W przypadku gdy właściwy organ realizuje program hodowlany w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych, odpowiednio stosuje się art. 3, 13- 22, 25, 27, art. 28 ust. 2, art. 30, 31, 32 i art. 36 ust. 1.

ROZDZIAŁ X

Kontrole urzędowe i inne czynności urzędowe, pomoc i współpraca administracyjna oraz egzekwowanie przepisów przez państwa członkowskie

Artykuł 39

Wyznaczanie właściwych organów

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy, którym powierzają odpowiedzialność za przeprowadzanie kontroli urzędowych mających na celu sprawdzenie przestrzegania przez podmioty przepisów niniejszego rozporządzenia, a także za realizowanie innych czynności urzędowych mających na celu zapewnienie stosowania tych przepisów.
2. Każde państwo członkowskie:
 - a) sporządza i aktualizuje wykaz właściwych organów wyznaczonych zgodnie z ust. 1, w tym również ich dane kontaktowe;

- b) określa w wykazie przewidzianym w lit. a) adres, pod który należy przesyłać:
 - (i) powiadomienia, o których mowa w art. 12; lub
 - (ii) informacje, wnioski lub powiadomienia, o których mowa w art. 48 i 49.
 - c) udostępnia do wiadomości publicznej na stronie internetowej wykaz, o którym mowa w lit. a), oraz zgłasza tę stronę internetową Komisji.
3. Komisja sporządza i aktualizuje wykaz stron internetowych, o których mowa w ust. 2 lit. c), oraz podaje ten wykaz do wiadomości publicznej.

Artykuł 40

Przestrzeganie przepisów przez właściwe organy realizujące programy hodowlane

Na zasadzie odstępstwa od niniejszego rozdziału, państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu sprawdzenia, czy właściwe organy realizujące programy hodowlane zgodnie z art. 38 przestrzegają zasad określonych w tym artykule.

Artykuł 41

Ogólne obowiązki właściwych organów

Właściwe organy muszą:

- a) posiadać procedury lub ustalenia w celu zapewnienia i sprawdzania skuteczności, odpowiedniości, bezstronności, jakości i spójności kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych, które prowadzą;

- b) posiadać procedury lub ustalenia w celu zapewnienia, aby członkowie ich personelu przeprowadzający kontrole urzędowe lub inne czynności urzędowe byli wolni od jakiegokolwiek konfliktu interesów w stosunku do podmiotów, które są przedmiotem prowadzonych przez nich kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych;
- c) dysponować wystarczającą liczbą odpowiednio wykwalifikowanych, przeszkolonych i doświadczonych członków personelu, lub mieć do nich dostęp, tak aby efektywnie i skutecznie przeprowadzać kontrole urzędowe lub inne czynności urzędowe;
- d) dysponować odpowiednimi i należyście utrzymanymi pomieszczeniami i sprzętem w celu zapewnienia, aby członkowie ich personelu mogli efektywnie i skutecznie przeprowadzać kontrole urzędowe i inne czynności urzędowe;
- e) posiadać uprawnienia do przeprowadzania kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych oraz do podejmowania działań przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
- f) posiadać procedury prawne w celu zapewnienia, aby członkowie ich personelu mieli dostęp do pomieszczeń podmiotów, ich dokumentów i komputerowych systemów zarządzania informacjami prowadzonych przez te podmioty, tak aby ci członkowie personelu mogli należyście wykonywać swoje zadania.

Artykuł 42

Obowiązki właściwych organów w zakresie poufności

1. Bez uszczerbku dla sytuacji, w których ujawnienie informacji wymagane jest na podstawie prawa Unii lub prawa krajowego, właściwe organy wymagają aby członkowie ich personelu zobowiązali się do nieujawniania osobom trzecim informacji uzyskanych w ramach pełnienia przez nich obowiązków, w kontekście kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych, które to informacje ze względu na swój charakter objęte są tajemnicą służbową, chyba że istnieje nadrzędny interes publiczny w ich ujawnieniu.

2. Informacje objęte tajemnicą służbową obejmują informacje, których ujawnienie zaszkodziłoby:
- a) celowi kontroli urzędowych lub postępowań wyjaśniających;
 - b) ochronie interesów handlowych podmiotu lub innej osoby fizycznej lub prawnej;
 - c) ochronie postępowania sądowego i doradztwa prawnego.

Artykuł 43

Zasady dotyczące kontroli urzędowych

1. Właściwe organy przeprowadzają kontrole urzędowe podmiotów z odpowiednią częstotliwością, uwzględniając:
- a) ryzyko naruszenia przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) wyniki kontroli urzędowych, którym podmioty te zostały poddane w przeszłości, oraz przestrzeganie przez te podmioty przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
 - c) wiarygodność i wyniki wewnętrznych kontroli przeprowadzanych przez podmioty lub na ich wniosek przez stronę trzecią do celów sprawdzenia przestrzegania przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
 - d) wszelkie informacje, które mogą wskazywać na naruszenie przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Właściwe organy przeprowadzają kontrole urzędowe zgodnie z udokumentowanymi procedurami, które zawierają instrukcje dla członków personelu przeprowadzającego kontrole urzędowe.
3. Kontrole urzędowe przeprowadza się po uprzednim powiadomieniu podmiotu, chyba że istnieją podstawy do przeprowadzenia kontroli urzędowych bez uprzedniego powiadomienia.
4. Kontrole urzędowe przeprowadza się w miarę możliwości w sposób minimalizujący obciążenie podmiotów, nie wpływając jednak negatywnie na jakość tych kontroli urzędowych.
5. Właściwe organy przeprowadzają kontrole urzędowe w taki sam sposób, niezależnie od tego, czy zwierzęta hodowlane lub ich materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu:
 - a) pochodzą z państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są kontrole urzędowe, czy z innego państwa członkowskiego; lub
 - b) są wprowadzane do Unii.

Artykuł 44

Przejrzystość kontroli urzędowych

Właściwy organ przeprowadza kontrole urzędowe w sposób zapewniający wysoki poziom przejrzystości oraz podaje do publicznej wiadomości stosowne informacje dotyczące organizacji i przeprowadzania kontroli urzędowych.

Artykuł 45

Pisemna dokumentacja z kontroli urzędowych

1. Właściwe organy sporządzają pisemną dokumentację ze wszystkich przeprowadzonych kontroli urzędowych.

Ta pisemna dokumentacja zawiera:

- a) opis celu kontroli urzędowej;
 - b) zastosowane metody kontroli;
 - c) wyniki kontroli urzędowej;
 - d) w stosownych przypadkach – określone przez właściwe organy działania, jakie mają podjąć podmioty w wyniku kontroli urzędowej.
2. O ile nie zachodzi potrzeba, aby postąpić inaczej w związku z celem postępowania wstępnego lub ochroną postępowania sądowego, właściwe organy przekazują podmiotom w stosunku do których przeprowadzono kontrolę urzędową kopię pisemnej dokumentacji, o której mowa w ust. 1.

Artykuł 46

Obowiązki podmiotów podlegających kontrolom urzędowym lub innym czynnościom urzędowym

1. W zakresie, w jakim jest to niezbędne do przeprowadzenia kontroli urzędowych lub innych czynności urzędowych, jeżeli wymagają tego właściwe organy, podmioty umożliwiają członkom personelu właściwych organów niezbędny dostęp do:
 - a) swojego sprzętu, pomieszczeń i innych miejsc znajdujących się pod ich kontrolą;

- b) swoich komputerowych systemów zarządzania informacjami;
 - c) swoich zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, które znajdują się pod kontrolą tych podmiotów;
 - d) swoich dokumentów i wszelkich innych stosownych informacji.
2. Podczas kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych podmioty udzielają członkom personelu właściwych organów pomocy i współpracują z nimi w wypełnianiu ich zadań.

Artykuł 47

Działania w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów

1. W przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów właściwe organy:
- a) podejmują wszelkie działania niezbędne do określenia przyczyn i zakresu naruszenia przepisów oraz ustalenia odpowiedzialności danych podmiotów;
 - b) podejmują odpowiednie środki, aby zapewnić przeprowadzenie przez dane podmioty działań naprawczych w odniesieniu do naruszenia oraz zapobiec dalszym naruszeniom.

Przy podejmowaniu decyzji dotyczącej tego, jakie środki należy podjąć, właściwe organy uwzględniają charakter naruszenia i historię przestrzegania przepisów przez dane podmioty.

W szczególności, właściwe organy, w stosownych przypadkach:

- a) nakazują związkowi hodowców wstrzymanie wpisywania zwierząt hodowlanych czystorasowych do ksiąg hodowlanych lub nakazują przedsiębiorstwu hodowlanemu wstrzymanie rejestracji mieszańców świń w rejestrach hodowlanych;

- b) nakazują, aby nie wykorzystywano zwierząt hodowlanych lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu do hodowli zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- c) zawieszają wydawanie świadectw zootechnicznych przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane;
- d) zawieszają lub cofają zatwierdzenie programu hodowlanego realizowanego przez związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, w przypadku gdy działania tego związku lub przedsiębiorstwa wielokrotnie, stale lub ogólnie nie spełniają wymogów programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12;
- e) cofają uznanie związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego przyznane zgodnie z art. 4 ust. 3, w przypadku gdy ten związek hodowców lub to przedsiębiorstwo hodowlane wielokrotnie, stale lub ogólnie nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 4 ust. 3;
- f) podejmują wszelkie inne środki, jakie uznają za odpowiednie w celu zapewnienia przestrzegania przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Właściwe organy przekazują danym podmiotom lub ich przedstawicielom:

- a) pisemne powiadomienie o swojej decyzji dotyczącej działania lub środka, które mają zostać podjęte zgodnie z ust. 1, wraz z uzasadnieniem takiej decyzji;
- b) informacje dotyczące prawa do odwołania się od takich decyzji oraz mającej zastosowanie procedury i terminów.

3. Właściwe organy monitorują sytuację oraz zmieniają, zawieszają lub cofają środki, jakie podjęły zgodnie z niniejszym artykułem, w zależności od tego, jak poważny charakter ma naruszenie przepisów oraz w zależności od istnienia wyraźnych dowodów na to, że przepisy te są ponownie przestrzegane.
4. Państwa członkowskie mogą postanowić, że dane podmioty ponoszą całość lub część kosztów poniesionych przez właściwe organy na podstawie niniejszego artykułu.

Artykuł 48

Współpraca i pomoc administracyjna

1. W przypadku gdy naruszenie przepisów ma źródło w więcej niż jednym państwie członkowskim, lub zakres lub skutki tego naruszenia obejmują więcej niż jedno państwo członkowskie, właściwe organy w tych państwach członkowskich współpracują ze sobą, a także zapewniają sobie wzajemnie pomoc administracyjną w celu zapewnienia właściwego stosowania przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
2. Współpraca i pomoc administracyjna przewidziane w ust. 1 mogą obejmować:
 - a) uzasadniony wniosek właściwego organu państwa członkowskiego (zwanego dalej „właściwym organem składającym wniosek”) o udostępnienie przez właściwy organ innego państwa członkowskiego (zwanego dalej „właściwym organem, do którego skierowany jest wniosek”) informacji, które są niezbędne w celu przeprowadzenia kontroli urzędowych lub działań następczych;
 - b) w przypadku naruszenia przepisów, które mogłyby mieć skutki w innych państwach członkowskich, powiadomienie właściwych organów tych innych państw członkowskich przez właściwy organ, który dowiedział się o naruszeniu;

- c) przekazanie przez właściwy organ, do którego skierowany jest wniosek, niezbędnych informacji i dokumentów właściwemu organowi składającemu wniosek bez zbędnej zwłoki, gdy tylko właściwe informacje i dokumenty stają się dostępne;
 - d) prowadzenie przez właściwy organ, do którego skierowany jest wniosek postępowań wyjaśniających lub kontroli urzędowych, które są niezbędne w celu:
 - (i) przekazania właściwemu organowi składającemu wniosek wszelkich niezbędnych informacji i dokumentów, w tym informacji dotyczących wyników takich postępowań wyjaśniających lub kontroli urzędowych oraz, w stosownych przypadkach, podjętych środków;
 - (ii) sprawdzenia, w razie konieczności „na miejscu”, przestrzegania przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu w ramach jurysdykcji tego organu;
 - e) w drodze porozumienia zainteresowanych właściwych organów, udział właściwego organu państwa członkowskiego w kontrolach urzędowych na miejscu, które są przeprowadzane przez właściwe organy innego państwa członkowskiego.
3. W przypadku gdy kontrole urzędowe prowadzone w odniesieniu do zwierząt hodowlanych lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu pochodzących z innego państwa członkowskiego wykazują powtarzające się przypadki naruszania przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, właściwy organ państwa członkowskiego, który przeprowadził te kontrole urzędowe, bez zbędnej zwłoki informuje o tych naruszeniach Komisję i właściwe organy innych państw członkowskich.

4. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla przepisów krajowych:
 - a) mających zastosowanie do udostępniania dokumentów, które są przedmiotem postępowania sądowego lub odnoszą się do niego;
 - b) mających na celu ochronę interesów handlowych osób fizycznych lub prawnych.
5. Wszelka komunikacja między właściwymi organami zgodnie z niniejszym artykułem odbywa się na piśmie, w formie papierowej albo w formie elektronicznej.

Artykuł 49

Powiadamianie Komisji i państw członkowskich na podstawie informacji przekazywanych przez państwa trzecie

1. W przypadku gdy właściwe organy otrzymają od państwa trzeciego informacje wskazujące na naruszenie przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, bez zbędnej zwłoki:
 - a) powiadamiają o takich informacjach właściwe organy innych państw członkowskich, co do których wiadomo, że dotyczy ich to naruszenie;
 - b) w przypadku gdy takie informacje są lub mogłyby być przydatne na poziomie Unii, przekazują takie informacje Komisji.

2. Informacje uzyskane w wyniku urzędowych kontroli lub postępowań wyjaśniających przeprowadzanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem mogą być przekazane państwu trzeciemu, o którym mowa w ust. 1, pod warunkiem że:
 - a) właściwe organy, które dostarczyły informacje, zgadzają się na takie przekazanie;
 - b) przestrzegane są odpowiednie przepisy unijne i krajowe mające zastosowanie do przekazywania danych osobowych państwom trzecim.

Artykuł 50

Skoordynowana pomoc i działania następcze Komisji

1. Komisja niezwłocznie koordynuje środki i działania podjęte przez właściwe organy zgodnie z niniejszym rozdziałem, w przypadku gdy:
 - a) informacje dostępne Komisji wskazują na występowanie działań, która są lub wydają się być niezgodne z przepisami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, i które dotyczą więcej niż jednego państwa członkowskiego;
 - b) właściwe organy w zainteresowanych państwach członkowskich nie są w stanie uzgodnić odpowiednich działań w celu zaradzenia naruszeniom przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, Komisja może:
- a) zażądać, aby właściwe organy państw członkowskich, których dotyczą działania, które są lub wydają się być niezgodne z przepisami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, przedstawiły jej sprawozdania dotyczące - środków, które podjęły;
 - b) we współpracy z państwami członkowskimi, których dotyczą działania, które są lub wydają się być niezgodne z przepisami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, wysłać zespół inspekcyjny w celu przeprowadzenia przez Komisję kontroli urzędowej na miejscu;
 - c) zażądać od właściwych organów państwa członkowskiego wysyłki oraz, w stosownych przypadkach, od właściwych organów innych zainteresowanych państw członkowskich, aby odpowiednio nasiliły swoje kontrole urzędowe oraz przedstawiły jej sprawozdania dotyczące środków, które podjęły;
 - d) przedłożyć informacje dotyczące takich przypadków komitetowi, o którym mowa w art. 62 ust. 1, wraz z propozycją środków mających na celu zaradzenie przypadkom naruszenia, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.
 - e) podjąć wszelkie inne odpowiednie środki.

Artykuł 51

Ogólna zasada finansowania kontroli urzędowych

Państwa członkowskie zapewniają dostępność odpowiednich zasobów finansowych, tak aby właściwe organy posiadały personel oraz inne zasoby niezbędne do przeprowadzania kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych.

Artykuł 52

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają sankcje mające zastosowanie do naruszeń niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich stosowania. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach do dnia ... [*data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*], a także powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

ROZDZIAŁ XI

Kontrole przeprowadzane przez Komisję

SEKCJA 1

KONTROLE PRZEPROWADZANE PRZEZ KOMISJĘ W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH

Artykuł 53

Kontrole przeprowadzane przez Komisję w państwach członkowskich

1. Eksperti Komisji mogą, w zakresie niniejszego rozporządzenia, przeprowadzać kontrole w państwach członkowskich, w stosowanych przypadkach, w celu:
 - a) weryfikacji stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia;

- b) weryfikacji praktyk w zakresie egzekwowania przepisów oraz funkcjonowania systemów kontroli urzędowych oraz właściwych organów odpowiadających za ich obsługę;
 - c) badania i gromadzenia informacji na temat:
 - (i) ważnych lub powracających problemów dotyczących stosowania lub egzekwowania przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
 - (ii) pojawiających się problemów lub rozwoju sytuacji w odniesieniu do konkretnych praktyk stosowanych przez podmioty.
2. Kontrole przewidziane w ust. 1 są organizowane we współpracy z właściwymi organami państw członkowskich.
 3. Kontrole przewidziane w ust. 1 mogą obejmować weryfikacje na miejscu przeprowadzane we współpracy z właściwymi organami przeprowadzającymi kontrole urzędowe.
 4. Eksperti państw członkowskich mogą wspierać ekspertów Komisji. Eksperti państw członkowskich towarzyszą ekspertom Komisji mają takie same prawa w zakresie dostępu, jak eksperci Komisji.

Artykuł 54

Sprawozdania sporządzane przez Komisję na temat kontroli przeprowadzanych przez ekspertów Komisji w państwach członkowskich

1. Komisja:
 - a) przygotowuje projekt sprawozdania w sprawie ustaleń oraz w sprawie zaleceń dotyczących uchybień zidentyfikowanych przez jej ekspertów w ramach kontroli, przewidzianych w art. 53 ust. 1;
 - b) przesyła państwu członkowskiemu, w którym przeprowadzono te kontrole, kopię projektu sprawozdania, o którym mowa w lit. a), aby przedstawiło ono swoje uwagi;
 - c) uwzględnia uwagi państwa członkowskiego, o których mowa w lit. b) niniejszego ustępu, w trakcie przygotowywania sprawozdania końcowego dotyczącego ustaleń z kontroli przewidzianych w art. 53 ust. 1, przeprowadzonych przez ekspertów Komisji w tym państwie członkowskim;
 - d) publicznie udostępnia sprawozdanie końcowe, o którym mowa w lit. c), oraz uwagi państwa członkowskiego, o których mowa w lit. b).
2. W stosownych przypadkach Komisja może zalecić w swoim sprawozdaniu końcowym, o którym mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, działania naprawcze lub zapobiegawcze, jakie mają podjąć państwa członkowskie, aby rozwiązać problem konkretnych lub systemowych uchybień zidentyfikowanych w ramach kontroli przeprowadzonych przez Komisję zgodnie z art. 53 ust. 1.

Artykuł 55

Zobowiązania państw członkowskich w odniesieniu do kontroli przeprowadzanych przez Komisję

1. Państwa członkowskie:
 - a) na żądanie ekspertów Komisji udzielają im niezbędnej pomocy technicznej oraz zapewniają dostępną dokumentację i inne wsparcie techniczne w celu umożliwienia tym ekspertom sprawnego i skutecznego przeprowadzenia kontroli, o których mowa w art. 53 ust. 1;
 - b) udzielają niezbędnej pomocy w celu zapewnienia, aby eksperci Komisji mieli dostęp do wszystkich pomieszczeń, w tym ich części, oraz innych miejsc, do wyposażenia oraz do informacji, w tym do komputerowych systemów zarządzania informacjami a także, w stosownych przypadkach, do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, który to dostęp jest niezbędny do przeprowadzania kontroli, o których mowa w art. 53 ust. 1.
2. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania następcze w związku z zaleceniami określonymi w sprawozdaniu końcowym, o którym mowa w art. 54 ust. 1 lit. c) w celu zapewnienia przestrzegania przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 56

Poważne zakłócenie w systemie kontroli państwa członkowskiego

1. W przypadku gdy Komisja posiada dowody na wystąpienie poważnego zakłócenia w systemie kontroli państwa członkowskiego oraz w przypadku gdy zakłócenie takie może spowodować powszechne naruszenie przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, przyjmuje ona akty wykonawcze określające co najmniej jedno z poniższych:

- a) szczególne warunki dotyczące handlu zwierzętami hodowlanymi lub ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu, których dotyczy zakłócenie w systemie kontroli urzędowych, lub zakaz takiego handlu;
- b) wszelkie inne odpowiednie środki tymczasowe.

Te akty wykonawcze przestają obowiązywać z chwilą usunięcia zakłóceń.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

2. Środki przewidziane w ust. 1 przyjmuje się tylko wtedy, gdy pomimo wezwania danego państwa członkowskiego przez Komisję do naprawienia sytuacji w odpowiednim terminie, dane państwo członkowskie nie wykonało tego wezwania.

3. Komisja monitoruje sytuację, o której mowa w ust. 1, oraz przyjmuje akty wykonawcze zmieniające lub uchylające przyjęte środki, w zależności od rozwoju sytuacji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

SEKCJA 2

KONTROLE PRZEPROWADZANE PRZEZ KOMISJĘ W PAŃSTWACH TRZECICH

Artykuł 57

Kontrole przeprowadzane przez Komisję w państwach trzecich

1. Eksperti Komisji mogą przeprowadzać kontrole w państwie trzecim, w stosownych przypadkach, w celu:
 - a) weryfikacji zgodności lub równoważności przepisów oraz systemów państwa trzeciego z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) weryfikacji zdolności systemu kontroli państwa trzeciego, aby zapewnić zgodność przesyłek zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, które są wprowadzane do Unii, z odpowiednimi wymogami rozdziału VIII niniejszego rozporządzenia;
 - c) gromadzenia informacji i danych, aby wyjaśnić przyczyny powtarzających się lub pojawiających się problemów w odniesieniu do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego pochodzących z państwa trzeciego wprowadzanych do Unii.
2. Kontrole przeprowadzane przez Komisję, o których mowa w ust. 1, uwzględniają w szczególności:
 - a) przepisy zootechniczne i genealogiczne państwa trzeciego dotyczące zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu;
 - b) organizację właściwych organów państwa trzeciego, ich kompetencje oraz zakres niezależności, nadzór, jakiemu podlegają, oraz uprawnienia, jakie posiadają w celu skutecznego egzekwowania obowiązujących przepisów;

- c) szkolenia personelu odpowiedzialnego w państwie trzecim za przeprowadzanie kontroli podmiotów zajmujących się hodowlą lub za prowadzenie nad nimi nadzoru;
- d) zasoby dostępne dla właściwych organów państwa trzeciego;
- e) istnienie i funkcjonowanie udokumentowanych procedur kontroli oraz systemów kontroli opartych na priorytetach;
- f) zakres i funkcjonowanie kontroli przeprowadzanych przez właściwe organy państwa trzeciego w odniesieniu do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu przybywających z innych państw trzecich;
- g) zabezpieczenia, jakich państwo trzecie jest w stanie udzielić w odniesieniu do zgodności lub równoważności z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 58

Częstotliwość i organizacja kontroli przeprowadzanych przez Komisję w państwach trzecich

1. Częstotliwość kontroli przeprowadzanych w państwie trzecim, o których mowa w art. 57 ust. 1, ustala się na podstawie:
 - a) zasad i celów przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) liczby i charakteru zwierząt hodowlanych oraz ilości i charakteru ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu wprowadzanych do Unii z tego państwa trzeciego;
 - c) wyników przeprowadzonych już kontroli, o których mowa w art. 57 ust. 1;

- d) wyników kontroli urzędowych w odniesieniu do zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu wprowadzanych do Unii z państwa trzeciego oraz wszelkich innych kontroli urzędowych przeprowadzonych przez właściwe organy państw członkowskich;
 - e) wszelkich innych informacji, jakie Komisja uzna za stosowne.
2. W celu zwiększenia efektywności i skuteczności kontroli przewidzianych w art. 57 ust. 1 Komisja może, przed przeprowadzeniem takich kontroli, zażądać od danego państwa trzeciego przedstawienia:
- a) informacji, o których mowa w art. 34 ust. 2 lub w art. 35 ust. 2 lit. a);
 - b) w stosownych przypadkach i w razie potrzeby – pisemnej dokumentacji kontroli przeprowadzonych przez właściwe organy tego państwa trzeciego.
3. Komisja może powołać ekspertów z państw członkowskich do wsparcia swoich własnych ekspertów podczas kontroli, o których mowa w art. 57 ust 1.

Artykuł 59

Sprawozdania Komisji z kontroli przeprowadzanych przez jej ekspertów w państwach trzecich

Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące ustaleń z każdej kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 57 i 58.

W stosownych przypadkach sprawozdania te zawierają zalecenia. Komisja udostępnia te sprawozdania do publicznej wiadomości.

Artykuł 60

Ustanowienie środków szczególnych dotyczących wprowadzania na terytorium Unii zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

1. W przypadku gdy istnieją dowody na to, że w państwie trzecim powszechnie dochodzi do poważnych naruszeń przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące co najmniej jednego z następujących:
 - a) zakazu wprowadzania do Unii, jako zwierząt hodowlanych, lub ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, zwierząt lub ich nasienia, oocytów lub zarodków pochodzących z tego państwa trzeciego;
 - b) zakazu wpisywania do ksiąg hodowlanych prowadzonych przez związki hodowców lub rejestrowania w rejestrach hodowlanych prowadzonych przez przedsiębiorstwa handlowe pochodzących z tego państwa trzeciego zwierząt hodowlanych i potomstwa wyprodukowanego z ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 2.

W uzupełnieniu lub zamiast tych aktów wykonawczych, Komisja może dokonać co najmniej jednego z poniższych:

- a) skreślenie tego państwa trzeciego lub podmiotów zajmujących się hodowlą w tym państwie trzecim z wykazu, o którym mowa w art. 34 ust. 1;
- b) podjęcie wszelkich innych odpowiednich środków.

2. Akty wykonawcze i inne środki, o których mowa w ust. 1, muszą pozwalać na identyfikację zwierząt hodowlanych i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu poprzez ich kody Nomenklatury scalonej.
3. Przyjmując akty wykonawcze i inne środki, o których mowa w ust. 1, Komisja uwzględnia:
 - a) informacje zgromadzone zgodnie z art. 58 ust. 2;
 - b) wszelkie inne informacje przekazane przez państwo trzecie, którego dotyczy naruszenie, o którym mowa w ust. 1;
 - c) w razie konieczności – wyniki kontroli, o których mowa w art. 57 ust. 1.
4. Komisja monitoruje naruszenie, o którym mowa w ust. 1, oraz, w zależności od rozwoju sytuacji, zmienia lub uchyla przyjęte środki, zgodnie z tą samą procedurą, jaka miała zastosowanie przy ich przyjmowaniu.

ROZDZIAŁ XII

Przekazanie i wykonywanie uprawnień

Artykuł 61

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 26 ust. 1, art. 29 ust. 5, art. 30 ust. 9 i art. 32 ust. 1, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia ... [dzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia]. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 26 ust. 1, art. 29 ust. 5, art. 30 ust. 9 i art. 32 ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia ...⁺.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

⁺ Dz.U.: proszę wstawić datę dla ST 15506/15.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 26 ust. 1, art. 29 ust. 5, art. 30 ust. 9 i art. 32 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten może zostać przedłużony o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 62

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Zootechniki ustanowiony na mocy decyzji 77/505/EWG. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku, gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmie projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, w związku z jego art. 5.

Artykuł 63

Środki przejściowe dotyczące daty przyjęcia niektórych aktów wykonawczych

Komisja przyjmuje akty wykonawcze, o których mowa w art. 7 ust. 5 i art. 30 ust. 10 do dnia ... [18 miesięcy przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia]. Zgodnie z art. 69 te akty wykonawcze obowiązują od dnia ... [data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia].

ROZDZIAŁ XIII

Przepisy końcowe

Artykuł 64

Uchylenia i środki przejściowe

1. Dyrektywy 87/328/EWG, 88/661/EWG, 89/361/EWG, 90/118/EWG, 90/119/EWG, 90/427/EWG, 91/174/EWG, 94/28/WE i 2009/157/WE oraz decyzja 96/463/WE tracą moc.
2. Odesłania do uchylonych dyrektyw oraz do uchylonej decyzji traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku VII niniejszego rozporządzenia.
3. Art. 8 ust. 1 dyrektywy 90/427/EWG nadal ma zastosowanie do dnia ... [data rozpoczęcia stosowania art. 110 rozporządzenia (UE) .../...⁺].

⁺ Dz.U.: proszę wstawić numer referencyjny dla rozporządzenia zawartego w PE-CONS 7/16.

4. Organizacje hodowców, organizacje hodowlane, stowarzyszenia hodowców, przedsiębiorstwa prywatne, inne organizacje lub stowarzyszenia zatwierdzone lub uznane zgodnie z uchylonymi aktami, o których mowa w ust. 1, uważa się za uznane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; pod każdym innym względem podlegają one przepisom przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu.
5. Programy hodowlane prowadzone przez podmioty, o których mowa w ust. 4, uważa się za zatwierdzone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; pod każdym innym względem podlegają one przepisom przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu.
6. W przypadku gdy podmioty, o których mowa w ust. 4, prowadzą już programy hodowlane w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym podmioty te zatwierdzono lub uznano na mocy uchylonych aktów, o których mowa w ust. 1, podmioty te informują właściwy organ, który je zatwierdził lub uznał, o tej działalności.

Właściwy organ, o którym mowa w akapicie pierwszym, informuje odnośny właściwy organ tego innego państwa członkowskiego o prowadzeniu tej działalności.

7. W przypadku gdy przed dniem ... [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] podmiot, o którym mowa w ust. 4, prowadzi, zgodnie z uchylonymi aktami, o których mowa w ust. 1, księgę hodowlaną zawierającą konkretną sekcję, w której wpisywane są zwierzęta hodowlane czystorasowe z gatunku świń z innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego posiadające cechy szczególne odróżniające je od populacji tej rasy objętej programem hodowlanym realizowanym przez ten podmiot, podmiot ten może nadal prowadzić tę konkretną sekcję.

Artykuł 65

Zmiany rozporządzenia (UE) nr 652/2014

W art. 30 rozporządzenia (UE) nr 652/2014 wprowadza się następujące zmiany:

a) nagłówek otrzymuje brzmienie:

„Laboratoria i ośrodki referencyjne Unii Europejskiej”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dotacje mogą być udzielane laboratoriom referencyjnym Unii Europejskiej, o których mowa w art. 32 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, oraz ośrodkom referencyjnym Unii Europejskiej, o których mowa w art. 29 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../...*⁺, w odniesieniu do wydatków ponoszonych przez nie w celu wdrożenia programów prac zatwierdzanych przez Komisję.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../... z dnia ... w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących hodowli zwierząt hodowlanych czystorasowych i mieszańców świń, handlu nimi i wprowadzania ich na terytorium Unii oraz handlu ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu i jego wprowadzania na terytorium Unii oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 652/2014, dyrektywy Rady 89/608/EWG i 90/425/EWG i uchylające niektóre akty w dziedzinie hodowli zwierząt („rozporządzenie w sprawie hodowli zwierząt”) (Dz.U. L ...).”;

⁺ Dz.U.: proszę wstawić numer referencyjny oraz odpowiadający przypis.

c) ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) koszty personelu, bez względu na jego status, bezpośrednio zaangażowanego w działania, które te laboratoria lub centra prowadzą w charakterze laboratoriów lub ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej;”.

Artykuł 66

Zmiany dyrektywy 89/608/EWG

W dyrektywie 89/608/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych”;

2) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa sposoby współpracy właściwych organów odpowiedzialnych w Państwach Członkowskich za monitorowanie ustawodawstwa regulującego zagadnienia weterynaryjne z ich odpowiednikami w pozostałych Państwach Członkowskich i właściwymi departamentami Komisji w celu zapewnienia stosowania tego ustawodawstwa”;

3) w art. 2 ust. 1 skreśla się tiret drugie;

4) w art. 4 ust. 1 tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„– przekazują władzom wnioskującym wszystkie informacje, atestacje, dokumenty lub poświadczone ich kopie, które posiada lub może uzyskać w sposób opisany w ust. 2, które są takie, że umożliwiają sprawdzenie, czy wypełnione zostały przepisy ustanowione w ustawodawstwie regulującym zagadnienia weterynaryjne.”;

5) w art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na wniosek władz wnioskujących władze współpracujące, przestrzegając prawa obowiązującego w Państwie Członkowskim, w którym mają swoją siedzibę, zawiadamiają władze wnioskujące o wszystkich instrumentach lub decyzjach, które pochodzą od właściwych organów i dotyczą stosowania ustawodawstwa regulującego zagadnienia weterynaryjne.”;

6) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Na wniosek władz wnioskujących władze współpracujące dostarczają władzom wnioskującym wszelkich stosownych informacji znajdujących się w ich posiadaniu lub które uzyskują zgodnie z art. 4 ust. 2, w szczególności w formie sprawozdań i innych dokumentów lub uwierzytelnionych kopii lub wyciągów z takich sprawozdań lub dokumentów, dotyczących rzeczywiście ujawnionych operacji, które wydają się władzom wnioskującym sprzeczne z ustawodawstwem regulującym zagadnienia weterynaryjne.”;

7) w art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy uznają to za przydatne w związku z przestrzeganiem ustawodawstwa regulującego zagadnienia weterynaryjne, właściwe organy każdego Państwa Członkowskiego:

- a) w możliwym zakresie prowadzą obserwację, o której mowa w art. 6, lub powodują prowadzenie takiej obserwacji;
- b) gdy tylko to możliwe, przekazują zainteresowanym właściwym władzom innych Państw Członkowskich wszelkie dostępne informacje, w szczególności w formie sprawozdań i innych dokumentów lub uwierzytelnionych kopii lub wyciągów z takich sprawozdań lub dokumentów, dotyczące operacji, które są lub wydają się być sprzeczne z ustawodawstwem regulującym zagadnienia weterynaryjne, a w szczególności te odnoszące się do środków i metod zastosowanych przy prowadzeniu takich operacji.”;

8) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 9*

1. Właściwe władze każdego Państwa Członkowskiego przekazują Komisji, gdy tylko będą im dostępne:

- a) wszelkie informacje, które uznają za przydatne, dotyczące:
 - towarów, które są lub co do których podejrzewa się że są przedmiotem transakcji sprzecznych z ustawodawstwem regulującym zagadnienia weterynaryjne,
 - metod lub wykorzystywanych procesów lub co do których istnieje podejrzenie, że są stosowane w celu naruszenia tego ustawodawstwa;

- b) wszelkie informacje dotyczące braków lub luk w tym ustawodawstwie, których wykorzystanie zostało ujawnione lub sugerowane.
2. Komisja przekaze właściwym władzom Państw Członkowskich wszelkie informacje, gdy tylko będą jej dostępne, które umożliwiają przestrzeganie ustawodawstwa regulującego zagadnienia weterynaryjne.”;
- 9) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:
- „1. W przypadku gdy właściwe władze Państw Członkowskich dowiedzą się o działaniach, które są lub wydają się być sprzeczne z przepisami regulującymi zagadnienia weterynaryjne i które są szczególnie ważne na poziomie Unii, w szczególności:”;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Informacje dotyczące osób fizycznych lub prawnych są przekazywane, jak określono w ust. 1, tylko w zakresie ściśle niezbędnym dla umożliwienia odnotowania operacji, które są sprzeczne z ustawodawstwem regulującym zagadnienia weterynaryjne.”;
- 10) w art. 11 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:
- „Komisja i Państwa Członkowskie, na zebraniach Stałego Komitetu Weterynaryjnego:”;

11) w art. 15 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Ust. 1 nie uniemożliwia użycia informacji uzyskanych zgodnie z niniejszą dyrektywą we wszelkich postępowaniach sądowych lub postępowaniach wszczętych następnie w związku z nieprzestrzeganiem ustawodawstwa regulującego zagadnienia weterynaryjne lub w związku z zapobieganiem i ujawnieniem nieprawidłowości ze szkodą dla finansów Unii.”.

Artykuł 67

Zmiany dyrektywy 90/425/EWG

W dyrektywie 90/425/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych mających zastosowanie w handlu wewnątrzunijnym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego”;

2) w art. 1 skreśla się akapit drugi;

3) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się pkt 2);

b) pkt 6) otrzymuje brzmienie

„6) „właściwe władze” oznacza władze centralne Państwa Członkowskiego właściwe dla przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub każde władze, którym przekazano tę kompetencję;”;

- 4) w art. 3 ust. 1 lit. d) akapit drugi otrzymuje brzmienie:
- „Świadectwa te lub dokumenty, wystawiane przez urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za gospodarstwo, centrum lub organizację pochodzenia muszą towarzyszyć zwierzętom i produktom do ich miejsca przeznaczenia;”;
- 5) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:
- „a) właściciele bydła i produktów, o których mowa w art. 1, spełniają krajowe lub unijne wymagania zdrowotne, o których mowa w niniejszej dyrektywie, na wszystkich etapach produkcji i handlu;”;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Państwa Członkowskie wysyłające podejmą właściwe środki w celu nałożenia kar za każde naruszenie przepisów weterynaryjnych przez osoby fizyczne lub prawne w przypadku, gdy zostanie stwierdzone naruszenie zasad unijnych, w szczególności gdy zostanie stwierdzone, że świadectwa, dokumenty lub znak identyfikacyjny nie odpowiadają statusowi zwierząt lub ich gospodarstwom pochodzenia lub rzeczywistej charakterystyce produktów.”;
- 6) uchyla się art. 19;
- 7) w załączniku A uchyla się rozdział II.

Artykuł 68
Transpozycja

Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 66 i 67 do dnia ... [data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia]. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszego rozporządzenia lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszym rozporządzeniem należy odczytywać jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

Artykuł 69

Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia ... [pierwszy dzień dwudziestego ósmego miesiąca po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia].

Art. 65 stosuje się od dnia ... [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

UZNAWANIE ZWIĄZKÓW HODOWCÓW I PRZEDSIĘBIORSTW HODOWLANYCH ORAZ ZATWIERDZANIE PROGRAMÓW HODOWLANYCH, O KTÓRYCH MOWA W ROZDZIALE II

Część 1

Wymogi dotyczące uznawania związków hodowców i przedsiębiorstw hodowlanych, o których mowa w art. 4 ust. 3 lit. b)

- A. Stowarzyszenia hodowców, organizacje hodowlane, prywatne przedsiębiorstwa prowadzące działalność w zamkniętych systemach produkcji oraz podmioty publiczne muszą:
1. mieć osobowość prawną zgodnie z prawodawstwem obowiązującym w państwie członkowskim, w którym został złożony wniosek o uznanie;
 2. dysponować wystarczającą liczbą wykwalifikowanych członków personelu oraz odpowiednimi pomieszczeniami i sprzętem, aby skutecznie wdrażać programy hodowlane, o zatwierdzenie których zamierzają się ubiegać zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12;
 3. posiadać zdolność przeprowadzania kontroli niezbędnych do rejestracji rodowodów zwierząt hodowlanych, które mają zostać objęte tymi programami hodowlanymi;
 4. posiadać, w odniesieniu do każdego programu hodowlanego, wystarczająco dużą populację zwierząt hodowlanych na obszarach geograficznych, które mają zostać objęte tymi programami hodowlanymi;
 5. posiadać zdolność generowania - lub posiadać dane już wygenerowane dla nich - oraz wykorzystywania danych zgromadzonych na temat zwierząt hodowlanych, które są niezbędne do realizacji tych programów hodowlanych.

- B. Poza wymogami, o których mowa w pkt A:
1. stowarzyszenia hodowców, organizacje hodowlane i podmioty publiczne muszą:
 - a) posiadać odpowiednią liczbę hodowców uczestniczących w każdym z ich programów hodowlanych;
 - b) przyjąć regulamin:
 - (i) regulujący rozstrzyganie sporów z hodowcami uczestniczącymi w ich programach hodowlanych;
 - (ii) zapewniający równe traktowanie hodowców uczestniczących w ich programach hodowlanych;
 - (iii) określający prawa i obowiązki hodowców uczestniczących w ich programach hodowlanych oraz prawa i obowiązki związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego;
 - (iv) określający prawa i obowiązki hodowców będących członkami w przypadkach, gdy przewiduje się członkostwo hodowców.
 2. Żadne z postanowień regulaminu, o którym mowa w ust. 1 lit. b), nie może uniemożliwiać hodowcom uczestniczącym w programach hodowlanych:
 - a) korzystania ze swobody w zakresie selekcji i hodowli swoich zwierząt hodowlanych;
 - b) wpisywania potomstwa tych zwierząt hodowlanych do ksiąg hodowlanych lub rejestrowania ich w rejestrach hodowlanych zgodnie z zasadami określonymi w rozdziale IV niniejszego rozporządzenia;
 - c) posiadania prawa własności swoich zwierząt hodowlanych.

Część 2

Wymogi dotyczące zatwierdzania programów hodowlanych realizowanych przez związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane, o których mowa w art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, w art. 12

1. Program hodowlany, o którym mowa w art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, w art. 12 musi zawierać:
 - a) informacje o jego celu, którym jest zachowanie rasy, doskonalenie rasy, linii lub krzyżówki, tworzenie nowej rasy, linii lub krzyżówki, odtworzenie rasy, lub połączenie tych celów;
 - b) nazwę rasy w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych lub – w przypadku mieszańców świni – nazwę rasy, linii lub krzyżówki, objętych programem hodowlanym, w celu uniknięcia pomyłek w przypadku podobnych zwierząt hodowlanych innych ras, linii lub krzyżówek wpisanych do innych istniejących ksiąg hodowlanych lub zarejestrowanych w innych rejestrach hodowlanych;
 - c) w przypadku zwierząt hodowlanych czystorasowych - szczegółową charakterystykę rasy, która jest objęta programem hodowlanym, w tym wskazanie jej podstawowych cech;
 - d) w przypadku mieszańców świni - szczegółową charakterystykę rasy, linii lub krzyżówki objętych programem hodowlanym;
 - e) informacje o obszarze geograficznym, na którym jest lub ma być realizowany;

- f) informacje o systemie identyfikacji zwierząt hodowlanych, który ma zapewnić wpisywanie tych zwierząt do księgi hodowlanej lub rejestrację w rejestrze hodowlanym tylko w przypadku, gdy są zidentyfikowane indywidualnie i zgodnie z prawem Unii dotyczącym zdrowia zwierząt odnoszącymi się do identyfikacji i rejestracji zwierząt danego gatunku;
- g) informacje o systemie rejestracji rodowodów zwierząt hodowlanych czystorasowych wpisanych lub zarejestrowanych i kwalifikujących się do wpisania do ksiąg hodowlanych lub rodowodów mieszańców świni zarejestrowanych w rejestrach hodowlanych;
- h) cele programu hodowlanego w zakresie selekcji i hodowli, ze wskazaniem celów głównych tego programu hodowlanego, oraz, w stosownych przypadkach, szczegółowych kryteriów oceny związanych z tymi celami w zakresie selekcji zwierząt hodowlanych;
- i) w przypadku zakładania nowej rasy lub w przypadku odtworzenia rasy, zgodnie z art. 19 - informacje obejmujące szczegóły dotyczące okoliczności uzasadniających ustanowienie tej nowej rasy lub jej odtworzenie;
- j) w przypadkach gdy program hodowlany wymaga oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej:
 - (i) informacje na temat systemów wykorzystywanych do generowania, rejestracji, przekazywania i wykorzystywania wyników oceny wartości użytkowej;
 - (ii) informacje na temat systemów wykorzystywanych do przeprowadzania oceny genetycznej oraz, w stosownych przypadkach, do oceny genomowej zwierząt hodowlanych;

- k) w przypadku stworzenia sekcji dodatkowych lub podziału sekcji głównej księgi hodowlanej na klasy - zasady podziału księgi hodowlanej i kryteria lub procedury dotyczące przypisywania zwierząt do tych sekcji lub klasyfikowania ich do tych klas;
- l) w przypadku gdy związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zleca konkretne czynności techniczne odnoszące się do zarządzania swoim programem hodowlanym osobom trzecim, zgodnie z art. 8 ust. 4 - informacje o tych czynnościach, a także nazwę i dane kontaktowe wyznaczonych osób trzecich;
- m) w przypadku gdy związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zamierza skorzystać z odstępstwa przewidzianego w art. 31 ust. 1 - informacje o centrum pozyskiwania lub przechowywania nasienia lub zespole pozyskiwania lub produkcji zarodków wydającym świadectwa zootechniczne i informacje o warunkach wydawania tych świadectw zootechnicznych;
- n) w przypadku gdy przedsiębiorstwo hodowlane postanowi podać informacje na temat wyników oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej, wad genetycznych i szczególnych cech genetycznych w świadectwie zootechnicznym wydawanym dla swoich mieszańców świni i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu, zgodnie z art. 30 ust. 8, - informacje o tej decyzji.

2. Program hodowlany musi obejmować wystarczająco dużą populację zwierząt hodowlanych oraz wystarczającą liczbę hodowców na obszarze geograficznym, na którym jest lub ma być prowadzony.

Część 3

Dodatkowe wymogi dla związków hodowców zakładających lub prowadzących księgi hodowlane dla zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych

1. W uzupełnieniu do wymogów określonych w części 2 pkt 1 lit. f), zwierzęta hodowlane czystorasowe z rodziny koniowatych wpisywane są do księgi hodowlanej jedynie wówczas, jeżeli są one identyfikowane poprzez świadectwo pokrycia oraz, jeżeli wymaga tego program hodowlany, jako „zrebię przed odłączeniem od matki”.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego, państwo członkowskie lub, jeżeli to państwo tak postanowi, jego właściwy organ mogą zezwolić związkowi hodowców na wpisanie zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych do księgi hodowlanej prowadzonej przez ten związek hodowców w przypadku, gdy zwierzęta te identyfikuje się za pomocą jakiegokolwiek innej odpowiedniej metody zapewniającej przynajmniej taki sam stopień pewności, co świadectwo pokrycia, takiej jak kontrola pochodzenia oparta na analizie DNA lub analizie ich grupy krwi, pod warunkiem że zezwolenie takie jest zgodne z zasadami ustanowionymi przez związek hodowców, który prowadzi księgę hodowlaną pochodzenia dla tej rasy.

2. W uzupełnieniu do wymogów określonych w części 2 programy hodowlane zatwierdzone zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12 realizowane w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych obejmują:
 - a) w stosownych przypadkach, warunki wpisu do sekcji głównej księgi hodowlanej zwierząt hodowlanych czystorasowych należących do innej rasy lub do konkretnej linii ogierów lub rodziny klaczy w obrębie tej innej rasy;

- b) w przypadku gdy ten program hodowlany zakazuje stosowania jednej lub większej liczby technik rozrodu lub ogranicza ich stosowanie, bądź zakazuje lub ogranicza wykorzystywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do jednej lub większej liczby technik rozrodu, zgodnie z art. 21 ust. 2 - informacje o tym zakazie lub ograniczeniu;
 - c) zasady dotyczące wydawania świadectw pokrycia, innych odpowiednich metod, o których mowa w pkt 1, a w przypadkach, gdy jest to wymagane w programie hodowlanym, dotyczące identyfikacji jako „źrebięcia przed odłączeniem od matki”.
3. W uzupełnieniu do wymogów określonych w części 1 i 2 do zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych stosuje się następujące szczególne wymogi:
- a) w przypadku gdy związek hodowców przedkłada właściwemu organowi oświadczenie, że założona przez niego księga hodowlana jest księgą hodowlaną pochodzenia rasy objętej jego programem hodowlanym, ten związek hodowców musi:
 - (i) dysponować danymi historycznymi dotyczącymi założenia księgi hodowlanej oraz podać do publicznej wiadomości zasady tego programu hodowlanego;
 - (ii) wykazać, że w momencie złożenia wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 1, nie wiadomo o istnieniu innego związku hodowców lub podmiotu zajmującego się hodowlą uznanego w tym samym lub innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, który założył księgę hodowlaną dla tej samej rasy oraz prowadzi program hodowlany w odniesieniu do tej rasy oparty na zasadach, o których mowa w ppkt (i);

- (iii) ściśle współpracować ze związkami hodowców, o których mowa w lit. b), w szczególności informować w sposób przejrzysty i terminowy te związki hodowców o wszelkich zmianach zasad, o których mowa w ppkt (i);;
 - (iv) w stosownych przypadkach, ustanowić niedyskryminacyjne zasady prowadzenia swojej działalności w odniesieniu do ksiąg hodowlanych założonych dla tej samej rasy przez podmioty zajmujące się hodowlą, które nie zostały włączone do wykazu przewidzianego w art. 34;
- b) w przypadku gdy związek hodowców przedkłada właściwemu organowi oświadczenie, że założona przez niego księga hodowlana jest filialną księgą hodowlaną dla rasy objętej jego programem hodowlanym, ten związek hodowców musi:
- (i) włączyć do swojego programu hodowlanego zasady ustanowione przez związek hodowców, o którym mowa w lit. a), który prowadzi księgę hodowlaną pochodzenia tej samej rasy;
 - (ii) podać do publicznej wiadomości informacje na temat stosowania zasad, o których mowa w ppkt (i), oraz ich źródło;
 - (iii) wdrożyć mechanizmy w celu zapewnienia niezbędnego dostosowania zasad określonych w jego programie hodowlanym, o którym mowa w art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, w art. 12, do zmian wprowadzonych w tych zasadach przez związek hodowców, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, który prowadzi księgę hodowlaną pochodzenia tej rasy.

4. Do wymogów w zakresie uznawania związków hodowców zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych zastosowanie mają następujące odstępstwa:
- a) na zasadzie odstępstwa od części 1 pkt B ust. 1 lit. b), w przypadku gdy dla jednej rasy na terytoriach wymienionych w załączniku VI istnieje kilka związków hodowców, które prowadzą księgi hodowlane dla tej rasy oraz w przypadku gdy ich programy hodowlane, o których mowa w art. 8 ust. 3, obejmują łącznie całość terytoriów wymienionych w załączniku VI, regulamin, o którym mowa w części 1 pkt B ust. 1 lit. b), ustanowiony przez te związki hodowców:
 - (i) może stanowić, że zwierzęta hodowlane czystorasowe z rodziny koniowatych tej rasy muszą być urodzone na określonym terytorium wymienionym w załączniku VI, aby kwalifikować się do wpisania do księgi hodowlanej tej rasy do celów deklaracji urodzeń;
 - (ii) ma zapewnić, aby ograniczenie przewidziane w ppkt (i) nie miało zastosowania do wpisu do księgi hodowlanej tej rasy do celów rozrodu;

- b) na zasadzie odstępstwa od pkt 3 lit. a) niniejszej części, w przypadku gdy zasady programu hodowlanego zostały ustanowione wyłącznie przez organizację międzynarodową działającą w skali globalnej oraz w przypadku gdy w państwie członkowskim nie istnieje związek hodowców ani w państwie trzecim nie istnieje podmiot zajmujący się hodowlą, który prowadzi księgę hodowlaną pochodzenia tej rasy, właściwy organ w państwie członkowskim może uznać związki hodowców prowadzące filialną księgę hodowlaną dla tej rasy, pod warunkiem że określą one cele i kryteria, o których mowa w części 2 pkt 1 lit. h), zgodne z zasadami ustanowionymi przez tę międzynarodową organizację oraz że zasady te:
- (i) zostaną udostępnione przez ten związek hodowców właściwemu organowi, o którym mowa w art. 4 ust. 3, do celów weryfikacji;
 - (ii) zostaną włączone do programu hodowlanego tego związku hodowców;
- c) na zasadzie odstępstwa od pkt 3 lit. b) niniejszej części, związek hodowców prowadzący filialną księgę hodowlaną może ustanowić dodatkowe klasy według cech, pod warunkiem że zwierzęta hodowlane czystorasowe z rodziny koniowatych wpisane do klas w sekcji głównej księgi hodowlanej pochodzenia rasy lub innych filialnych ksiąg hodowlanych rasy mogą zostać wpisane do odpowiednich klas sekcji głównej tej filialnej księgi hodowlanej.
-

ZAŁĄCZNIK II

WPISYWANIE DO KSIĄG HODOWLANYCH I REJESTROWANIE W REJESTRACH HODOWLANYCH, O KTÓRYM MOWA W ROZDZIALE IV

Część 1

Wpisywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do ksiąg hodowlanych
i wpisywanie zwierząt do sekcji dodatkowych

Rozdział I

Wpisywanie zwierząt hodowlanych czystorasowych do sekcji głównej

1. Wymogi, o których mowa w art. 18 ust. 1, są następujące:
 - a) zwierzę musi spełniać następujące kryteria pochodzenia:
 - (i) w przypadku gatunków bydła, świń, owiec i kóz zwierzę musi pochodzić od rodziców i dziadków, którzy zostali wpisani do sekcji głównej księgi hodowlanej dla tej samej rasy;
 - (ii) w przypadku gatunków z rodziny koniowatych zwierzę musi pochodzić od rodziców, którzy zostali wpisani do sekcji głównej księgi hodowlanej dla tej samej rasy;
 - b) zwierzę musi mieć rodowód ustalony zgodnie z zasadami określonymi w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12;

- c) zwierzę musi być zidentyfikowane zgodnie z prawem Unii dotyczącym zdrowia zwierząt odnoszącym się do identyfikacji i rejestracji zwierząt danego gatunku oraz zasadami określonymi w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, art. 12;
- d) w przypadku handlu zwierzęciem lub wprowadzenia go na terytorium Unii oraz w przypadku gdy zwierzę to ma zostać wpisane do księgi hodowlanej lub w niej zarejestrowane w celu wpisu, zwierzęciu temu musi towarzyszyć świadectwo zootechniczne wydane zgodnie z art. 30;
- e) w przypadku gdy zwierzę pochodzi z materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu będącego przedmiotem handlu lub wprowadzonego na terytorium Unii oraz w przypadku gdy zwierzę to ma zostać wpisane do księgi hodowlanej lub w niej zarejestrowane w celu wpisu, temu materiałowi biologicznemu wykorzystywanemu do rozrodu musi towarzyszyć świadectwo zootechniczne wydane zgodnie z art. 30.

2. Na zasadzie odstępstwa od pkt 1 lit. a) ppkt (ii) niniejszego rozdziału, związek hodowców realizujący program hodowlany w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych z rodziny koniowatych może wpisać do sekcji głównej swojej księgi hodowlanej zwierzę hodowlane czystorasowe z rodziny koniowatych:

- a) które, w przypadku krzyżowania, jest wpisane do sekcji głównej księgi hodowlanej dla innej rasy, pod warunkiem że ta inna rasa oraz kryteria wpisywania tego zwierzęcia hodowlanego czystorasowego zostały określone w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, w art. 12; lub
- b) które, w przypadku hodowli w obrębie linii, należy do konkretnej linii ogierów lub rodziny klaczy innej rasy, pod warunkiem że te linie i rodziny oraz kryteria wpisu tego zwierzęcia hodowlanego czystorasowego zostały określone w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, w art. 12.

3. W uzupełnieniu przepisów określonych w pkt 1 lit. c) niniejszego rozdziału, związek hodowców, który wpisuje do swojej księgi hodowlanej zwierzę hodowlane czystorasowe z rodziny koniowatych, które zostało już wpisane do księgi hodowlanej założonej przez inny związek hodowców realizujący program hodowlany zatwierdzony zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, art. 12, wpisuje to zwierzę hodowlane czystorasowe pod numerem identyfikacyjnym przypisanym mu zgodnie z rozporządzeniem (UE) .../...⁺, co zapewnia niepowtarzalność i ciągłość identyfikacji tego zwierzęcia oraz, o ile dwa związki hodowców, których to dotyczy, nie uzgodniły inaczej, pod tym samym imieniem, z podaniem, zgodnie z międzynarodowymi porozumieniami dla danej rasy, kodu państwa, w którym zwierzę się urodziło.

Rozdział II

Wpisywanie zwierząt do sekcji dodatkowych

1. Wymogi, o których mowa w art. 20 ust. 1, są następujące;
- a) zwierzę musi być identyfikowane zgodnie z prawem Unii dotyczącym zdrowia zwierząt odnoszącym się do identyfikacji i rejestracji zwierząt danych gatunków oraz zasadami określonymi w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12;
 - b) zwierzę musiało zostać uznane przez związek hodowców za zgodne z charakterystyką rasy, o której mowa w załączniku I część 2 pkt 1 lit. c);

⁺ Dz.U.: proszę wpisać numer referencyjny rozporządzenia zawartego w PE-CONS 7/16.

- c) w stosownych przypadkach, zwierzę musi spełniać przynajmniej minimalne wymogi wartości użytkowej określone w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12 dla cech, pod kątem których zwierzęta hodowlane czystorasowe wpisywane do sekcji głównej są badane zgodnie z załącznikiem III.
2. Związek hodowców może stosować różne wymogi dotyczące zgodności z charakterystyką rasy, o której mowa w pkt 1 lit. b) niniejszego rozdziału, lub wymogami w zakresie wartości użytkowej, o których mowa w pkt 1 lit. c) niniejszego rozdziału, w zależności od tego, czy dane zwierzę:
- a) należy do danej rasy, chociaż jego pochodzenie nie jest znane; lub
 - b) pochodzi z programu krzyżowania wymienionego w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12.

Rozdział III

Podniesienie statusu potomstwa zwierząt wpisanych do sekcji dodatkowych poprzez wpisanie do sekcji głównej

1. Warunki, o których mowa w art. 20 ust. 2, są następujące:
- a) w przypadku gatunków bydła, świń, owiec i kóz, samica musi pochodzić od:
 - (i) matki i babki ze strony matki, które są zarejestrowane w sekcji dodatkowej księgi hodowlanej tej samej rasy, zgodnie z art. 20 ust. 1;

- (ii) ojca i obu dziadków, którzy są wpisani do sekcji głównej księgi hodowlanej tej samej rasy.

Zwierzę z pierwszego pokolenia potomstwa pochodzącego od samicy, o której mowa w zdaniu wprowadzającym akapitu pierwszego, oraz od samca zwierzęcia hodowlanego czystorasowego wpisanego do sekcji głównej księgi hodowlanej tej samej rasy postrzega się również jako zwierzę hodowlane czystorasowe i wpisuje do księgi hodowlanej lub w niej rejestruje oraz kwalifikuje się do wpisu w sekcji głównej tej księgi hodowlanej;

- b) w przypadku koniowatych, zwierzę musi spełniać warunki wpisu do sekcji głównej w przypadku samców i samic pochodzących od zwierząt zarejestrowanych w sekcji dodatkowej, jak określono w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12.

- 2. Na zasadzie odstępstwa od pkt 1 niniejszego rozdziału oraz pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozdziału I, państwo członkowskie lub, jeżeli to państwo tak postanowi, jego właściwy organ, o którym mowa w art. 4 ust. 3, mogą zezwolić związkowi hodowców realizującemu program hodowlany w odniesieniu do zwierząt hodowlanych czystorasowych zagrożonych ras gatunków bydła, świń, owiec, kóz lub wytrzymałych ras owiec na wpisanie do sekcji głównej swojej księgi hodowlanej zwierzęcia pochodzącego od rodziców i dziadków wpisanych do sekcji głównej lub sekcji dodatkowej księgi hodowlanej dla tej rasy lub w niej zarejestrowanych.

Państwo członkowskie lub, jeżeli to państwo tak postanowi, jego właściwy organ zezwalający związkowi hodowców na skorzystanie z tego odstępstwa zapewniają, aby:

- a) ten związek hodowców uzasadnił potrzebę skorzystania z tego odstępstwa, w szczególności wykazując brak samców hodowlanych czystorasowych tej rasy dostępnych do celów hodowlanych;
- b) ten związek hodowców stworzył przynajmniej jedną lub większą liczbę sekcji dodatkowych w swojej księdze hodowlanej;
- c) zasady, w oparciu o które związek hodowców wpisuje zwierzęta do sekcji głównej lub do sekcji dodatkowych tej księgi hodowlanej lub je w niej rejestruje, były określone w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12.

Państwa członkowskie korzystające z tego odstępstwa podają do publicznej wiadomości, dla których ras przyznano takie odstępstwo w wykazie, o którym mowa w art. 7.

Część 2

Rejestracja mieszańców świni w rejestrach hodowlanych

Wymogi, o których mowa w art. 23, są następujące:

- a) mieszaniec świni musi pochodzić od rodziców i dziadków wpisanych do ksiąg hodowlanych lub zarejestrowanych w rejestrach hodowlanych;
- b) mieszaniec świni musi być identyfikowany po urodzeniu zgodnie z prawem Unii dotyczącym zdrowia zwierząt odnoszącym się do identyfikacji i rejestracji zwierząt z gatunku świń oraz zasadami określonymi w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12;
- c) pochodzenie mieszańca świni musi zostać ustalone zgodnie z zasadami określonymi w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12;
- d) mieszańcowi świni musi towarzyszyć, jeżeli jest to wymagane, świadectwo zootechniczne wydane zgodnie z art. 30.

ZAŁĄCZNIK III

OCENA WARTOŚCI UŻYTKOWEJ I OCENA GENETYCZNA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 25

Część 1

Wymogi ogólne

W przypadku gdy związki hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane, lub osoby trzecie wyznaczone przez te związki hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlane zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b) przeprowadzają ocenę wartości użytkowej lub ocenę genetyczną, określają i wykorzystują one metody oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej, które są naukowo dopuszczalne zgodnie z ustalonymi zasadami zootechnicznymi i które w stosownych przypadkach uwzględniają:

- a) zasady i normy ustanowione przez odpowiednie ośrodki referencyjne Unii Europejskiej, o których mowa w art. 29 ust. 1; lub
- b) w przypadku braku takich zasad i norm - zasady ustalone przez ICAR.

Część 2

Wymogi w zakresie oceny wartości użytkowej

1. Ocenę wartości użytkowej prowadzi się w oparciu o jeden lub większą liczbę poniższych systemów oceny wartości użytkowej opracowany zgodnie z metodami, o których mowa w części 1:
 - a) ocena wartości użytkowej własnej zwierząt hodowlanych lub ocena wartości użytkowej zwierząt hodowlanych na podstawie ich potomstwa, rodzeństwa lub krewnych w linii bocznej przeprowadzona w stacjach oceny;
 - b) ocena wartości użytkowej własnej zwierząt hodowlanych lub ocena wartości użytkowej zwierząt hodowlanych na podstawie ich potomstwa, rodzeństwa, krewnych w linii bocznej i innych krewnych przeprowadzona w gospodarstwie;
 - c) ocena wartości użytkowej poprzez gromadzenie danych z gospodarstw, punktów sprzedaży, rzeźni lub od innych podmiotów;
 - d) ocena wartości użytkowej grup rówieśnic/rówieśników zwierząt hodowlanych (równoczesne porównanie grup);
 - e) wszelkie inne systemy oceny wartości użytkowej prowadzonej w oparciu o metody, o których mowa w części 1.

Systemy oceny wartości użytkowej określa się w taki sposób, aby możliwe było dokonanie wiarygodnego porównania zwierząt hodowlanych. Potomstwo, rodzeństwo lub zwierzęta w linii bocznej, które mają być oceniane w stacjach oceny lub w gospodarstwach, wybiera się w sposób bezstronny i nie traktuje się ich wybiórczo. W przypadku przeprowadzania oceny w gospodarstwie, zwierzęta hodowlane rozmieszcza się pomiędzy gospodarstwa w sposób umożliwiający wiarygodne porównanie ocenianych zwierząt hodowlanych.

Związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane dokonujące tej oceny wartości użytkowej w stacjach oceny, określają w procedurze badania, w oparciu o metody, o których mowa w części 1, warunki przyjęcia zwierząt hodowlanych, zakres informacji o tożsamości zwierząt i o odnośnych wynikach wcześniejszych badań zwierząt uczestniczących w ocenie, wymieniają cechy, o których informacje mają być rejestrowane, podają informacje o stosowanych metodach oceny oraz wszelkie inne niezbędne informacje.

2. Związki hodowców i przedsiębiorstwa hodowlane określają w swych programach hodowlanych zatwierdzonych zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12 cechy, o których informacje mają być rejestrowane w odniesieniu do celów selekcji określonych w tych programach hodowlanych.
3. W przypadku gdy rejestrowane mają być informacje o cechach produkcji mlecznej, rejestruje się dane dotyczące produkcji mlecznej, cech składu mleka oraz innych istotnych cech określonych w metodach, o których mowa w części 1. Można rejestrować dodatkowe dane dotyczące innych cech mleka lub jakości mleka.
4. W przypadku gdy rejestrowane mają być informacje o cechach produkcji mięsa, rejestruje się dane dotyczące cech produkcji mięsa oraz innych istotnych cech określonych w metodach, o których mowa w części 1. Można rejestrować dodatkowe dane dotyczące innych cech mięsa lub jakości mięsa.
5. W przypadku gdy rejestracji podlegają informacje o innych cechach niż te, o których mowa w pkt 3 i 4 niniejszej części, rejestruje się je zgodnie z metodami, o których mowa w części 1. Mogą one obejmować cechy charakterystyczne dla poszczególnych gatunków i ras, takie jak pokrój ciała, płodność, łatwość porodu, cechy związane ze zdrowiem zwierzęcia, żywotność potomstwa, długowieczność, jakość włókna, zużycie paszy, posłuszeństwo, cechy związane ze zrównoważonym użytkowaniem oraz wszelkie inne istotne cechy w odniesieniu do celów selekcji określonych w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12.

6. Dane zgromadzone na temat cech, o których mowa w pkt 3, 4 i 5, uwzględnia się w ocenie genetycznej tylko wtedy, gdy dane te są generowane w oparciu o system rejestracji informacji o cechach określony w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12.
7. Dla każdej z zapisanych cech, o których mowa w pkt 3, 4 i 5, informacje o zastosowanych systemach oceny wartości użytkowej, zastosowanej procedurze oceny oraz, w stosownych przypadkach, zastosowanej metodzie walidacji wyników oceny, określa się w programie hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12.
8. W przypadku przeprowadzania oceny genetycznej cech, o których mowa w pkt 3, 4 i 5, rejestracja informacji o cechach zapewnia, aby pod koniec oceny możliwe było oszacowanie wiarygodności wartości hodowlanych dla tych cech.
9. Zgromadzone dane, o których mowa w pkt 1 lit. c) niniejszej części, mogą zostać zarejestrowane jako informacje o cechach i uwzględnione w ocenie genetycznej wyłącznie wówczas, gdy te dane poddane zostały walidacji w oparciu o metody, o których mowa w części 1.

Część 3

Wymogi w zakresie oceny genetycznej

1. Ocena genetyczna zwierząt hodowlanych obejmuje istotne cechy produkcyjne i pozaprodukcyjne, o których mowa w części 2, w odniesieniu do celów selekcji określonych w programach hodowlanych zatwierdzonych zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12.
2. Ocena genetyczna obejmuje jedynie cechy, o których mowa w części 2, o których rejestruje się informacje zgodnie z programem hodowlanym zatwierdzonym zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12.
3. Wartości hodowlane zwierząt hodowlanych szacuje się za pomocą metod, o których mowa w części 1, w oparciu o:
 - a) dane o zwierzętach hodowlanych zgromadzone w ramach oceny wartości użytkowej, o której mowa w części 2;
 - b) zgromadzone informacje o genomie zwierząt hodowlanych;
 - c) dane wygenerowane wszelkimi innymi metodami za pomocą metod, o których mowa w części 1; lub
 - d) połączenie informacji i danych, o których mowa w lit. a), b) i c).

4. Metody statystyczne stosowane w ocenie genetycznej muszą być zgodne z metodami, o których mowa w części 1. Te metody statystyczne muszą gwarantować ocenę genetyczną, która jest nieobciążona błędem wpływu głównych efektów środowiskowych i struktury danych, oraz która uwzględnia wszystkie dostępne informacje dotyczące zwierzęcia hodowlanego, jego potomstwa, rodzeństwa, zwierząt w linii bocznej oraz innych krewnych, w zależności od systemu oceny wartości użytkowej.
5. Wiarygodność oszacowanych wartości hodowlanych oblicza się w oparciu o metody, o których mowa w części 1. Przy publikowaniu oszacowanych wartości hodowlanych dla zwierząt hodowlanych wskazuje się wiarygodność opublikowanych wartości hodowlanych oraz datę dokonania oceny.
6. Ocenie genetycznej podlegają samce zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła, których nasienie przeznaczone jest do sztucznego unosienniania. Tej oceny genetycznej głównych cech produkcyjnych w odniesieniu do programu hodowlanego dokonuje się w oparciu o metody, o których mowa w części 1; można również przeprowadzić ocenę genetyczną innych istotnych cech produkcyjnych i pozaprodukcyjnych w oparciu o metody, o których mowa w części 1. W przypadku przeprowadzania oceny genetycznej samców zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła, których nasienie przeznaczone jest do sztucznego unosienniania, w odniesieniu do tych cech, publikuje się wartości hodowlane dla tych cech, z wyjątkiem wartości hodowlanych zwierząt, o których mowa w art. 21 ust. 1 lit. g) (buhaje nieocenione).

7. W przypadku samców zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła, których nasienie przeznaczone jest do sztucznego unasienniania, minimalna wiarygodność wartości hodowlanych musi wynosić przynajmniej:
- a) w przypadku buhajów należących do ras mlecznych (w tym ras o podwójnym użytkowaniu) - 0,5 dla głównych cech produkcji mlecznej lub dla głównych indeksów złożonych łączących wartości hodowlane oszacowane dla większej liczby cech indywidualnych;
 - b) w przypadku buhajów należących do ras mięsnych (w tym ras o podwójnym użytkowaniu) - 0,3 dla głównych cech produkcji mięsnej lub dla głównych indeksów złożonych łączących wartości hodowlane oszacowane dla większej liczby cech indywidualnych.
8. Wymogi dotyczące minimalnych wiarygodnych wartości, o których mowa w ust. 7, nie mają zastosowania do samców zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła, które:
- a) wykorzystuje się do oceny w zakresie limitów ilościowych niezbędnych, aby związek hodowców przeprowadził takie oceny, zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. g) (buhaje nieocenione); lub
 - b) uczestniczą w programie hodowlanym wymagającym przeprowadzenia oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej, którego celem jest zachowanie rasy lub zachowanie różnorodności genetycznej w obrębie rasy.

9. Samce zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła ocenione genomowo uznaje się za zdadne do sztucznego unasienniania, jeżeli ich ocena genomowa jest:
- a) zwalidowana zgodnie z metodami, o których mowa w części 1, dla każdej genomowo ocenianej cechy;
 - b) poddawana ponownej walidacji dla tych cech w regularnych odstępach czasu i w każdym przypadku, gdy nastąpią znaczne zmiany w ocenie genomowej, ocenie genetycznej albo populacji referencyjnej.
10. Związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane, lub - na wniosek tego związku hodowców lub przedsiębiorstwa hodowlanego - osoba trzecia wyznaczona przez ten związek hodowców lub przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b), przekazują do publicznej wiadomości informacje o wadach genetycznych i szczególnych cechach genetycznych zwierząt hodowlanych, które mają związek z programem hodowlanym.
-

ZAŁĄCZNIK IV

OŚRODKI REFERENCYJNE UNII EUROPEJSKIEJ, O KTÓRYCH MOWA W ART. 29

1. Wymogi, o których mowa w art. 29 ust. 4 lit. a)

Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej wyznaczone zgodnie z art. 29 muszą:

a) posiadać odpowiednio wykwalifikowany personel:

(i) odpowiednio przeszkolony:

- w zakresie przeprowadzania oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych, w przypadku gdy ośrodki te wyznaczono zgodnie z art. 29 ust. 1;
- w zakresie zachowania ras zagrożonych, w przypadku gdy ośrodki te wyznaczono zgodnie z art. 29 ust. 2;

(ii) poinformowany o konieczności przestrzegania poufnego charakteru określonych zagadnień, wyników lub wiadomości; oraz

(iii) posiadający wystarczającą wiedzę na temat działalności badawczej na poziomie krajowym, unijnym i międzynarodowym;

b) posiadać lub mieć dostęp do infrastruktury, wyposażenia i produktów niezbędnych do wykonywania zadań:

(i) o których mowa w pkt 2, w przypadku gdy ośrodki te wyznaczono zgodnie z art. 29 ust. 1; oraz

- (ii) o których mowa w pkt 3, w przypadku gdy ośrodki te wyznaczono zgodnie z art. 29 ust. 2.

2. Zadania, o których mowa w art. 29 ust. 4 lit. b) ppkt (i), wykonywane przez ośrodki referencyjne Unii Europejskiej wyznaczone zgodnie z art. 29 ust. 1

Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej wyznaczone zgodnie z art. 29 ust. 1:

- a) współpracują ze związkami hodowców i osobami trzecimi wyznaczonymi przez związki hodowców zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b) w celu ułatwienia jednolitego stosowania metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych, o których mowa w art. 25;
- b) informują związki hodowców, osoby trzecie wyznaczone przez te związki hodowców zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b), lub właściwe organy o metodach oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych;
- c) dokonują regularnie przeglądu wyników oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej przeprowadzonych przez związki hodowców lub osoby trzecie wyznaczone przez te związki hodowców zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b) oraz danych, na których te wyniki się opierają;
- d) porównują metody oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych;
- e) na wniosek Komisji lub państwa członkowskiego:
 - (i) udzielają pomocy w harmonizacji metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych;

- (ii) zalecają metody obliczania, które należy zastosować w ocenie wartości użytkowej i ocenie genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych;
- (iii) tworzą platformę współpracy do porównywania wyników metod oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych stosowanych w państwach członkowskich, w szczególności poprzez:
 - opracowywanie procedur kontroli w zakresie oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych przeprowadzanych w państwach członkowskich w celu poprawy porównywalności wyników i efektywności programów hodowlanych,
 - przeprowadzanie międzynarodowej oceny zwierząt gospodarskich na podstawie połączonych wyników oceny wartości użytkowej i oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych przeprowadzanych w państwach członkowskich i w państwach trzecich,
 - rozpowszechnianie informacji dotyczących wyników tych ocen międzynarodowych,
 - publikowanie wzorów przeliczeniowych i odnośnych informacji, na podstawie których opracowano te wzory;
- f) przekazują dane dotyczące oceny genetycznej zwierząt hodowlanych czystorasowych oraz zapewniają szkolenia w celu wsparcia związków hodowców lub osób trzecich wyznaczonych przez te związki hodowców zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b), uczestniczących w międzynarodowych porównaniach wyników ocen genetycznych;

- g) ułatwiają rozwiązywanie problemów w państwach członkowskich, powstałych w związku z oceną genetyczną zwierząt hodowlanych czystorasowych;
- h) w ramach swoich zadań współpracują z organizacjami uznawanymi na poziomie międzynarodowym;
- i) na żądanie Komisji zapewniają techniczną wiedzę fachową Stałemu Komitetowi ds. Zootechniki.

3. Zadania, o których mowa w art. 29 ust. 4 lit. b) ppkt (ii), wykonywane przez ośrodki referencyjne Unii Europejskiej wyznaczone zgodnie z art. 29 ust. 2

Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej wyznaczone zgodnie z art. 29 ust. 2:

- a) współpracują ze związkami hodowców, osobami trzecimi wyznaczonymi przez te związki hodowców zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b), właściwymi organami i innymi organami państw członkowskich w celu ułatwienia zachowania ras zagrożonych lub zachowania różnorodności genetycznej w obrębie tych ras;
- b) informują związki hodowców, osoby trzecie wyznaczone przez te związki hodowców zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b), właściwe organy lub inne organy o metodach stosowanych do zachowania ras zagrożonych lub zachowania różnorodności genetycznej w obrębie tych ras;

- c) na żądanie Komisji:
- (i) opracowują lub harmonizują metody *in situ* i *ex situ* ochrony ras zagrożonych lub zachowania różnorodności genetycznej w obrębie tych ras lub udzielają pomocy w zakresie ich opracowywania lub harmonizacji;
 - (ii) opracowują metody charakterystyki statusu ras zagrożonych w odniesieniu do ich różnorodności genetycznej lub niebezpieczeństwa utraty tych ras dla hodowli lub udzielają pomocy w zakresie ich opracowywania;
 - (iii) zachęcają państwa członkowskie do wymiany informacji dotyczących zachowania ras zagrożonych lub zachowania różnorodności genetycznej w obrębie tych ras;
 - (iv) zapewniają szkolenia w celu wspierania związków hodowców lub osób trzecich wyznaczonych przez te związki hodowców zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b), właściwych organów i innych organów w zakresie zachowania ras zagrożonych i zachowania różnorodności genetycznej w obrębie tych ras;
 - (v) w ramach swoich zadań współpracują z organizacjami europejskimi oraz organizacjami uznawanymi na poziomie międzynarodowym;
 - (vi) w ramach swych zadań zapewniają techniczną wiedzę fachową Stałemu Komitetowi ds. Zootechniki.

ZAŁĄCZNIK V

INFORMACJE, KTÓRE NALEŻY PRZEDSTAWIĆ W ŚWIADECTWACH ZOOTECHNICZNYCH, O KTÓRYCH MOWA W ROZDZIALE VII

Część 1

Wymogi ogólne

W tytule świadectwa zootechnicznego:

- a) wskazuje się, czy zwierzę jest zwierzęciem hodowlanym czystorasowym lub mieszańcem świni, lub czy materiał biologiczny wykorzystywany do rozrodu pochodzi od zwierząt hodowlanych czystorasowych lub mieszańców świni;
- b) podaje się odniesienie do taksonomicznej nazwy gatunku;
- c) podaje się informację, czy przesyłka przeznaczona jest do handlu lub do wprowadzenia na terytorium Unii;
- d) podaje się odniesienie do niniejszego rozporządzenia.

Część 2

Świadectwa zootechniczne dla zwierząt hodowlanych czystorasowych
i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

Rozdział I

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla zwierząt hodowlanych czystorasowych

1. Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla zwierząt hodowlanych czystorasowych zawierają następujące informacje:
 - a) nazwę wydającego związku hodowców lub, w przypadku wprowadzenia na terytorium Unii zwierzęcia hodowlanego czystorasowego, nazwę wydającego podmiotu zajmującego się hodowlą oraz, w stosownych przypadkach, odniesienie do strony internetowej tego związku hodowców lub podmiotu zajmującego się hodowlą;
 - b) nazwę księgi hodowlanej;
 - c) w stosownych przypadkach klasę sekcji głównej, do której wpisano zwierzę hodowlane czystorasowe;
 - d) nazwę rasy zwierzęcia hodowlanego czystorasowego;
 - e) płeć zwierzęcia hodowlanego czystorasowego;
 - f) numer wpisu w księdze hodowlanej (zwany dalej „nr w księdze hodowlanej”) zwierzęcia hodowlanego czystorasowego;

- g) system identyfikacji i indywidualny numer identyfikacyjny nadawany zwierzęciu hodowlanemu czystorasowemu zgodnie z:
- (i) prawem Unii dotyczącym zdrowia zwierząt odnoszącym się do identyfikacji i rejestracji zwierząt danego gatunku;
 - (ii) zasadami programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, z art. 12, w przypadku braku przepisów prawa Unii dotyczących zdrowia zwierząt odnoszących się do identyfikacji i rejestracji zwierząt wymagających indywidualnego numeru identyfikacyjnego; lub
 - (iii) przepisami państwa trzeciego, w przypadku wprowadzenia na terytorium Unii zwierzęcia hodowlanego czystorasowego;
- h) w przypadku gdy jest to wymagane zgodnie z art. 22 ust. 1 i 2, metodę weryfikacji tożsamości zwierzęcia hodowlanego czystorasowego wykorzystywaną przy pozyskiwaniu nasienia, oocytów lub zarodków oraz wyniki weryfikacji tej tożsamości;
- i) datę i kraj urodzenia zwierzęcia hodowlanego czystorasowego;
- j) imię i nazwisko (nazwę), adres i – jeśli jest dostępny - adres poczty elektronicznej hodowcy (miejsce urodzenia zwierzęcia hodowlanego czystorasowego);
- k) imię i nazwisko (nazwę), adres i – jeśli jest dostępny -adres poczty elektronicznej właściciela;

l) rodowód:

Ojciec Nr w księdze hodowlanej i sekcja	Dziadek ze strony ojca Nr w księdze hodowlanej i sekcja
	Babka ze strony ojca Nr w księdze hodowlanej i sekcja
Matka Nr w księdze hodowlanej i sekcja	Dziadek ze strony matki Nr w księdze hodowlanej i sekcja
	Babka ze strony matki Nr w księdze hodowlanej i sekcja

- m) jeżeli są dostępne - wyniki oceny wartości użytkowej oraz aktualne wyniki oceny genetycznej, w tym datę tej oceny i wady genetyczne oraz szczególne cechy genetyczne w odniesieniu do programu hodowlanego mające wpływ na dane zwierzę hodowlane czystorasowe;
- n) w przypadku ciężarnych samic – datę unasiennienia lub pokrycia oraz dane identyfikacyjne reproduktora, które mogą zostać wskazane w odrębnym dokumencie;
- o) datę i miejsce wydania świadectwa zootechnicznego oraz imię i nazwisko, stanowisko i podpis osoby upoważnionej do podpisania tego świadectwa przez związek hodowców wydający świadectwo lub, w przypadku wprowadzenia na terytorium Unii zwierzęcia hodowlanego czystorasowego - przez wydający świadectwo podmiot zajmujący się hodowlą; osoba ta jest przedstawicielem tego związku hodowców lub podmiotu zajmującego się hodowlą, lub przedstawicielem właściwego organu, o którym mowa w art. 30 ust. 2 lit. b).

2. W przypadku wydawania świadectw zootechnicznych dla grupy zwierząt hodowlanych czystorasowych gatunku świń, informacje, o których mowa w pkt 1 niniejszego rozdziału, mogą zostać zawarte w jednym świadectwie zootechnicznym, pod warunkiem że te zwierzęta hodowlane czystorasowe są w tym samym wieku i wywodzą się od tej samej genetycznej matki i genetycznego ojca.

Rozdział II

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla nasienia zwierząt hodowlanych czystorasowych

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla nasienia zwierząt hodowlanych czystorasowych zawierają następujące informacje:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w rozdziale I niniejszej części, dotyczące zwierzęcia hodowlanego czystorasowego, od którego pobrano nasienie;
- b) informacje umożliwiające identyfikację nasienia, liczbę dawek nasienia, które mają zostać wysłane, miejsce i datę jego pozyskania, nazwę, adres i numer zatwierdzenia centrum pozyskiwania lub przechowywania nasienia, imię i nazwisko (nazwę) oraz adres odbiorcy;
- c) w przypadku nasienia przeznaczonego do oceny zwierząt hodowlanych czystorasowych, które nie zostały poddane ocenie wartości użytkowej lub ocenie genetycznej, liczbę dawek tego nasienia zgodną z zakresem limitów ilościowych, o których mowa w art. 21 ust. 1 lit. g), nazwę i adres związku hodowców lub osoby trzeciej wyznaczonej przez ten związek hodowców zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b) odpowiedzialnych za przeprowadzenie tej oceny zgodnie z art. 25;

- d) datę i miejsce wydania świadectwa zootechnicznego oraz imię i nazwisko, stanowisko i podpis osoby upoważnionej do podpisania tego świadectwa przez związek hodowców wydający świadectwo lub, w przypadku wprowadzenia na terytorium Unii nasienia - przez wydający świadectwo podmiot zajmujący się hodowlą; osoba ta jest przedstawicielem tego związku hodowców lub podmiotu zajmującego się hodowlą lub podmiotu, o którym mowa w art. 31 ust. 1 lub art. 33 ust. 1, lub przedstawicielem właściwego organu, o którym mowa w art. 30 ust. 2 lit. b).

Rozdział III

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla oocytów zwierząt hodowlanych czystorasowych

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla oocytów zwierząt hodowlanych czystorasowych zawierają następujące informacje:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w rozdziale I niniejszej części, dotyczące dawczyni oocytów;
- b) informacje umożliwiające identyfikację oocytów, liczbę słomek, miejsce i datę ich pozyskania, nazwę, adres i numer zatwierdzenia zespołu pozyskiwania lub produkcji zarodków oraz imię i nazwisko (nazwę) i adres odbiorcy;
- c) w przypadku gdy w słomce znajduje się więcej niż jeden oocyt - wyraźne oznaczenie liczby oocytów pozyskanych od tego samego zwierzęcia hodowlanego czystorasowego;

- d) datę i miejsce wydania świadectwa zootechnicznego oraz imię i nazwisko, stanowisko i podpis osoby upoważnionej do podpisania tego świadectwa przez związek hodowców wydający świadectwo lub, w przypadku wprowadzenia na terytorium Unii oocytów - przez wydający świadectwo podmiot zajmujący się hodowlą; osoba ta jest przedstawicielem tego związku hodowców lub podmiotu zajmującego się hodowlą lub podmiotu, o którym mowa w art. 31 ust. 1 lub art. 33 ust. 1, lub przedstawicielem właściwego organu, o którym mowa w art. 30 ust. 2 lit. b).

Rozdział IV

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla zarodków zwierząt hodowlanych czystorasowych

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla zarodków zwierząt hodowlanych czystorasowych zawierają następujące informacje:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w rozdziale I niniejszej części, dotyczące dawczyni i reproduktora;
- b) informacje umożliwiające identyfikację zarodków, liczbę słomek, miejsce i datę ich pozyskania lub wytworzenia oraz nazwę, adres i numer zatwierdzenia zespołu pozyskiwania lub produkcji zarodków oraz imię i nazwisko (nazwę) i adres odbiorcy;
- c) w przypadku gdy w słonce znajduje się więcej niż jeden zarodek - wyraźne oznaczenie liczby zarodków pochodzących od tych samych rodziców;

- d) datę i miejsce wydania świadectwa oraz imię i nazwisko, stanowisko i podpis osoby upoważnionej do podpisania tego świadectwa przez związek hodowców wydający świadectwo lub, w przypadku wprowadzenia na terytorium Unii zarodków - przez wydający świadectwo podmiot zajmujący się hodowlą; osoba ta jest przedstawicielem tego związku hodowców lub podmiotu zajmującego się hodowlą lub podmiotu, o którym mowa w art. 31 ust. 1 lub art. 33 ust. 1, lub przedstawicielem właściwego organu, o którym mowa w art. 30 ust. 2 lit. b).

Część 3

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30,
dla mieszańców świni i ich materiału biologicznego wykorzystywanego do rozrodu

Rozdział I

Świadectwa zootechniczne dla mieszańców świni

1. Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla mieszańców świni zawierają następujące informacje:
 - a) nazwę wydającego przedsiębiorstwa hodowlanego lub, w przypadku wprowadzenia na terytorium Unii mieszańca świni, nazwę podmiotu zajmującego się hodowlą oraz - jeżeli jest dostępna - odniesienie do strony internetowej tego przedsiębiorstwa hodowlanego lub podmiotu zajmującego się hodowlą;
 - b) nazwę rejestru;
 - c) nazwę rasy, linii lub krzyżówki mieszańca świni oraz rodziców i dziadków tej świni;
 - d) płeć mieszańca świni;
 - e) numer wpisu w rejestrze hodowlanym (zwany dalej „nr w rejestrze hodowlanym”) mieszańca świni;

- f) system identyfikacji i indywidualny numer identyfikacyjny nadawany mieszkańcowi świni zgodnie z:
- (i) prawem Unii dotyczącym zdrowia zwierząt odnoszącym się do identyfikacji i rejestracji zwierząt z gatunku świń;
 - (ii) zasadami programu hodowlanego zatwierdzonego zgodnie z art. 8 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, art. 12, w przypadku braku przepisów prawa Unii dotyczącego zdrowia zwierząt odnoszących się do identyfikacji i rejestracji zwierząt wymagających indywidualnego numeru identyfikacyjnego; lub
 - (iii) przepisami państwa trzeciego, w przypadku wprowadzenia na terytorium Unii mieszkańca świni;
- g) w przypadku gdy jest to wymagane zgodnie z art. 22 ust. 2 - metodę weryfikacji tożsamości mieszkańca świni oraz wyniki weryfikacji tej tożsamości;
- h) datę i kraj urodzenia mieszkańca świni;
- i) imię i nazwisko (nazwę), adres i – jeśli jest dostępny - adres poczty elektronicznej hodowcy (miejsce urodzenia mieszkańca świni);
- j) imię i nazwisko (nazwę), adres i – jeśli jest dostępny - adres poczty elektronicznej właściciela;

k) rodowód:

Ojciec Nr w rejestrze hodowlanym Rasa, linia lub krzyżówka	Dziadek ze strony ojca Nr w rejestrze hodowlanym Rasa, linia lub krzyżówka
	Babka ze strony ojca Nr w rejestrze hodowlanym Rasa, linia lub krzyżówka
Matka Nr w rejestrze hodowlanym Rasa, linia lub krzyżówka	Dziadek ze strony matki Nr w rejestrze hodowlanym Rasa, linia lub krzyżówka
	Babka ze strony matki Nr w rejestrze hodowlanym Rasa, linia lub krzyżówka

- l) w przypadkach gdy jest to wymagane w programie hodowlanym - wyniki oceny wartości użytkowej lub aktualne wyniki oceny genetycznej, w tym datę tej oceny i wady genetyczne oraz szczególne cechy genetyczne w odniesieniu do programu hodowlanego mające wpływ na danego mieszańca świni lub, o ile takie informacje są znane, wpływ na jego potomstwo;
- m) w przypadku ciężarnych samic - informacje o dacie unasiennienia lub pokrycia oraz dane identyfikacyjne reproduktora, które mogą zostać wskazane w odrębnym dokumencie;

- n) datę i miejsce wydania świadectwa zootechnicznego oraz imię i nazwisko, stanowisko i podpis osoby upoważnionej do podpisania tego świadectwa przez przedsiębiorstwo hodowlane wydające świadectwo lub, w przypadku wprowadzenia na terytorium Unii mieszańca świni - przez wydający świadectwo podmiot zajmujący się hodowlą; osoba ta jest przedstawicielem tego związku hodowców lub podmiotu zajmującego się hodowlą lub przedstawicielem właściwego organu, o którym mowa w art. 30 ust. 2 lit. b).
2. W przypadku wydawania świadectw zootechnicznych dla grupy mieszańców świni, informacje, o których mowa w pkt 1 niniejszego rozdziału, mogą zostać zawarte w jednym świadectwie zootechnicznym, pod warunkiem że te mieszańce świni są w tym samym wieku i wywodzą się od tej samej genetycznej matki i genetycznego ojca.

Rozdział II

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla nasienia mieszańców świni

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla nasienia mieszańców świni zawierają następujące informacje:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w rozdziale I niniejszej części, dotyczące mieszańca świni, od którego pobrano nasienie;
- b) informacje umożliwiające identyfikację nasienia, liczbę dawek nasienia, datę jego pozyskania, nazwę, adres i numer zatwierdzenia centrum pozyskiwania lub przechowywania nasienia oraz imię i nazwisko (nazwę) i adres odbiorcy;

- c) w przypadku nasienia przeznaczonego do oceny wartości użytkowej lub oceny genetycznej mieszańców świni, które nie zostały poddane takiej ocenie, liczbę dawek tego nasienia zgodną z zakresem limitów ilościowych, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. d), nazwę i adres przedsiębiorstwa hodowlanego lub osoby trzeciej wyznaczonej przez to przedsiębiorstwo hodowlane zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b) odpowiedzialnych za tę ocenę zgodnie z art. 25;
- d) datę i miejsce wydania świadectwa zootechnicznego oraz imię i nazwisko, stanowisko i podpis osoby upoważnionej do podpisania tego świadectwa przez przedsiębiorstwo hodowlane wydające świadectwo lub, w przypadku wprowadzenia na terytorium Unii nasienia - przez wydający świadectwo podmiot zajmujący się hodowlą; osoba ta jest przedstawicielem tego przedsiębiorstwa hodowlanego lub podmiotu zajmującego się hodowlą lub podmiotu, o którym mowa w art. 31 ust. 1 lub art. 33 ust. 1, lub przedstawicielem właściwego organu, o którym mowa w art. 30 ust. 2 lit. b).

Rozdział III

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla oocytów mieszańców świni

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla oocytów mieszańców świni zawierają następujące informacje:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w rozdziale I niniejszej części, dotyczące dawczyni oocytów;

- b) informacje umożliwiające identyfikację oocytów, liczbę słomek, datę ich pozyskania, nazwę, adres i numer zatwierdzenia zespołu pozyskiwania lub produkcji zarodków oraz imię i nazwisko (nazwę) i adres odbiorcy;
- c) w przypadku gdy w słomce znajduje się więcej niż jeden oocyt, wyraźne oznaczenie liczby oocytów pozyskanych od tego samego mieszańca świni;
- d) datę i miejsce wydania świadectwa zootechnicznego oraz imię i nazwisko, stanowisko i podpis osoby upoważnionej do podpisania tego świadectwa przez przedsiębiorstwo hodowlane wydające świadectwo lub, w przypadku wprowadzenia na terytorium Unii oocytów - przez wydający świadectwo podmiot zajmujący się hodowlą; osoba ta jest przedstawicielem tego przedsiębiorstwa hodowlanego lub podmiotu zajmującego się hodowlą lub podmiotu, o którym mowa w art. 31 ust. 1 lub art. 33 ust. 1, lub przedstawicielem właściwego organu, o którym mowa w art. 30 ust. 2 lit. b).

Rozdział IV

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla zarodków mieszańców świni

Świadectwa zootechniczne, o których mowa w art. 30, dla zarodków mieszańców świni zawierają następujące informacje:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w rozdziale I niniejszej części, dotyczące dawczyni i reproduktora;

- b) informacje umożliwiające identyfikację zarodków, liczbę słomek, miejsce i datę ich pozyskania lub wyprodukowania, nazwę, adres i numer zatwierdzenia zespołu pozyskiwania lub wytwarzania zarodków oraz imię i nazwisko (nazwę) i adres odbiorcy;
- c) w przypadku gdy w słomce znajduje się więcej niż jeden zarodek, wyraźne oznaczenie liczby zarodków pochodzących od tych samych rodziców;
- d) datę i miejsce wydania świadectwa zootechnicznego oraz imię i nazwisko, stanowisko i podpis osoby upoważnionej do podpisania tego świadectwa przez przedsiębiorstwo hodowlane wydające świadectwo lub, w przypadku wprowadzenia na terytorium Unii zarodków - przez wydający świadectwo podmiot zajmujący się hodowlą; osoba ta jest przedstawicielem tego przedsiębiorstwa hodowlanego lub podmiotu zajmującego się hodowlą lub podmiotu, o którym mowa w art. 31 ust. 1 lub art. 33 ust. 1, lub przedstawicielem właściwego organu, o którym mowa w art. 30 ust. 2 lit. b).

ZAŁĄCZNIK VI

TERYTORIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 PKT 21

1. Terytorium Królestwa Belgii
2. Terytorium Republiki Bułgarii
3. Terytorium Republiki Czeskiej
4. Terytorium Królestwa Danii z wyjątkiem Wysp Owczych oraz Grenlandii
5. Terytorium Republiki Federalnej Niemiec
6. Terytorium Republiki Estońskiej
7. Terytorium Irlandii
8. Terytorium Republiki Greckiej
9. Terytorium Królestwa Hiszpanii z wyjątkiem Ceuty i Melilli
10. Terytorium Republiki Francuskiej
11. Terytorium Republiki Chorwacji
12. Terytorium Republiki Włoskiej
13. Terytorium Republiki Cypryjskiej
14. Terytorium Republiki Łotewskiej
15. Terytorium Republiki Litewskiej

16. Terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga
 17. Terytorium Węgier
 18. Terytorium Republiki Malty
 19. Terytorium Królestwa Niderlandów w Europie
 20. Terytorium Republiki Austrii
 21. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej
 22. Terytorium Republiki Portugalskiej
 23. Terytorium Rumunii
 24. Terytorium Republiki Słowenii
 25. Terytorium Republiki Słowackiej
 26. Terytorium Republiki Finlandii
 27. Terytorium Królestwa Szwecji
 28. Terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.
-

ZAŁĄCZNIK VII

Tabela korelacji

Dyrektywa Rady 2009/157/WE	Niniejsze rozporządzenie
art.1	art. 2 pkt 9 i 12
art. 2 lit. a), b) i e)	art. 3 ust. 1
art. 2 lit. c)	art. 8 ust. 3
art. 2 lit. d)	art. 4 ust. 3
art. 3	art. 18 ust. 1
art. 4 ust. 1	art. 7 ust. 1
art. 4 ust. 2	art. 7 ust. 5
art. 5	art. 30 ust. 1, art. 30 ust. 4 akapit pierwszy, art. 30 ust. 6 oraz załącznik II część 1 rozdział I pkt 1 lit. d)
art. 6 lit. a)	art. 26 ust. 1 oraz załącznik III
art. 6 lit. b)	załącznik I część 1
art. 6 lit. c)	załącznik I część 2
art. 6 lit. d)	załącznik II część 1
art. 6 lit. e)	art. 30 ust. 9 i 10 oraz załącznik V
art. 7 ust. 1	art. 62 ust. 1
art. 7 ust. 2	art. 62 ust. 2
art. 8	–
art. 9	–
art. 10	–
art. 11	–

Dyrektywa Rady 87/328/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 21 ust. 1
art. 2 ust. 1	art. 21 ust. 4
art. 2 ust. 2	art. 12 i 13
art. 2 ust. 3	–
art. 3	art. 22 ust. 1 i 3
art. 4	art. 21 ust. 5
art. 5	art. 29 ust. 1
art. 6	–
art. 7	–

Dyrektywa Rady 96/463/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 29 ust. 1
art. 1 ust. 2	art. 29 ust. 4 lit. a) i lit. b) ppkt (i)
art. 2	–
załącznik II	Załącznik IV pkt 1 i 2

Dyrektywa Rady 88/661/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 2 pkt 9, 10, 12 i 17
art. 2 ust. 1	art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 3 i art. 8 ust. 3
art. 2 ust. 2	–
art. 3	art. 21 ust. 2

Dyrektywa Rady 88/661/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 4 ust. 1	art. 18 ust. 1
art. 4 ust. 2	art. 64 ust. 7
art. 4a akapit pierwszy	art. 7 ust. 1
art. 4a akapit drugi	art. 7 ust. 5
art. 5	art. 30 ust. 1, art. 30 ust. 4 akapit pierwszy, art. 30 ust. 6 oraz załącznik II część 1 rozdział I pkt 1 lit. d)
art. 6 ust. 1	art. 30 ust. 9 i 10, załącznik I część 1 i 2, załącznik II część 1, załącznik III oraz załącznik V
art. 6 ust. 2	–
art. 7 ust. 1	art. 3 ust. 1, art. 8 ust. 3 i art. 4 ust. 3
art. 7 ust. 2	art. 1 ust. 3
art. 7a	art. 7 ust. 1 i 5
art. 8	art. 25 ust. 2
art. 9	art. 30 ust. 1, art. 30 ust. 4 akapit pierwszy, art. 30 ust. 6 oraz załącznik II część 2 pkt 1 lit. d)
art. 10 ust. 1	art. 30 ust. 9 i 10, załącznik I część 1 i 2, załącznik II część 2, załącznik III oraz załącznik V
art. 10 ust. 2	–
art. 11 ust. 1	art. 62 ust. 1
art. 11 ust. 2	art. 62 ust. 2
art. 11 ust. 3	art. 62 ust. 2
art. 12	art. 1 ust. 3
art. 13	–
art. 14	–

Dyrektywa Rady 90/118/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 21 ust. 1
art. 2 ust. 1	art. 21 ust. 4
art. 2 ust. 2	art. 12 i 13 oraz art. 28 ust. 2
art. 2 ust. 3	art. 14 oraz art. 28 ust. 2
art. 3	art. 21 ust. 5
art. 4	art. 62 ust. 1
art. 5	–
art. 6	–

Dyrektywa Rady 90/119/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 24 ust. 1 oraz art. 25
art. 2	art. 24 ust. 3
art. 3	–
art. 4	–

Dyrektywa Rady 89/361/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 3
art. 2	art. 2 pkt 9 i 12
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 3 oraz art. 8 ust. 3
art. 3 ust. 2	art. 1 ust. 3
art. 4	załącznik I część 1 i 2, załącznik II część 1 oraz załącznik III
art. 5	art. 7 ust. 1 i 5

Dyrektywa Rady 89/361/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 6	art. 30 ust. 1, art. 30 ust. 4 akapit pierwszy, art. 30 ust. 6 oraz załącznik II część 1 rozdział I pkt 1 lit. d)
art. 7	art. 1 ust. 3
art. 8	art. 62 ust. 1
art. 9	–
art. 10	–

Dyrektywa Rady 90/427/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1 ust. 1
art. 2	art. 2 pkt 9 i 12
art. 3 akapit pierwszy	art. 3 ust. 1
art. 3 akapit drugi	art. 1 ust. 3
art. 4 ust. 1 lit. a)	załącznik I część 1 i 3
art. 4 ust. 1 lit. b)	załącznik II część 1 rozdział I pkt 1 lit. c)
art. 4 ust. 2	art. 4 ust. 3, art. 19 ust. 4, art. 33, art. 34 ust. 1 lit. c), art. 30 ust. 9 i 10, art. 32, załącznik I, załącznik II część 1 oraz załącznik V
art. 5	art. 7 ust. 1 i 5
art. 6	załącznik II część 1 rozdział I pkt 3
art. 7	załącznik II część 1 oraz załącznik III część 1
art. 8 pkt 1	załącznik II część 1 rozdział I pkt 1 lit. c)
art. 8 pkt 2	art. 30 ust. 1, art. 30 ust. 4 akapit pierwszy, art. 30 ust. 6, art. 32 oraz załącznik II część 1 rozdział I pkt 1 lit. d)
art. 9	art. 1 ust. 3

Dyrektywa Rady 90/427/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 10	art. 62 ust. 1
art. 11	–
art. 12	–
załącznik	–

Dyrektywa Rady 91/174/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 2
art. 2	art. 3, art. 35 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1
art. 3	–
art. 4	–
art. 5	–
art. 6	–
art. 7	–
art. 8	–

Dyrektywa Rady 94/28/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2	
art. 1 ust. 3	
art. 1 ust. 4	art. 3 ust. 1 oraz art. 36 ust. 2
art. 2	art. 2
art. 3	art. 34
art. 4	art. 36 ust. 1) lit. a), c) i d) oraz art. 37 ust. 1 lit. a)
art. 5	art. 36 ust. 1 lit. b) i d)

Dyrektywa Rady 94/28/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 6	art. 36 ust. 1 lit. b) i d)
art. 7	art. 36 ust. 1 lit. b) i d)
art. 8	art. 39 ust. 2
art. 9 ust. 1 i 2	art. 37 ust. 1 lit. b) i ust. 2
art. 9 ust. 3	–
art. 10	art. 57 i 60
art. 11	–
art. 12	art. 62 ust. 1
art. 13	–
art. 14	–
art. 15	–